

SIXTH SENSE

ဆယ့်နှစ်ခု မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

- ◆ ရွှေကျီးသားခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ
- ◆ ကံကောင်းစေတဲ့ ဂမ္ဘီရအဆောင်များ
- ◆ ကျိုးကျွေး လာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များ
- ◆ ဖယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ
- ◆ စပါယ်ရှယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအစဉ်
- ◆ ရန်အတိုက်အခိုက်များ ကင်းဝေးစေရန် အစီအရင်
- ◆ မာန်မာန် ထောင်လွှားနေသူတို့ မာန်လျော့ချနည်း

EDITOR'S LETTER

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းသည် ဖရိုသတ်များ၏ အားပေးမှုများကြောင့် ယခုထိုလွှဲ (၂၄)အုပ်မြောက် (၂)နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

(၂)နှစ်ပြည့်တွင် အကောင်းဆုံး စာမူများ၊ ပတ္တမြား၊ ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးထားပါသည်။ ဖော်ပြရန် တျော်တော်ခွင့်သာ စာမူများကိုလည်း နောက်လတွင် ဆက်လက်၍ ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

တစ်ခု ပြောချင်သည်မှာ ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းသည် ထွက်ရှိသည့် စာအုပ်တိုင်းကို အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ဖရိုသတ်တိုင်း သိကြပါလိမ့်မည်။

သို့မို့ကြောင့် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းကို မည်သည့် အမှတ်စဉ်တိုက်ပဲ ဖတ်ဖတ်၊ အမြဲတမ်း အထူးထုတ်ပုံစံ အဖြစ် ခံစားခဲ့ကြရပါမည်။

(၂၄)အုပ်မြောက် အထူးထုတ်

Sixth Sense

ဖြစ်ပါသည်။

ယခု အထူးထုတ်လတွင် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း၏ အကြံပေးအယ်ဒီတာနှင့် ကျေးဇူးရှင် ဝေဓကြီး ဦးငွေစိုး ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အတွက် ဝမ်းနည်းမှု များစွာကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ဖရိုသတ်များအတွက် အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးကိုသာ ပေးမည်ဟူသော စေတနာများကြောင့် ယခု အထူးထုတ်လမှာလည်း အကောင်းဆုံးများကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နောက်ထပ် အသစ်၊ အသစ်များစွာလည်း ရှိနေပါသေးသဖြင့် ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ နောက်ထွက်မည့် စာအုပ်များကို စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုကြပါဟု သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

စေတနာ

လူဖြစ်သွားတဲ့ တစ္ဆေ

လောကကြီးမှာ
မြင်ရတဲ့ အရာထက်
မမြင်ရတဲ့ အရာက
ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်..
သရဲဆိုတာ ဒါပဲ..
တစ္ဆေဆိုတာ ဘာလဲ..
ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ရင်
ဒီစာအုပ်ကို
ဖတ်ကြည့် စေချင်တယ်..

၏
မူပိုင် ကလောင်

စေတနာ နှစ်ကြောင်း

BURMESE CLASSIC

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းသည် သရဲ၊ တစ္ဆေ ဝတ္ထုကြိုက် ဝေဒီသတ်များ ခံစားဖတ်ရှုနိုင်ရန် မူပိုင်ကလောင် စေတနာ တွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် အကြောင်းအရာ မတူ၊ အချက်အလက် မတူ၊ ခံစားမှု မတူညီသော ဝတ္ထုဆန်း အမျိုးမျိုးကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ကြိုးစားမှုဖြင့် ဖော်ပြသွား ဝိမည်း။

ခေတ်အမီဆုံး၊ အဆန်းဆုံးသော ဝတ္ထုများကို စေတနာ တွင်သာ ဖတ်ရှုနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ဆဋ္ဌမအာရုံ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ၏ ကြိုးစားမှု ဖြစ်သောကြောင့် ယုံကြည် စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှု သွားနိုင်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း” ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

ကမ္ဘောဇဘဏ်၊ ပုဇွန်တောင်ဘဏ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘဏ်အကောင့်နံပါတ် ၀၀၄၀ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘဏ်မှ ငွေလွှဲခန့်အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆)

လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ ငွေလွှဲစကို မှာယူသူဘဏ်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၁၉၅၀၀ ကျပ်

(၁၂)လ ၃၉၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ပေးပို့ရမည့်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်း ကြား ပေးရပါမည်။

ဘဏ်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ပါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

အိမ်အရောက်ပို့ကြိုတင်ငွေပေးမှာယူသူများ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉၇၃၁၇၆၆၅၀

စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ပြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်များ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉၃၀၀၅၀၁၆၀

စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများစွာဖြင့် ဝယ်သိမ်း အာပိကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် အထူး ကြိုးစားထားပါသည်။ လစဉ် လဆန်းပိုင်းတွင် ထွက်ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်။

ပရိသတ်များအနေဖြင့် မိမိ ဝယ်ယူနေကျ စာအုပ်ဆိုင်များတွင်လည်း ခြံ့တင် မှာကြားထားနိုင်ပါသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း၊ ထွက်မည့်ရက်ကို ဆည်းကြိုတင် ဖုန်းဆက် မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

သင်သည် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်လျှင် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ စာပေ၏ရသာကို ခံစားတတ်သူ၊ စာအုပ်ဖတ်တတ်သူများ ဖြစ် ခြင်းပေ။ စာအုပ်၊ စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ - စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အဖွဲ့

||

Sixth Sense
Publishing House

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင် ခြံ့တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ် (၂၄)

ခေတ်သစ်ကို

နယ်လွန်ထူးခြား ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၄)

သက်လုံ

ဒလက ဝန(၃)

လူရှိန်အောင်

နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ် တက္ကန်း

မကွေးညိုစိမ့်

စောရ နက္ခတ်

သန်လျင် မောင်ကျောက်ခဲ

ထူး ဆန်း ထွေ လာ အံ့ ပွယ် စိ ရင် နည်း များ

စပါယ်ရှယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအရင်

ကံကောင်းစေတဲ့ ဂန္ထီရ အဆောင်များ

ဖယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ

ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များ

ရန်အတိုက်အခိုက်များ ကင်းစေမယ့် အစီအရင်

မာန်မာန် ထောင်လွှားနေသူကို မာန်လျော့ချနည်း

ရွှေကျီးသာခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ

လတ်ပြတ်သူတော်

၁၄၂

မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

ပုံဆိုင်

၁၅၆

ရေနံမြေ ခရေ

စိတ်ရိုင်းစင်တဲ့ ဆင်မေတ္တာ

၁၇၂

ရှစ်ခွင်ကျော် မောင်တော်သီ

ဘီလူးရုပ်ထုနှင့် ကြမ္မာဆိုး

၁၈၈

တင့်လွင် (ဘုရားနီ)

ထူးခြားဆန်းကြယ် ဂန္ဓာရီခေါ်(၂)

၂၀၀

နေမထူး

သု တာ / ရ သ ပြင် ရုပ် ဆန်း ကြယ်

စေတမန် မှော်နတ်ဘုရား မာကျူရီ

၅၀

ခဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်ရှိပြီး လျှင်မြန်တဲ့ မြွေပါ

၅၂

ဆံကေသာနှင့် အမှတ်အယူများခြင်း

၉၄

လက်ချောင်းအတိုအရှည်နှင့် လူအကြောင်း

၉၇

လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေဆုံး နမိတ်ပြခြင်းများ

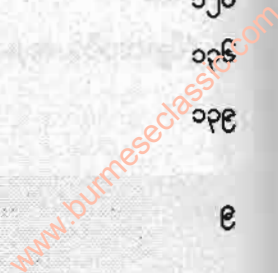
၁၂၀

နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းနှင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ

၁၃၆

တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် ကြောင်လျှာပင်အစွမ်း

၁၃၉

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တီရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ ဓမ္မဗျာဒိတ်ပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များ ပါဝင်လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန်နေရာ များကိုလည်း ချွန်လှုပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တီရ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးဖြင့် ဝေဖင်စပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မခွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့်စာမူနှင့်စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

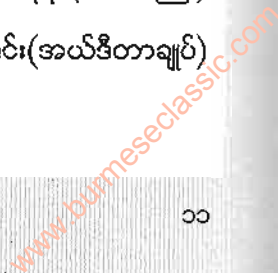
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးခံဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့်ဆောင်ပုဒ်ကိုလက်ကိုင်ပြု၍ ထူးထူး ဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ နေ့စဉ်လောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် ဓမ္မဗျာဒိတ်ပေးလာ သည့်ခေတ်မီဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊ ဝိညာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ် သမိုင်းတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္တီရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္တီရဝတ္ထု များ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်လှည့်ပတ်အပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို စတင်ဖွံ့ဖြိုးအောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာချုပ်)

သုမာရုံ
မဂ္ဂဇင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း:

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမိုး (တောင်ကြီး)

အကြံပေး အယ်ဒီတာ

ဦးငွေစိုး၊ ဒေါက်တာမိ

အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နွေသင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်

အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ကိုမိုး (တောင်ကြီး) {(၀၀၅၀၈)}

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ဝင်းမာ {(၀၀၄၀၂)}

(စိတ်ကူးချိုချို ပုံနှိပ်တိုက်)

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို

အောင်မိုး

ပန်းချီ သရုပ်ဖော်

ရဲရင့်နိုင်၊ ဖိုးအောင်၊ လှသစ်အောင်

ကွန်ပျူတာ

ဆဋ္ဌမအာရုံ ဝိုင်းတော်သားများ

ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်

မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၊

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ကျပ်

ခေတ်သစ်ကို
ထူးဆန်းထွေလာ
အံ့ဖွယ် စီရင်နည်းများ

စပါယ်ရှယ်ဝမ်းအတွက် အချစ်အစီအရင်

အနောက်တိုင်း မှော်အစီအရင်ထဲက အစွမ်းထက်ဆုံး အချစ်အစီအရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအရင်ရဲ့ တင်းကြပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက တကယ် အချစ်စစ် အချစ်မုန်နဲ့ ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာစေချင်တဲ့၊ ထာဝရနေစေချင်တဲ့သူကိုသာ စီရင်ပြုလုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ စပါယ်ရှယ်ဝမ်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ ရောက်လာဖို့ ခေါ်ဆောင်တဲ့ အစီအရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတရံမှာ မျက်ချင်း လက်ဝင်း အစွမ်းထူးကိုပေးပြီး တစ်ခါတရံမှာတော့ ကိုယ်မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကျမှ ဖြစ်လာတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

စပါယ်ရှယ်ဝမ်း အချစ်အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများ က ရှာဖွေရတာ လွယ်ကူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒတောင်းဆိုမှုကို မိနစ်(၃၀) ကြာ ရွတ်ဆိုရမယ်ဆိုတော့ တချို့စိတ်မရှည်သူတွေ၊ ယုံကြည်မှု အားနည်းသူတွေတော့ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

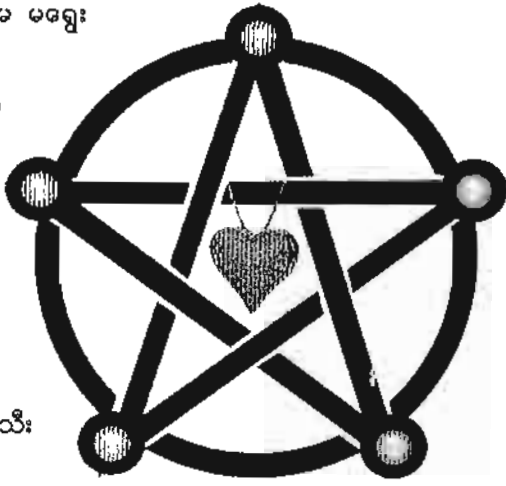
သင့်ဘက်က တကယ် ဆန္ဒရှိတော့မှ၊ ကိုယ်တကယ် ချစ်တဲ့ "စပါယ်ရှယ်ဝမ်း ချစ်သူ" အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ဆောင်ပါလို့ မှာချင်မိ

အသံ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေး
လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။
လုပ်ဆောင်ရာ
အလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများ
ကတော့ -

၁) အရွယ်အစား
ညှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင် ငါး
ဆိုင် (ကြိုက်နှစ်သက်ရာ
အရောင်သုံးနိုင်)

၂) အသည်းပုံ ဆွဲသီး
တစ်ခု (Fancy ဆွဲသီးရ)

၃) ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံ
၄) အချိန်ကြည့်ရန် နာရီတစ်လုံး
၅) ဘောပင် အနီတစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအစီအရင်ကို ည လူခြေတိတ်ချိန်၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ လာ
ဆက်မနောင်ယှက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ လုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ရာမှာ
အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး လုပ်ရပါမယ်။

ဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ အရှေ့အရပ်မျက်နှာကို မသိဘူးဆို
ရင် တစ်ရက်ကြိုပြီး နေ ဘယ်ကထွက်သလဲဆိုတာ မနက်ပိုင်းမှာ ကြည့်
ပြီး နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ညအချိန်မှာ လုပ်ဆောင်ပါ။ အဓိက
ကတော့ အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူရမယ်။ အာကာသဓာတ်ကို ယူမှာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် ဝရံတာ (သို့) အပြင်ဘက် ထွက်လုပ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါ။

ပထမဆုံး နေရာအခင်းအကျင်း အဆင်ပြေပြီဆိုရင် အဲဒီနေရာ
မှာ အနားငါးထောင်ပါတဲ့ ပဉ္စင်မှော်ကြယ်တံခွန်ကို ရေးခွဲလိုက်ပါ။ ပြီးရင်
အသည်းပုံလေးကို အဲဒီငါးထောင်ကြယ်ရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ နေရာ
ချထားလိုက်ပါ။

ပြီးတော့ ပဉ္စင် မှော်ကြယ်တံခွန်ရဲ့ အနားငါးထောင်မှာ ဖယောင်း

တိုင်များကို အသီးသီး လိုက်စိုက်ပါ။
ဖယောင်းတိုင် မီးညှို့ရာမှာ ထိပ်ဆုံးက
ဖယောင်းတိုင်ကို စပြီး ထွန်းရမယ်။
ပြီးရင် ထိပ်အောက်က ဘယ်နဲ့
ညာကို ညှို့ပါ။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ
အောက်ဆုံးက ဘယ်နဲ့
ညာ ဖယောင်းတိုင်
တွေကို မီးညှို့ပါ။
ဖယောင်း
တိုင် အား လုံး မီးညှို့ပြီး
ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒ

အမှန်နဲ့ ဖော်ပြပါ စာသားကို ရွတ်ပါ။

“ငါ နလုံးသားထဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံ တစ်ခုရှိတယ်။
အခု . . . ငါ ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူ ငါ့ထံသို့ လာပါ။
ငါ့ရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ။
ငါကလည်း ငါ့ရဲ့နလုံးသားကို ပေးအပ်ပါမယ်။
ဘယ်တော့မှ ငါ့နဲ့ ဝေးဝေးကို မပြေးပါနဲ့။

ဒီဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေ” လို့ နောက်ဆုံးပိတ်မှာ သံပြတ်နဲ့ ရွတ်ဆံ့
လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဖယောင်းတိုင်တွေကို မိနစ်(၃၀)ကြာ လောင်ကျွမ်းစေ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ သင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်
လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဘောပင်အနီရောင်နဲ့ ပဉ္စဂံမော်ကြယ်တံခွန်ကို ရေးဆွဲ
ပါ။ အတွင်းမှာ အသည်းပုံကိုလည်း ထည့်ဆွဲပါ။

ပြီးရင် ပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်နဲ့ အသည်းပုံပါတဲ့ ဘယ်လက်ဖဝါးကို
ကိုယ့်နလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး တစ်ချိန်ထဲမှာ
သင့်ရဲ့ညာဘက်လက်ကို နဖူးပေါ်တင်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်အဖြစ် ဖော်ပြ
ထားတဲ့ ဆန္ဒတောင်းဆိုမှုကို ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ရွတ်ဆိုပါ။

နာရီဝက်ကြာလောင်ကျွမ်းမယ့် တစ်ချိန်လုံး ဆန္ဒတောင်းဆိုမှု
အတွက် တဖွဖွရွတ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နာရီဝက်ပြည့်ချိန်
အတော့ ရွတ်ဆိုမှုကို ရပ်လိုက်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်တွေ မငြိမ်းသေးရင်လည်း
ငြိမ်းအောင်ပါနဲ့။

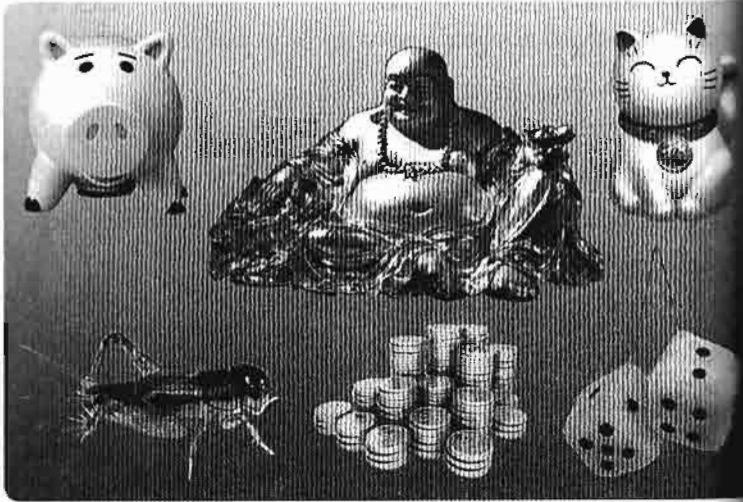
ရွတ်ဆိုနေစဉ် ဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသွားရင်လည်း အဆိုမရပ်
နဲ့ ဆက်ဆိုပြီး နာရီဝက်ပြည့်လို့ အဆိုအားလုံးပြီးတော့မှ မီးညှို့တာကို
ငြိမ်းလိုက်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်များကိုတော့ အပြီးတိုင် ကုန်ဆုံးသွားသည်အထိ
ညှိပေးထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖော် ပြထားတဲ့ အတိုင်း
ထိတ်ကျကျ လုပ်ဆောင်နိုင်ရင်တော့
သင်လိုချင်နေတဲ့ သင့်ချစ်သူ . .
“စပါယ်ရယ်ဝမ်း” ဟာ သင့်
အလုံးသားဆီကို လိပ်စာမပါဘဲ
ဆုတ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကဲ . . အားလုံးပဲ ကိုယ့်
အချစ်ချစ်စစ်၊ အချစ်မှန် ချစ်သူကို
ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့လည်း ဆန္ဒပြု
ဆိုက်ရပါတယ်။

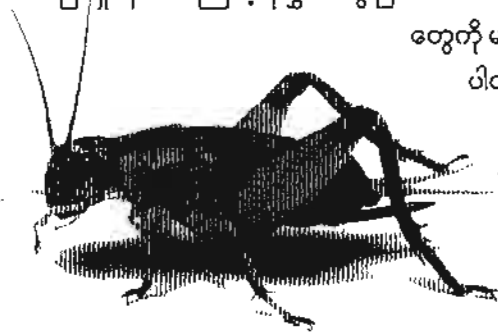
ကံကောင်းစေတဲ့ ဂမ္ဘီရအဆောင်များ

တန္ဆာတစ်လွှားမှာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာအလိုက် ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်၊ လာဘ်ခေါ် အဆောင်တွေ အသီးသီး ရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေကို မသိရှိသေးသူများနဲ့ သိချင်သူများအတွက် ရည်ရွယ် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ပိုးဟတ်နဲ့ ကံကောင်းခြင်း

ပိုးဟတ်ဆိုတာဟာ လူတော်တော်များများရဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဟိုပြေးဒီပြေး ရှိနေတတ်ကြတဲ့ ပိုးမွှားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ ဒီအကောင်တွေကို မတွေ့မမြင်ချင်ဆုံး ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်တွေက သင့်အိမ်နဲ့ သင့်စီးပွားရေးကို ကံကောင်းစေတဲ့ အရာတွေဆိုတာ သင်သိရင် ပိုးဟတ်တွေ

အရင်လောက် မုန်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အကြောင်းရင်းကတော့ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ ချဲ့ထွင်ကျေးမှုမှာ ပိုးဟတ်တွေမြူးရင် လာဘ်ကောင်းစေတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ သင့်အိမ်ထဲမှာ ပိုးဟတ်တွေ မြူးတူးပြီး ပြေးလွှားနေတယ် ဆိုရင် အိမ်သူအိမ်သားတွေ ကျန်းမာမယ်၊ ချမ်းသာမယ်၊ စီးပွား လာဘ်ထွေပွင့်လန်းပါလိမ့်မယ်။

ဘာတာတို့နဲ့ ဘရာဇီးလူမျိုးတွေကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ပိုးဟတ်တွေ ကြပ်ကြပ်ညှပ်ညှပ်အောင် ပြေးလွှားနေပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကို ချမ်းသာထွေထွေလာတော့မယ့် ရှေ့ပြေးနမိတ်လက္ခဏာလို့ ယူဆထားပါတယ်။

ဝက်ရုပ်စုဘူး

လူအနီး ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ထပ် ကံကောင်းစေတဲ့ အရာက "ဝက်" ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာနေတဲ့က "ရှစ်နန်း ဂျပာတ်" ဆို သူတို့ဘာသာနဲ့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင် ဒါဟာ သင်ချမ်းသာဖို့ အတွက် ဝက်တစ်ကောင် စောင်ထားတော့လို့ ပြောလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရေးမြန်မာလူမျိုးတွေလည်း ဝက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အရင်က ပြောခဲ့ဘူးတာ ရှိပါတယ်။

"ဟေ့... မင်းတော့ ဝက်ထော ထောပြီ" လို့ ဆိုတတ်ကြပါတယ်။ ဝက်တစ်ကောင်ဟာ ဆိုရင် ကံကောင်းစေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဝက်ရုပ်စုဘူးလေးဆောင်ထားရင်၊ ဒါနဲ့ ငွေစုရင် ငွေအများအပြား စုဆောင်းမိတတ်ကြတယ်။ ငွေအဝင်ကြမ်းထယ်လို့ ဂမ္ဘီရပညာရှင်များက ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် အနောက်တိုင်းမှာ စုဘူးဆိုရင် ဝက်ရုပ်စုဘူးကိုသာ

အများဆုံး အသုံးပြုကြပါတယ်။ သင့်အနေဖြင့် ငွေရှိချင်တယ်ဆိုရင် အခု ကစလို့ ဝက်စုဘူးလေးတစ်လုံးတော့ ဆောင်ထားသင့်ပါပြီ။

လာဘ်ခေါ် ကြောင်ရုပ်

လက်ယပ်ပြီး လာဘ်ခေါ်နေတဲ့ ကြောင်ရုပ်လေးတွေကို စတိုးဆိုင် တွေ၊ အလုပ်ခန်းတွေမှာ သင်တို့ မြင် ဖူးကြမှာပါ။

ဒါကို ဘာကြောင့် ထားသလဲ၊ ဘာလို့ထားလဲဆိုတာကို သေသေ ချာချာ သိရှိသူတော့ နည်းပါလိမ့် မယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဂျပန် လူမျိုးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကနေ ဆင်း သက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျပန်လူမျိုးတွေက ကြောင်ရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ဖက်ဟာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာနားကို လက်ယပ်ပြီး ခေါ်ပြီဆိုရင် ဒါဟာ စီးပွား လာဘ်လာဘာတွေကို ခေါ်တဲ့ သင်္ကေတ လို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလို လာဘ်ခေါ် ကြောင်ရုပ်လေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာ ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လာဘ်ခေါ် ကြောင်ရုပ်လေးကို သင့်အိမ် (သို့မ ဟုတ်) သင့်အလုပ်ခန်းရဲ့ တံခါးမပေါက်တည့်တည့်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ထားရပါမယ်။

ဒီလိုထားမှသာလျှင် ငွေရွှင်၊ လာဘ်ရွှင်စေပြီး သင့်ထံကို ကံ ကောင်းခြင်းတွေ၊ စီးပွားလာဘ်လာဘာတွေ စီးဝင်လာပြီး သင့်ရဲ့ လုပ်ငန်း တွေ ဒီရေအလား တိုးတက် ကြီးပွား အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ဖြူရယ်နေတဲ့ အန်းကုန်း

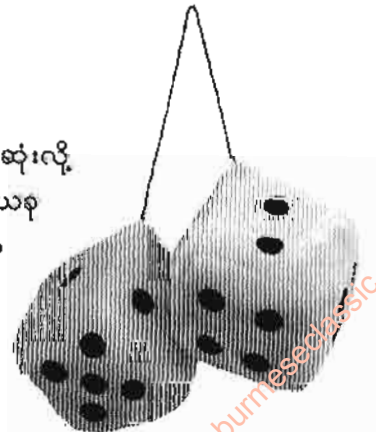

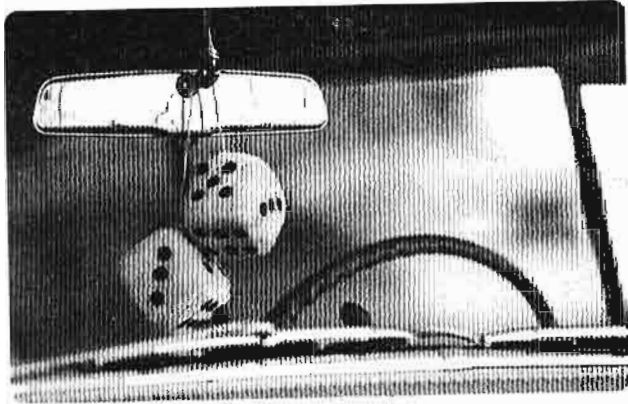
တရုတ်လူမျိုးတို့က အန်းကုန်းဘိုးတော်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ (၁) ဆရာတုန်းက အသက်ထင်ရှားနဲ့ ဂမ္ဘီရအစွမ်းတွေ ရှိခဲ့တဲ့ အန်းကုန်း ဘိုး တော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ထုဟာ သင့်အိမ် (သို့မဟုတ်) သင့် အလုပ်ခန်းရာတို့မှာ ရှိခဲ့ မယ်ဆိုရင် စီးပွား လာဘ်သပကာရတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ယူဆောင်ပေး နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။

အန်းကုန်းဘိုးတော်ကြီးရဲ့ ဝိုက်ပူပူကြီးကြီးကို မကြာခဏ ပွတ် ပွတ်ပေးလို့ရှိရင် မကြာခဏ ငွေတွေ ရတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်းကုန်း ဘိုးတော်ရုပ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဝယ်ရပါဘူး။ သူများ လက်ဆောင်ပေး ထာကိုသာ စီးပွားလာဘ်ပွင့်အဆောင်အဖြစ် ထားရတယ်လို့လည်း သိရ သိကြောင်း။

ဆွဲလောင်း အံ့စာတုံး

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးလို့ (၁၉၅၀ - ၈၀) တို့ကို ရောက်တော့မှ ယခု အံ့စာတုံး အဆောင်အစီအရင်ဟာ ခေတ်စားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ ဒီတုန်းထွက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တွေထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ မော်တော်ကား

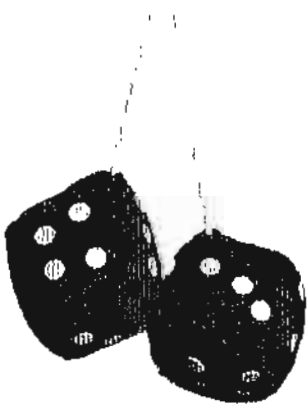
တချို့ရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်မှာ ဒီလို အံ့စာတုံး ချိတ်ဆွဲထားတာတွေကို တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင်းက ဝုံးကြဲလေယာဉ်မောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့တွေဟာ သူတို့ ကံကောင်းဖို့ ဂန္ထိရဆရာများ စီရင်ပေးတဲ့ အံ့စာတုံးတွေကို လေယာဉ်ခေါင်းခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲရာမှာ ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းကစလို့ တွဲလောင်းအံ့စာတုံးဟာ ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် ရေတ်စားလာပါတယ်။

ကမ္ဘာစစ်ပြီးသွားတဲ့နောက် လေယာဉ်မှူးတွေ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း သူတို့ဟာ သူတို့ကားတွေထဲမှာ ဒီလို အံ့စာတုံးလေးတွေကို ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြင့် ဒီအဆောင်သင်္ကေတဟာ ပိုပြီး ပေါ်ပြူးလာခြင်း

လာခဲ့ပါတယ်။ တွဲလောင်း အံ့စာတုံးလေးဟာ လှုပ်ရှားနေလေလေ၊ သင့်အတွက် ကံကောင်းလေ ဖြစ်ပါတယ်။

အံ့စာတုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင် ကံအကောင်အထည် ပေါ်စေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သင် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အရာတွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာစေဖို့ အံ့စာတုံး အဆောင်ကို ဆောင်ကြပါလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်နှင့် နမိတ်ကောက်ခြင်းများ

ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ နမိတ်ပြုမှုများက ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘာဝကို အဆောင်လျက်ရှိပါတယ်။ တချို့သော ပညာရှင်များက ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိကို ဆိုလာ ဆန်းစစ်တတ်ကြပါတယ်။

ယခု ဖယောင်းတိုင် နမိတ်ကောက်မှုကို တစ်သီးတစ်သန့် လုပ်ဆောင်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အကြံအစည်များ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့ အရင်ဆုံး မနက်စောစောထပါ။

ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီး သန့်ပြန်တဲ့ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ကာ မိမိကိုးကွယ်ရာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွက်ရာ ထိုင်ကာ နေထိုင်တဲ့ ဘုရားစာ၊ တရားစာများကို ဆိုပြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြီးတဲ့အခါမှာ နေထွက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ရောင်တည်းရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင် (၁) တိုင်ကို မိမိရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာရှေ့မှာ ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်များ အောင်မြင်မှု ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို ဤ ဖယောင်းတိုင်မှ နမိတ်ပြုသပေးပါ”

လို့ (၉) ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အခြေအနေများကို လေ့လာသုံးသပ်ရပါမယ်။

၁) ဖယောင်းတိုင်ဟာ လောင်ချင်သလို၊ မလောင်ချင်သလို အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပါက မိမိရဲ့ အကြံအစည်များ ထပ်မံမူများ ရှိပါလိမ့်မယ်။

အလုပ်အကိုင်များ အနှောင့်အယှက်ကြုံနိုင်ပြီး သတိထား လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုမယ်လို့ နမိတ်ကောက်နိုင်ပါတယ်။

၂) ဖယောင်းတိုင်မီးဟာ အစပထမမှာ မလောင်ချင်သလို၊ ဖြစ်နေပြီးမှ နောက်ပိုင်း အသားကျကာ လောင်သွားပါက ကိုယ့်ရဲ့ အကြံအစည် လုပ်ဆောင်မှုများဟာ အစပိုင်း အနှောင့်အယှက်ကြုံပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်မယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၃) ဖယောင်းတိုင်မီးဟာ တောက်ပထွန်းလင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားပါက သင့်ရဲ့ အကြံအစည်များ မအောင်မြင်နိုင်ပါ။ အလုပ်အကိုင်များလည်း မအောင်မြင်ပါ။

၄) မီးတောက်လောင်နေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ဟာ တစ်ခြမ်းသာ လောင်မြိုက်ပြီး တစ်ခြမ်းကျန်လပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေပါက သင့်ရဲ့ အကြံအစည် လုပ်ငန်းတို့မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့် ရန်သူများရှိနေတဲ့ နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၅) ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်လောင်နေစဉ်မှာ တဖြစ်ဖြစ် အသံများ မြည်ပါက သင့်ရဲ့ အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစရာ အနှောင့်အယှက်များ ပေါ်လာပြီး ရုတ်ချည်းရပ်တန့်၊ ဝိသိမ်းပစ်ရမယ့် နမိတ်မျိုးကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၆) ဖယောင်းတိုင် အရည်များဟာ အောက်မှာ အိုင်ထွန်း စီးဆင်းလာပါက သင့်ရဲ့ အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်တို့ဟာ အကျိုးရှိမှုအထိ အကျိုးမဲ့မှုက ပိုများနေတဲ့ လက္ခဏာကို ပြသနေခြင်း ဖြစ်ပြီး သတိပြု ဆင်ခြင်ရမယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

၇) အကောင်းဆုံး နမိတ်လက္ခဏာကတော့ သင့် နမိတ်ဆောက်မယ့် ဖယောင်းတိုင်ဟာ မီးညှို့တလူလူတက်ပြီး ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်တို့ဟာ အကုန်အစင် လောင်မြိုက်ပြီး မီးငြိမ်းသွားပါမှသာလျှင် သင့်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်တို့ဟာ အောင်မြင်မယ့် လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ဖယောင်းတိုင်ကို ဖယောင်းခွက်ထဲ ထည့်ထွန်းဆောင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်အရောင်ကို အဖြူ (သို့မဟုတ်) အဝါအရောင်တို့ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

ဖယောင်းတိုင်ဟာ မြင်းလွန်း၊ မသေးလွန်း အလယ်အလတ်မျိုး ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များ

ကျီးကန်းတွေဟာ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များနဲ့ ဆက်စပ်နေသော ဂန္ဓိရဆန်သော၊ အစီအရင်များနဲ့ ဆက်နွယ်နေသော အကောင်များဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျီးသာနမိတ်၊ ရွှေကျီးနဲ့ သက်ဆိုင်သော ဂန္ဓိရနည်းလမ်းများစသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲကမှ အလွန်အစိုးထိုက်တန်ထဲ ကျီးကျွေးလာဘ်ခေါ် ဂါထာတော်များကို ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

၁) ကျီးကျွေး လာဘ်ရောက် ဂါထာ

"ကကာစေမံ .. ကပ်ကာက .. ဝဏ္ဏကာကော
ကာကော မမ ကာကော .. ခတ္တိယောစ .. ဗြဟ္မကောစ
သေနဂေါစ .. ဣတ္ထိယောစ .. ပုရိသ လာဘ်
ပီယံပဟံ .. အာဂစ္ဆန္တု .. အာဂစ္ဆန္တု .."

မိမိစားမယ့် စားဦးစားဖျား ထမင်းကို ဖော်ပြပါ ဂါထာဖြင့် (၇) အုပ် မန်းပြီး ကျီးများကို ကျွေးရပါမယ်။ အကျိုးရလဒ်ကတော့ ကျီးအာသမ္မ ကျီးနားသမျှ နေရာတွေကနေ သင့်ထံကို လာဘ်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

၂) ကျီးကျွေး လာဘ်ခေါ်

ဂါထာ

"ဥုံ အဝေါ ဗုဒ္ဓေါ .. ဥုံ အဝေါ ဗုဒ္ဓေါ .. ဥုံ အဝေါ သံယော
ဒေဝဓမ္မရာဇာ .. ပန္နရ
သော .. အဝေါ ဝိပါကော မေဝ
တောန္တု .. ယံယံ ဣန္ဒြိတ် သမိဇ္ဈန္တု"
ဥုံ ဗုတ္တ ဗုတ္တာ ဒေဝတာ
အာရက္ခန္တု

ဘုဇ္ဇန္တု ဘုဇ္ဇန္တု ပရိဟာ
န္တု .. သွားဟယ် .. ယျကယ်"

မိမိရဲ့ စားဦး ထမင်းဆုပ်

(၇) ဆုပ်ကို မန်းပါ။ ပြီးလျှင် ကျီး

ကန်း များကို ခေါ်ပြီး ကျွေးပါ။ မကြာမီမှာ သင့်ထံကို လာဘ်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

၃) ကျီးကျွေး လာဘ်မျှော် ဂါထာ

"ဥုံ ဂဝံကာကောကော မမံ အာဂစ္ဆန္တု
ကာကောကော မောရကောကော ခတ္တိ ယောစ
မမံ မမံ အာဂစ္ဆန္တု .. ဘုဇ္ဇန္တု သွားဟယ် ယျကယ် .. ဟံ ဟံ"
မနက်စောစောတွင် စားဦး ထမင်းကို (၇) အုပ်မန်းပြီး ကျီးကန်း
များရှိရာနေရာကို အရောက်သွားပြီး ကျွေးရပါလိမ့်မယ်။ အကျိုးကတော့
သင်လိုချင်တဲ့ လာဘ်လာဘများကို ကျီးကျွေးလာဘ်မျှော် ဂါထာတော်နဲ့
ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

အဆိုပါ ကျီးကျွေး ဂါထာ(၃)မျိုးရဲ့ စီရင်လုပ်ဆောင်နည်းတွေ
အကုန် အတူတူတွေပါပဲ။ မနက်စောစော ကျီးကန်းများ ရှိမယ့်နေရာ
ကို သွားပြီး ကျွေးရင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ (၇)ရက် ဆက်
ဆက်မပျက်မကွက် ကျွေးနိုင်ရင် ကြီးမားတဲ့အကျိုးထူးကို ရပါလိမ့်မယ်။

ရန်အတိုက်အခိုက်များကင်းစေမယ့် အစီအရင်

လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် စီးပွားပျိုင်းဘက်၊ ရည်းစားပျိုင်းဘက် နဲ့ ရန်အနှောင့်အယှက်များဟာ လူတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ တချို့က ကောင်းသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြသလို၊ တချို့ကျတော့လည်း မကောင်းသောနည်းနဲ့ ကိုယ့်အပေါ် တိုက်ခိုက်တတ်ကြပါတယ်။

ကိုယ့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ဦးက အတိုက်အခိုက်၊ အစီအရင်များ ပြုလုပ်ထားပြီဆိုရင် သင်ဟာ မကြာခဏ ဖျားနာခြင်း၊ အိမ်သူအိမ်သားများ ဘေးအန္တရာယ်တွေ့ခြင်းနဲ့ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မက်ဆိုးများနဲ့ နပန်းလုံး ရလေ့ရှိပါတယ်။

သင့်မှာ ဒီလိုမျိုး အဖြစ်အပျက်ကြုံဆုံနေတယ်ဆိုရင်တော့ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ကဝေပြုစားခြင်းများကို ပြန်လည်တိုက်ထုတ်နိုင်မယ့် အစီအရင်ကောင်း တစ်ခုရှိပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- ၁) ဆန်
- ၂) ငှက်ပျောသီးတစ်စီး
- ၃) ကြံတစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအစီအရင်ကို သုံးညတိတိလုပ်ဆောင်ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ဆန်ကို ကိုယ့်လက်နဲ့ တိုးဆုပ်ယူပြီး ညမအိပ်မီမှာ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်ရာအောက်မှာ ထားပြီး အိပ်ပါ။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာ ဆန်တစ်ဝက်ကို ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို ကြံပက်လိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုတော့ မောင်း၊ မြောင်း၊ ရေအိုင်အတွင်းကို စွန့်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒုတိယညမှာတော့ ငှက်ပျောသီးတစ်စီး (ဖီးကြမ်း)ကို ကိုယ့် ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ထားပြီး အိပ်ရပါမယ်။ မနက်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တစ်ဝက်တိတိကို မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကို လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကို သုံးပုံပုံပြီး တစ်ပုံကို အရှုံး၊ တစ်ပုံကို ဆင်းရဲသားနဲ့ တစ်ပုံကို ဆားထိုင်နေသူ တစ်ဦးကို ပေးကမ်းလိုက်ရပါမယ်။

တတိယညမှာတော့ ကြံတစ်ချောင်းကို ကိုယ့်ဓမ္မရာအောက် ထားအိပ်ပြီး မနက်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အသက်အတိုင်း သတ်စေပိုင်းဖြတ်ကာ ဆင်ကို ဆွေးရပါလိမ့်မယ်။

ဆင် ကျွေးဖို့ အခက်အခဲ ရှိရင် မြစ်၊ ချောင်း၊ ရေကန်တစ်ခုခုထဲကို စွန့်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်စွမ်းတဲ့ အတတ်ပညာများနဲ့ ပြုစားထားစေကာမူ၊ ဒီအစီအရင် လုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ ရန်အန္တရာယ်အားလုံး ကင်းဝေးသွားပါလိမ့်မယ်။

မာန်မာန်ထောင်လွှားနေသူကို မာန်လျော့ချနည်း

အလုပ်တွေမှာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊ မိသားစုထဲမှာ စသည်ဖြင့် အရမ်းကို မာန်မာန်ထောင်လွှားနေသူများ ရှိတတ်ပါတယ်။ အခုအစီအရင်က အဲဒီလို အရမ်းမာန်ကြာ၊ ထောင်လွှားနေသူကို မာန်လျော့ချတဲ့နည်းလမ်းလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက် လိုအပ်တာက လူပုံပါတဲ့ အကြွေစေ့(ကွိုင်ပြား) တစ်စေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအကြွေစေ့ (ကွိုင်ပြား)ကို ရပြီဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ အတူ လမပြည့်ခင် (၃)ရက် အလိုမှာ ဆောင်ထားပါ။ အကြွေစေ့ဟာ ကိုယ် မာန်လျော့ချချင်တဲ့လူလို့ စိတ် ထဲကနေ တစ်ချိန်လုံး သတ်မှတ်နေရတယ်။

(၃)ရက်ပြည့်လို့ လပြည့်ညကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အခုအစီအရင်ကို အသုံးပြုရပါမယ်။ အဲဒီညမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကိုယ့်အစီအရင်ကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့ လူပြတ်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကို သွားပါ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လျှောက်သွားရင်း လက်ထဲက အကြွေစေ့လေးကိုကိုင်ထားကာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မာန်လျော့ချသွားချင်သူရဲ့ပုံရိပ်ကို စိတ်ကူးသွားပါ။ ပြီးရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲက သတ်မှတ်တဲ့ ကိုယ့်ကို ဘယ်

သူမှ မတွေ့၊ မသိနိုင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်လက်ထဲက အကြွေစေ့(ကွိုင်စေ့)ကို အပေါ်ဆုံး အမြင့်ကို တက်နိုင်သလောက် တက်အောင် လက်မနဲ့ တောက်ထည့်လိုက်ပါ။

“အေး . . . တက်နိုင်သလောက် အမြင့်ကို တက်စမ်း။

ပြီးရင် တက်သလောက် အမြင့်ကနေ ပြန်ပြုတ်ကျစမ်း”လို့ ပါဆပ်ကနေ အသံထွက်ရွတ်ပြီး အကြွေစေ့လေး မြောက်ကာ ပြန်ကျတဲ့ အချိန်အတွင်း ကွက်တိ ဖြစ်အောင် ရွတ်ဆိုရပါမယ်။ ပြန်ပြုတ်ကျသွားတဲ့ နေရာမှာပဲ အကြွေစေ့ကို ထားခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ဆက်ပြီး တော့သာ လမ်းလျှောက်သွားပါ။

နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ မလိုသလို၊ ကိုယ်တောက်ခဲ့တဲ့ နေရာကို သည်း ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆက်ထွက်သွားပြီး တခြားလမ်းကနေ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ မိမိပြုလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်၊ မသိ၊ မကြားဆိုတဲ့ စည်းကမ်း(၃)ရပ်ကို လိုက်နာပြီး ဆောင်ရွက်သွားရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ သင့်ရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို အမြင့်ဆုံး အသုံးပြုပြီး ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအကြွေစေ့ (ကွိုင်ပြား)ကို စွေးတစ်တောင်က မြိုချခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအစီအရင်ကို စွေးက ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားပါလိမ့် မယ်။

အဓိကကတော့ သင့်အနေဖြင့် အစီအရင်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီနေရာထဲ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ ပြန်ကောက်ယူခြင်းမျိုး လုံးဝ မလုပ်မိပါအောင်၊ ဧရုဆက်လျှောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေကျီးသာခြင်းနှင့် အတိတ်နမိတ်များ

ကျီးကန်းဟာ ဧည့်သည်နဲ့ဆက်စပ်မှု၊ စုတ်လာဘဲရောက်ခြင်းများနဲ့ ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေကျီးသာရင် တာဖြစ်မယ် ညာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နမိတ်ကောက်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေကို သင်သိဖို့ -

- ၁) အရှေ့အရပ်တည့်တည့်က ကျီးသာရင် ရှစ်စင်သူရောက်မယ်။
- ၂) အရှေ့တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် အကြီးအကဲရောက်မယ်။
- ၃) တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် သားငါးဟင်းရံများ လာဖို့သူ ရောက်မယ်။
- ၄) အနောက်တောင်အရပ်က ကျီးသာရင် တပည့်သားမြေးများ ရောက်လာတတ်တယ်။
- ၅) အနောက်အရပ်က ကျီးသာရင် စုတ်လာဘဲပေးမယ့် မိတ်ဆွေ ရောက်တတ်တယ်။
- ၆) အနောက်မြောက်အရပ်က ကျီးသာရင် လက်အောက်ငယ် သားများ ရောက်လာတတ်တယ်။
- ၇) မြောက်အရပ်မှ ကျီးသာရင် စုတ်ကောင်းများ ရောက်လာ တတ်တယ်။
- ၈) အရှေ့မြောက်အရပ်မှ ကျီးသာရင် ပူဇော်မည့်သူ၊ မစမယ့်သူ တို့ရောက်တတ်ပါကြောင်း ရွှေကျီးသာခြင်း နမိတ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မီးခိုးရောင်
လောကီပညာရပ်(၂၅)
ခေတ်သစ်ကို

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ် (၂၄)

သင်ဟာ အိပ်မက်များကို ထိန်းချုပ်ခြင်းအဆင့်ကို အောင်မြင်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်တွေကို ပြန်ခေါ်ခြင်း၊ ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းအဆင့်တွေကို ဆက်လက်ပြီး လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ ဒီအဆင့်မှာ သင်ဟာ ကိုယ်တစ်ညလုံး ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိရှိအောင် အရင်ဆုံး စလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

လူတော်တော်များများဟာ အိပ်မက်တွေ မက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နီးလာချိန်မှာ ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေကို မမှတ်မိတတ်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင်ဟာ ဒီအဆင့်မှာ ကိုယ် ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိအောင် လုပ်ရပါတော့မယ်။

“ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင် နေပါ”။ လူတိုင်း၊ လူတိုင်းဟာ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ သင်ဟာ အိပ်မက်ကနေ နီးလာအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်၊ မက်နေစဉ် ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ကနေ ပြန်နှိုးပေးနိုင်မယ့် Device ပစ္စည်းတစ်ခုခုရှိဖို့တော့ သင့်

အလိုအပ်ပါတယ်။ ယခုအခါမှာ နောက်ဆုံးပေါ် နည်းပညာ ပစ္စည်းများစွာ ပြုပြင်မှု ပူစရာတော့ မလိုပါဘူး။

ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီး နာရီဝက်၊ တစ်နာရီအကြာမှာ ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ကနေ နိုးအောင် နှိုးပေးနိုင်တဲ့ Timer ပါဝင်တဲ့ LED မီးသီးလေးတွေ၊ မဟုတ် Alarm နာရီနှိုးစက် စတာတွေနဲ့ သင်ဟာ အိပ်မက်၊ မက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်နှိုးအောင် လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုပြန်နှိုးလာအောင် လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် သင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ နှိုးနေခြင်းတွေကို လက်တွေ့ဘဝထဲမှာလည်း ဒီနည်းကို အသုံးပြုပြီး ဘာတွေလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာကို သိလာပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ လူသားအားလုံးဟာ အိပ်မက်ကမ္ဘာကဲ့သို့ အသိုက်အမြှုပ်တစ်ခုထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအရာတွေကို သင်ဟာ အိပ်မက်အိပ်သလို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် ကိုယ်ပြောင်းလဲချင်တာတွေကို ပြုလုပ်လဲမယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်အရာရာကို လုပ်နိုင်ပါပြီ။ ဒါဟာ အလွယ်ပေမယ့် လုပ်ယူလို့ ရပါမယ်။ တစ်ချို့ထဲနဲ့တော့ အမြင့်ဆုံးအရောက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လေ့ကျင့်မှုပေါင်းများစွာကို အချိန်ပေးပြီး လေ့ကျင့်မှသာ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်အဆင့်မှာတော့ လူတွေအားလုံးကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ

အိပ်မက်များစွာကို မက်ကြတယ်။ သင် မမှတ်မိလို့သာ အိပ်မက် မမက်ဘူးလို့ ပြောပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ အိပ်မက်တွေ မက်ပြီး ကိုယ်တိုင်က မမှတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ သိမ်တိဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်သာအိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတာ နီးလာပြီးချိန်မှာ လူတွေ မှတ်မိနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းနဲ့ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်း

သင်ဟာ အိပ်မက်များကို ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်ကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းများကိုတော့ လုပ်ဆောင်ထားရပါမယ်။ ပထမဆုံး ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် အရင်ဆုံး လုပ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်နဲ့ နေလိုက်ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေဟာ ဘယ်အရာကိုမှ တွေးမသွယ်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးနေအောင် စိတ်လျော့အနားယူထားပါ။ မအိပ်မက်မှာ အစာစားဖို့ မလိုသလို၊ မစားဘူးလို့လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် တားမြစ်ထားစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ် ကြိုက်သလို လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ အစားအသောက်တွေဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ပေးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ မြန်မာအခေါ်အရ သွေးတက်စာတွေ စားပြီး အိပ်ရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တတ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတလေ မအိပ်ခင် အစားစားတဲ့အတွက် အစာမကြေဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ဖူးပါတယ်။

အစာမကြေရင် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေလို့ အိပ်မက်ကို မှတ်မိနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အခုအဆင့်က အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အဓိကက ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်မက်ဟာ ဘာအိပ်မက်တွေဖြစ်သလဲဆိုတာကို ပြန်ခေါ်ခြင်းလုပ်လာကြည့်တဲ့ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်ကို သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မအိပ်ခင် အဆင့်မှာ အစာ စားချင်လည်း စားနိုင်သလို၊ မစားလည်း ရပါတယ်။ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ပိုကောင်းတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ မအိပ်မီ ကိုယ် ဘာစားတယ်ဆိုတာကို ပြောင်းပြောင်းစားပြီး မှတ်မိလို့အိပ်မက်မျိုးတွေ မက်သလဲဆိုတာ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

ပြီးရင် ကိုယ့်ရဲ့အိပ်ရာဘေးမှာ စာအုပ်နဲ့ ဘောလပ်ပင်ကိုထားပြီး အိပ်မက်ထဲက ရေးချနိုင်အောင် စီစဉ်ထားရပါမယ်။ သင်ဟာ အိပ်မက်က မှတ်မိလို့လာတဲ့အချိန်မှာ ဘာအိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်မှတ်မိသလို မှတ်ချရေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ညတာ အိပ်မက်များအား သုံးသပ်ခြင်း

ကြိုတင်ပြင်ဆင်တာတွေ အားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ သင်အိပ်မက်ပြီး အိပ်မက် မက်ပါတော့မယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း သင်ဟာ အိပ်မက်ထိန်းချုပ်ခြင်း အဆင့်တုန်းကလို မအိပ်ခင် အိပ်မပျော်မီမှာ မှတ်မိပါဘူး။ ငါဟာ ငါ မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေ အားလုံးကို မှတ်မိနေရမယ်။ ငါ့

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်တွေ အားလုံးကို မှတ်မိနေရမယ်” လို့ အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ မအိပ်မိစေကြား Awake State မှာ အကြိမ်ကြိမ် ပြောပေးနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်ထပ်ခါ မရွတ်ချင်ရင်တော့ ကိုယ့်အသံကို သွင်းထားပြီး မအိပ်မိမှာ ကိုးနားထဲမှာ ကြားနေအောင် လုပ်ဆောင်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ သင်ဟာ အိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်။ အိပ်မက် မက်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ သင့်ကို ပြန်နိုးနိုင်တဲ့ Device တစ်ခုခုနဲ့ အိပ်မက်ကနေ ပြန်နိုးရပါလိမ့်မယ်။ အိပ်မက်တစ်မက်ပြီး အောင်မြင်စွာ နိုးလာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်မှတ်မိသလောက်တွေကို အသေးစိတ် ရှုရေးပါ။

ဒီအခါမှာ သင်ဟာ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်တယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။ အိပ်လိုက်၊ ပြန်နိုးလိုက်နဲ့ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေကို ဒီနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး လေ့လာနိုင်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအဆင့်မှာတော့ သင့်ရဲ့အိပ်မက်ဟာ .. အဖြူအမဲနဲ့လား၊ အရောင်နဲ့လားဆိုတာကို သိဖို့လိုအပ်လာပါပြီ။ တကယ်လို့ သင်အိပ်မက် မက်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ အရောင် အဆင်းပါတယ်။ ဘာအရောင်တွေလဲလို့ မြင်နေရရင် သင့်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ နာမ်ခွာပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရှင်ကိုယ်ပြန်ကြည့်၊ ပြန်မြင်ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အပြင်ဘက်ကိုထွက်တဲ့ အဆက်ကို ကိုယ်တိုင် မသိရှိဘဲ ရောက်နေပါပြီ။

အရောင်အဆင်းနဲ့ နာမ်ခွာခြင်း

အဲဒါဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်းအဆင့် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်ရဲ့အဆင့်မှာတော့ အဲဒီအောက် အထိ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနားသေးပါဘူး။ ဒီအဆင့်မှာတော့ နောက်စာမျက်နှာတွေမှာ ဖတ်ဖတ်လားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်ဟာ အိပ်မက်ပြန်ခေါ်ခြင်းအဆင့်အထိ သင့်ရဲ့အိပ်မက်ဟာ အဖြူအမဲလား။ အရောင်အဆင်းနဲ့ ဘာဆိုတာကိုသာ အရင်ဆုံး သိအောင် လုပ်ဖို့သာ လိုပါလိမ့်မယ်။

အိပ်မက်ကနေ ပြန်နိုးလာပြီဆိုရင်လည်း စာဖြင့်ရေးမှတ်ခြင်း၊ ဒါတွေလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ညတာမှာ မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို ဒီနည်းနဲ့ သုံးသပ်ကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သင်ဟာ အိပ်မက် ဘယ်နှကြိမ် မက်သလဲဆိုတာကို သိရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ တစ်ညကို (၁၀)ကြိမ်ကနေ (၁၅)ကြိမ်အထိ အိပ်မက် မက်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ပိုတောင်ပိုပါသေးတယ်။ လူတိုင်းကတော့ ညဉ့်စဉ်ညဉ့်တိုင်း အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ အိပ်မက်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် မက်ကြပါတယ်။ ဒါကို ကြိုးစားပြီး မလေ့လာကြသေးလို့ မသိရှိကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့က နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်လောက်သာ မှတ်မိကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သင်ကတော့ အိပ်မက်အားလုံးကို မှတ်မိအောင်ကြိုးစားပါ။ ပြီးမှတော့ ဘာအိပ်မက်တွေ မက်သလဲဆိုတာကို ရေးမှတ်ရမယ့် ပညာရှင်တွေနဲ့ အဆင့်ကို သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအိပ်မက်တွေကို သင်ပိုင်နိုင်နေတော့မှသာ နောက်ပိုင်းလာတော့မယ့် ဝိညာဉ်

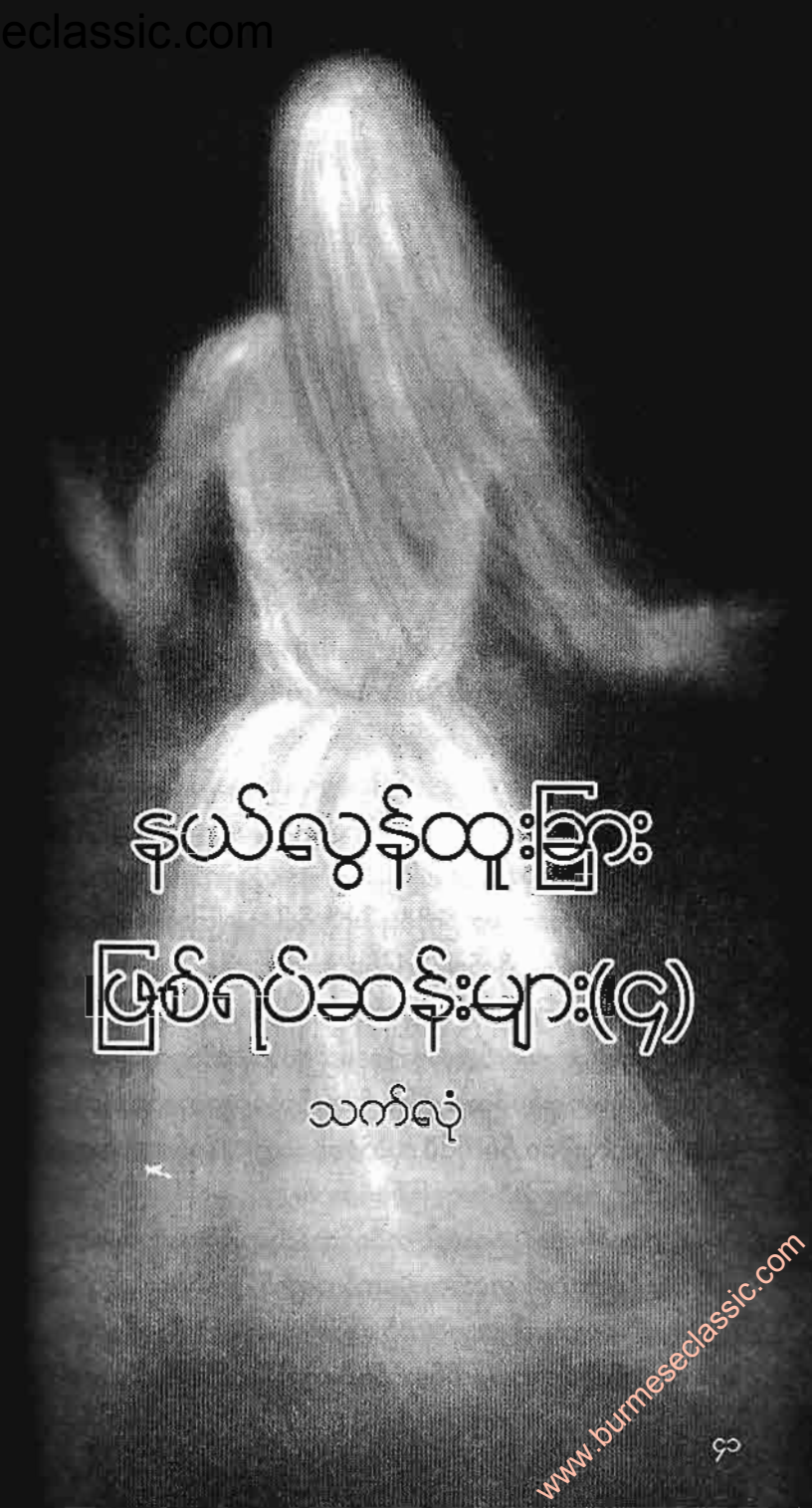
လွှင့်ခြင်း (သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပြင်ပကို ထွက်ခြင်း) အဆင့်ကို လေ့လာ
မယ်ဆိုရင် ဒီ အိပ်မက်အဆင့်တွေကို ဖိုခြင်းပြီး သွားရမှာ ဖြစ်တာကြောင့်
ဖြစ်ပါတယ်။

အခုကတော့ အိပ်မက်များကို ပြန်ခေါ်ခြင်းနဲ့ ပြန်လှန်သုံးသပ်
ခြင်းအဆင့် ပြီးပါပြီ။ ဒီအဆင့်ကို တတ်မြောက်ထားရင်လည်း ပြင်ပလူ
လောက ကမ္ဘာကြီးဟာ အိပ်မက်ကမ္ဘာလိုပဲ ကိုယ်လိုအပ်သလို ပြုပြင်
ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်နိုင်တယ်။ အိပ်မက်ကမ္ဘာနဲ့ သင်နီးနေရုံနဲ့ လှုပ်ရှား
ရှင်သန်နေရတဲ့ လက်တွေ့ကမ္ဘာတို့ကို ဆက်စပ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေကို
သိလာပါလိမ့်မယ်။

အကောင်းဆုံး မှတ်ထားဖို့ကတော့ အိပ်မက်ဆန်တဲ့ လက်တွေ့
ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သင်လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သင်မလုပ်
တတ်သေးလို့သာ၊ နားမလည်သေးလို့သာ မသိသေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
ဒါတွေကို လေ့ကျင့်မှသာ သိနိုင်မှာဖြစ်ပြီး မလေ့ကျင့်ရင်တော့ ဘာမှ သိ
နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကဲ . . . နောက်လမှာတော့ ဝိညာဉ်လွှင့်နည်း အတတ်ပညာ (သို့
မဟုတ်) သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ ထွက်ရှိခြင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြပေး
ပါမယ်။

"God Bless You, See you again Next Month."
နောက်လမှာ ပြန်ဆုံကြပါမယ်။

နယ်လွန်ထူးခြား

ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၄)

သက်လုံ

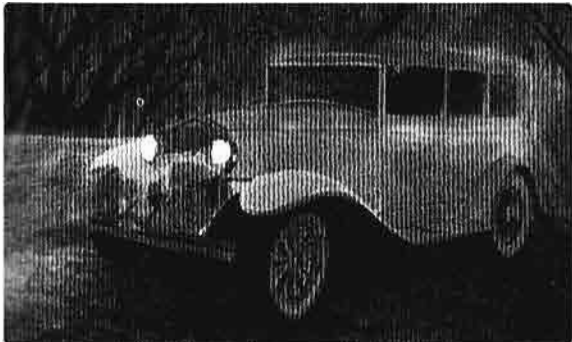
။
 “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရွှေမှာ
 တက္ကစီတစ်စင်းကို ငှားပြီး
 ရပ်စောင့် ခိုင်းထားပါတယ်။
 တပည့်တော်မပါ၊ တစ်ပါတည်း
 လိုက်ခဲ့ပါမယ်။
 သူဟာ သေဖို့
 သိပ်နီးကပ်နေလို့
 အချိန်ကုန်မခံမှ ဖြစ်မယ် ဘုရား”

တစ္ဆေယာဉ်ကို စီးခဲ့ရသူ

ကျွန်ုပ်သည် တဆင့် စကား၊ တဆင့် နားဖြင့် ကြားသိဖတ်ရ လေ့လာရသမျှသော တစ္ဆေအကြောင်းအရာများတွင် တစ္ဆေက ယာဉ်ကို စီးသည်ကိုသာ သိရှိခဲ့ရသော်လည်း တစ္ဆေသည် ယာဉ်နှင့်ပေါ်ပေါက်လာ ကာ ထိုယာဉ်အား လူသားက စီးနင်းခဲ့သည်ကို မတွေ့ရ။ မကြားရမိသေး ချေ။ ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းခြင်းရာတွင်မူကား လူသားတစ်ဦး သည် ပိညာဉ်လောကမှ ယာဉ်ကိုစီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ဖူးကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မူလ ထူးခြားဖြစ်ရပ်ကို မှတ်တမ်းတင်သူမှာ လောကီပညာရပ်၌ ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာလိုက်စားသော နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှလူမျိုး... ဖေဖော် ပညာရှင် မစ္စတာ ဂျွန်ပင်ဒရာဂွန်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ (၁၉၁၃) ရနစ်၊ နာတာလူးပွဲတော်မတိုင်မီ ထုတ်ဝေခဲ့သော လန်ဒန်သတင်းစာများ ၌ ပါရှိခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခုသော ညနေတွင် ကင်စင်တန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ကျောင်း အုပ်... ဘုန်းကြီးသည် နာတာလူးပွဲတော်အတွက် “ကယ်ရော” သီချင်းများ တိုက်ပေးပြီးသောအခါ ကျောင်းထဲ၌ နောက်ကျနေရစ်ခဲ့၏။ သီချင်းဆိုသူ များ၊ တီးမှုတ်သူများမှာ နေအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်လေ၏။

လက်ကျန်တာဝန်ကလေးများကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသောအခါ၌ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သော့တွဲယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အရှေ့ဘက်အစွန်း အမှောင်ပိုင်းဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဆဲခါးပေါက်ဝန်းရရှိ အလင်းရောင်ထဲတွင် လာရပ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ ခင်တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၏။ အဆိုပါ မိန်းမသည် အနားဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာ ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဒီနားမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကို ဆရာတော်ဝင်ပြီး ကြည့် ချမ်းနိုင်မလား... ဘုရား၊ သူဟာ သေတွင်းသိပ်နီးနေပြီး ဘုန်းတော်ကြီး ဆဲခါးကို အလွန်မှ ဖူးမြင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ ဒီည သန်းခေါင် ဆဲတိုင်မီ... သူသေတော့မှာပဲ”

ထိုမိန်းမ၏ အသံသိပ်မထွက်သော တောင်းပန်ခြင်း၊ မျှော်လင့် နက်ပြောင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဂရုဏာ သက်သွားမိတော့သည်။ ထိုမိန်းမသည် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင် အဝတ် အစား ဆင်ယင်ထားပြီး သူ့အသားအရေမှာ ဖျော့တော့သော ကျောက်ဖြူ ဆော်အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိလေသည်။

သူ့အသံအနေအထားသည် လေးနက်နေသော်လည်း စိတ်တွင်း အသံ ဝေဒနာပြင်းပြစွာ ခံစားနေရကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိပုံရ၏။ ဘုန်း တော်ကြီးသည် ထိုမိန်းမ၏ အသက်အရွယ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း အဝတ်အစားကမူ လွန်ခဲ့သော အနစ်နစ်ဆယ်ခန့်က ဝတ်စားပုံမျိုး ဖြစ် သည်ဟု တွေးတောမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ခရစ်ယန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအဖို့ ဤသို့သော အသက် သေဆုံးခါနီးမှ အတွက် ပင့်ဖိတ်ခြင်းမျိုးမှာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် "ဝင်ကြည့်မှာပေါ့ . . . ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားလိုက်လေ၏။

"ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ တက္ကစီတစ်စင်းကို တပည့်တော်မှ ငှားပြီး ရပ်စောင့်ခိုင်းထားပါတယ်။ တပည့်တော်မပါ၊ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ သူဟာ သေဖို့ သိပ်နီးကပ်

နေလို့ အချိန်ကုန်မခံမှ ဖြစ်မယ် ဘုရား"

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တံခါးကိုပိတ်၍ သော့ခတ်နေစဉ် အဆိုပါ မိန်းမသည် လှေကားမှဆင်းသွားလေတော့၏။ ထို့နောက် လှေကားဆီမှ တက္ကစီ(အငှား)ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသော ခြေသံကို ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကြားလိုက်မိ၏။

အငှားကား အဆင်သင့် ငှားရမ်းလာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရင်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိန်းမနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အိမ်သို့ သွားသော ခရီးတိုကလေးအတွင်း ထိုမိန်းမသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရင်သောသူ၏အမည်ကို လျှောက်ထား၍ ထိုသူမှာ နောင်တမလွန်ကာလ အတွက် သောကရောက်လျက်ရှိနေကြောင်းနှင့် တကွ ထိုသူ၏ ကောင်းစားရေးမှာ သူ့အတွက် (ထိုမိန်းမအတွက်) လွန်စွာမှ အရေးကြီးကြောင်း နှင့် ရှင်းပြ လျှောက်ကြားလေ၏။

မကြာမီပင် အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ရောက်သောအခါ၌ သူတို့ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ထိုမိန်းမ၏တောင်းပန်ချက်အရပင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အရင်ဦးဆုံး လှေကားကို လျှင်မြန်စွာတက်သွားပြီး လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်လေ၏။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော စားပွဲထိုးမှာ ဤအိမ်

ရှိသူတစ်ဦး အလွန်ဖျားနေ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်သော ဘုန်းတော်ကြီးစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

"ဒီအိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ . . . တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာဟာ ဖျားနာမနေပါဘူး။ သူ့အား အလွန်ကို ကျန်းမာလျက်ရှိနေပါတယ်။ အပင့်မှားလာပြီနဲ့ ထင်ပါ သယ် ဘုရား"

"ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက ကျုပ်ကို လာလျှောက်တုန်းကတော့ . . ."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘေးနားတွင်ရှိနေမည် ဆိုမျှလှိုင် ထင်မှတ်ထားသော မိန်းမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မတွေ့ရ သဖြင့် အိမ်အောက်ခြေဆီသို့ပါ တစ်ဆက်တည်း ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အဝတ် ဆင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမိန်းမနှင့် တကွ အငှားကားပါ တိတ်တိတ်စွာ ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

လမ်းတစ်လမ်းလုံးသည် ရှင်းလင်းလျက်ရှိချေ၏။ စားပွဲထိုးကမူ ဤဘုန်းတော်ကြီးသည် ခွကျသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့ သည်းမဟုတ် ဝိုင်ကိုများစွာသောက်ထားသူ (ပုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော် ကြီး မဟုတ်ကြောင်းကို သတိပြုပါ)သော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆပြီး အိမ်မှားနေကြောင်း ထပ်လျှောက်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန် အထန်တွင် အိမ်ရှင်သည် လှေကားမှဆင်းလာ၍ တံခါးဝတွင် မည်သူရှိ ကြောင်းကို စားပွဲထိုးအား မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

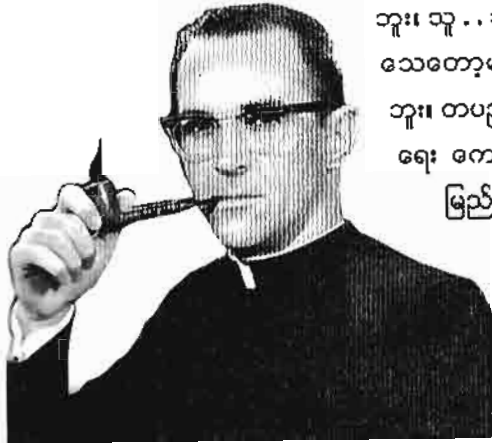
"ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး အိမ်မှား ကြွလာလို့ပါ . . . ဆရာ၊ ဘုန်းကြီး ဆရာဟာ သိပ်နာမကျန်းဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်လို့ လာရ သယ်တဲ့"

အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ဘုန်းကြီးရှင်း ခြင်္သေ့ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

"သူ့ကြည့်ရတာ . . . တော်တော်လေးကို အရေးကြီးနေပုံရတယ်။ အငှားကားတောင် တစ်ခါတည်း ငှားလာတယ်လေ" ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက တောင်း လက်စသပ်လိုက်၏။

"တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲ . . . အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ ပုံပန်း သက္ကာန်မျိုး တပည့်တော်ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိ

www.burmeseclassic.com

ဘူး၊ သူ .. ဘာကြောင့် တပည့်တော်
သေတော့မယ်လို့ ပြောတာလဲ မသိ
ဘူး။ တပည့်တော်ကတော့ ကျန်းမာ
ရေး ကောင်းလိုက်တာ ဒေါင်ဒေါင်
မြည်ပါပဲ။ အဲ .. ဒါပေမယ့် သူ
ဘယ်လို သိသလဲတော့
မခန့် မှ နန်းတတ် ဘူး။
တပည့်တော်မှာ စိတ်
(မနေနာ)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
သိချင်တဲ့ ကိစ္စရပ်ကလေး

တွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါ ဘုရား”

“ဟင် ! .. ဒါဖြင့် ကျုပ်လားတာ အကျိုးတော့ ရှိတာပေါ့”

“မှန်ပါ .. အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲကို
ကြွပါ .. ဘုရား”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နာရီပတ်နီးမီးခန့် ရွေးနှေးကြလေသည်။
ထို့နောက် အိမ်ရှင်ယောက်ျားက -

“ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ဒီထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမက အရှင်ဘုရားကို
ပင့်ဖိတ်လာတာဟာ အလကားတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်
ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ စကားများကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားပြီး နှစ်သိမ့်
ကျေနပ်မှု ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် နာတာလူးဘုရားရှိခိုးပွဲကို လာတက်ပေါ့။ ရှိခိုး
ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဝတ်ရုံလဲခန်းထဲမှာ စကားဆက်ကြစမ်းတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ နာတာလူးပွဲတော် ဘုရားဝတ်ပြုရာတွင် ထိုသူ
ကို မတွေ့ရ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အံ့ဩသွားကာ နောက်တစ်ကြိမ် သူ
အိမ်သို့ သွားရောက်ပြန်လေသည်။ အိမ်ဆီသို့ ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို
ပင် စားပွဲထိုးက -

“ဟာ ! .. မနေ့က အရှင်ဘုရား ပြန်ကြွသွားပြီး သိပ်မကြာခင်
ကလေးမှာပဲ ဆရာဟာ ပြုန်းဆို သေဆုံးသွားတော့တာပဲ ဘုရား။ တပည့်

“ဒီမိန်းမက အရှင်ဘုရားနဲ့အတူတူ အငှားကားနဲ့
ပါမလာနိုင်ပါဘူး။ သူက တပည့်တော်ဆရာရဲ့ ဇနီးလေ ..
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က သေဆုံးသွားခဲ့တယ် ဘုရား”

ထော် အားလုံးကို ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရတာပါပဲ။ အရှင်ဘုရားဟာ မနေ့က
ဆရာကလာသင့်တဲ့အချိန်မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာကိုက
မဲ ဆရာအဖို့ အလွန်ကံကောင်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ .. ဘုရား” ဟု
လျှောက်လေ၏။

“ဟာ ! .. ငါ မနေ့က လာတာ ကြုံကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မိန်းမ
ဆစ်ယောက်က လာပင့်လို့ပါဆိုမှ ..။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကနေပြီး မင်းတို့
အိမ်ရောက်တဲ့အထိ သူဟာ ငါနဲ့ အငှားကားထဲမှာ အတူတူ ထိုင်စီးလာကြ
တာပဲ ..။ သူ့ကို ငါဘေးမှာ မတွေ့မိဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လားကွာ”

“တပည့်တော်ကတော့ အရှင်ဘုရားတစ်ပါးတည်းကိုပဲ တွေ့မိ
တာပါပဲ .. ဘုရား။ ဒါထက် ဆရာ့ကို ဝင်ကြည့်ပါဦးလား ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စားပွဲထိုးနှင့် အတူလိုက်ပါသွားရာ တံခါးစီး
များ တာရံထားသည့် အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ စားပွဲထိုးသည်
အောင်ပေါ်သို့ ညွှန်ပြပြီး အလင်းရောင်အနည်းငယ်ရရှိအောင် အပေါက်ရှိ
ခန်းဆီးကို ပင့်တင်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏မျက်စိအကြည့်မှာ
သေသူ့ကို ကျော်လွန်၍ တစ်ဖက်ရတင်ဘေး စားပွဲပေါ်၌ ထားရှိသော
အောင်ကြီးများ သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

“ဟာ ! .. အစစ်ပေါ့”

“ဘာများလဲ .. ဘုရား”

အဲဒီဓာတ်ပုံရှင်ဟာ ငါ့ကို မနေ့က လာပင့်တဲ့ မိန်းမအစစ်ပဲကွ။

ဒါ ကောက်ိုင်ကြည့်စမ်းပါရစေ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံကိုယူ၍ ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွား
ကြည့်လေ၏။

“ဟုတ်လိုက်တာမှကွာ... ငါ သူ့ပုံကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်။ ဒီတင် ဘယ်ကပါမလဲ... မနေ့က ဝတ်ထားတာလည်း ဒီအဝတ်အစားတွေပဲကွ”

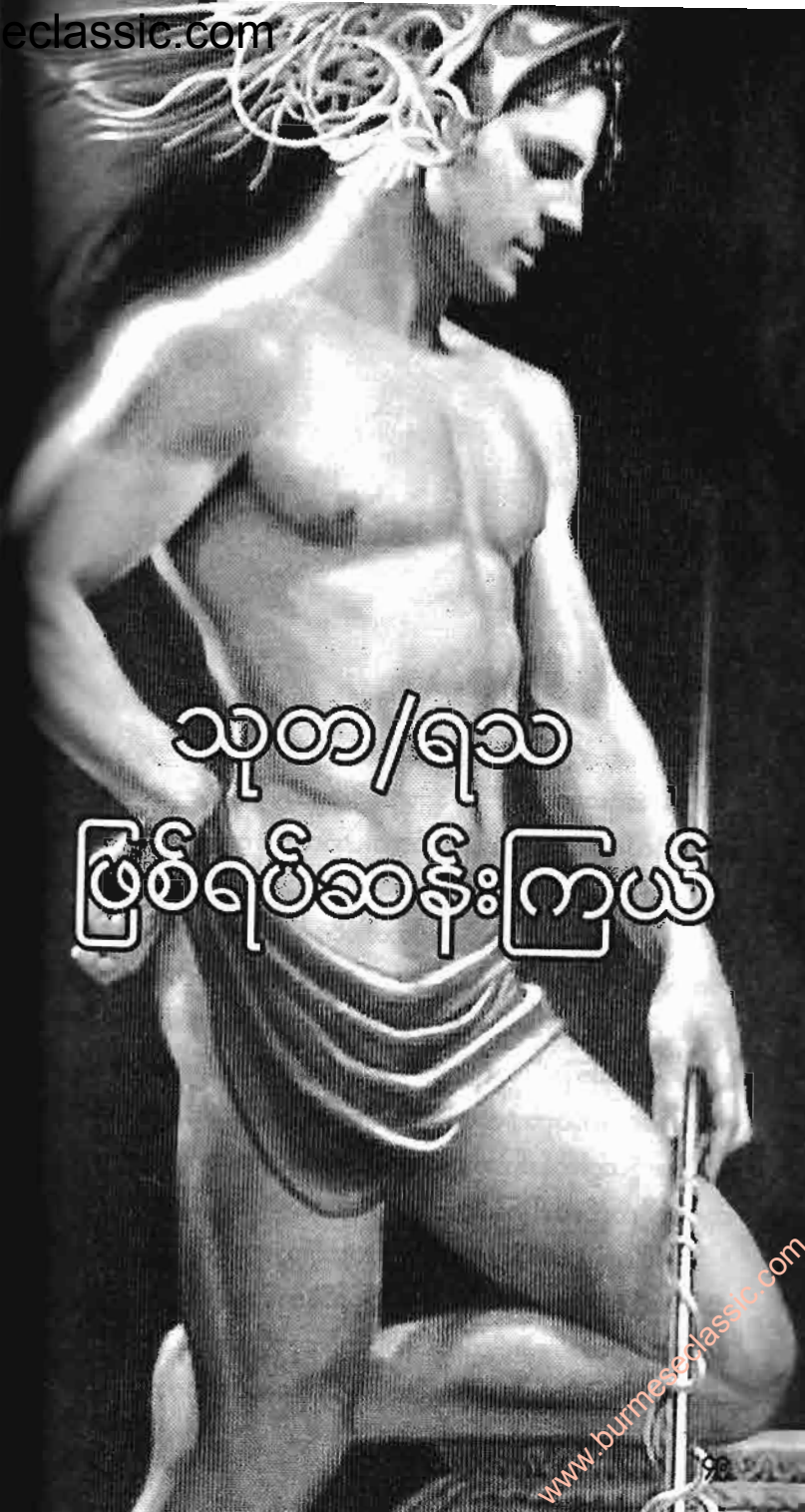
စားပွဲထိုးသည် ကြက်သေ့သေသွားကာ ပါးစပ်များ ပင့်ဟမိသွား၏။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး သူ့ဆရာ ရှစ်ကလောင်၏သေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းမသည် သေဆုံးသူအား ကြည့်နေသယောင်ယောင် ဖြစ်အောင် တင်ထားလိုက်ရင်းက ပြန်ဖြေကြားလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ဘုရား... ဒီမိန်းမက အရှင်ဘုရားနဲ့ အတူတူ အငှားကားနဲ့ ပါမလာနိုင်ပါဘူး။ သူက တပည့်တော်ဆရာရဲ့ ဇနီးလေ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်က နာတာလူးပွဲတော် အကြိုရက်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ် ဘုရား”

အထက်ပါဖြစ်ရပ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်လင့်တကူပင် “တစ္ဆေယာဉ်” ဟူ၍ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ဤဖြစ်ရပ်တွင် တစ္ဆေယာ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်စရာ အထောက်အထား မရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်နက်နှင့် မိန်းမသည် တစ္ဆေအဖြစ်သာမကပဲ ရုက္ခရိုးဘုမ္မာ၊ ဥစ္စာစောင့်မှ အစပြု၍ အခြားသော အဗိဋ္ဌလောက (မမြင်နိုင်သောလောက) (ဝါ) ဝိညာဉ်လောကမှ ထိုသို့သော လောကသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေတော့သတည်း...။

သက်

သူတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

စေတမန် မှော်နတ်ဘုရား မာကျူရီ

ရှေးဟောင်းဂရိလူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေထဲမှာ မာကျူရီလို့ခေါ်တဲ့ စေတမန်နတ်သားဟာလည်း တန်ခိုးကြီး နတ်ဘုရား တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကို ဂရိလူမျိုးတို့က ဟားမီးလို့ခေါ်ပြီး ရောမလူမျိုး တို့ကတော့ မာကျူရီနတ်ဘုရားလို့ခေါ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခေါင်းမှာ အတောင်ပံများရှိသလို ခြေထောက်များမှာလည်း ပျံသန်းနိုင်ဖို့ အတောင်ပံများ ပါရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ရုပ်တုများမှာ ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်များမှာ အတောင်ပံများတပ်ကာ ထုလုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ တခြားသော နတ်ဘုရား တွေနဲ့မတူ၊ ထူးဆန်းသော စွမ်းအင်ပါဝါများရှိတဲ့အတွက် သူ့ကို မှော်နတ် ဘုရားလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

သူ့ရဲ့ တာဝန်များကတော့ သေဆုံးသူများရဲ့ ဝိညာဉ်များကို ဝမ်းနည်း တန်သူကို ဝမ်းနည်း လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နဲ့တန်သူကို နတ်ပြည်သို့ လည်း ကောင်း ပို့ဆောင်ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို စေတမန် နတ်ဘုရားလို့ လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ခရီးလမ်းပန်းများကို စောင့်ရှောက်သူ နတ်ဘုရား

အဖြစ်လည်း ယုံကြည်ကိုးကွယ် ကြပါတယ်။

ဒီ နတ် ဘု ရား
ကောင်းအရာ၌ လိမ္မာ
အပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်
ကောင်းအပြောအဆိုနဲ့ အသက်
ပေးရသူ အကျိုးတော်ဆောင်၊
အနားရဲ့ ကိုးကွယ်ပသခြင်းကို
အဆင့် နတ်ဘုရားလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေးနဲ့
ကောင်းရန် စားပွဲ များကို
အသက် အားပေးသူဖြစ်ပြီး

သူ့ရှုပ်တုတွေမှာ ဘောလုံးတစ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့နင်းထားပုံကိုလည်း တွေ့ရလေ့ ရှိပါတယ်။ ဇနတ်မင်းကြီးနဲ့ အတောင်စောင့်နတ်သမီး မေယာတို့မှ ဖွားမြင်တဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ် ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားလို့လည်း ခေါ်ခေါ် မာကျူရီ နတ်ဘုရားနဲ့ပတ်သက်လို့ ယုံကြည်မှုလည်း ရှိပါသေး ပါတယ်။ တချို့သော ပုံပြင်များမှာတော့ ဟားမီးနတ်ဟာ သူ့ရိုးစားပြတို့ကို အကွယ်စောင့်ရှောက်တတ်သူလို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

ဟားမီးနတ်ဘုရားမှာ သူ အားအကိုးရဆုံး စွမ်းအားကတော့ ခြေထောက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှေးကတည်းက မှော်စွမ်းအားတို့ရဲ့ အရှင်သခင် မှော်နတ်ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြခြင်း ကြောင့် ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ရဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်ရှိပြီး လျင်မြန်တဲ့ မြွေပါ

မြွေပါဟာ မြွေကိုနိုင်တဲ့သတ္တဝါအဖြစ် အလွယ်သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူတို့ဟာ မြွေဆိပ်ပြီးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိရောင်တယ်။ အရောင်အတိမ်းကောင်းတယ်။ မြွေနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ မြွေဆိပ်စိတ်ဆိုးမာန်ကြွလာအောင် လုပ်ပြီး အပိုင်ကွက်ရောက်မှ မြွေရဲ့ချက်ကောင်ကိုက်ခဲပြီး သတ်ဖြတ်တတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတရံမှာတော့ အရှောင်အတိမ်း၊ အချိန်အဆလွဲရင် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ မြွေပါရော၊ မြွေဟောက်ပါ သေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ မြွေဆိုးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မြွေပါဟာ သူ့ရဲ့အမွေးအမှင်များကို ပွရောင်းလာအောင် ထောင်စေပြီး ပါးစပ်ကိုဖြင့်လို့ မာန်ဖိတတ်ပါတယ်။ မြွေပါဟာ လူတို့ မွေးကြီးထားတဲ့ ကြက်၊ ငှက်များကိုလည်း ကိုက်သတ်စားတတ်ပါတယ်။

ဗြိတိသျှပိုင် ဂျပေကာကျွန်းမှာ မြွေပါကို စမ်းသပ်မွေးမြူကြတဲ့ရာမှာ အကောင်တိုးပွားနှုန်း အရမ်းမြန်ပြီး ကြက်ဘဲများကို ကိုက်တတ်တာတတ်လို့ နောက်ပိုင်း မြွေပါကို မမွေးမြူဖို့ ဥပဒေဖြင့် ထုတ်ပြန်ပြီး တားမြစ်ခဲ့ရကြောင်း သိရပါတယ်။ မြွေပါဟာ တစ်ခါ သားပေါက်ရင် ခြောက်ကောင်မှ ရှစ်ကောင်အထိ မွေးတတ်ကြပါတယ်။

မြွေပါကို အမှတ်တမဲ့ ခြည့်ရင် ရှဉ့်နဲ့တူတာကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမြီးပို တိုပြီး နှုတ်သီးပိုရွှန်ကာ ကိုယ်လုံး အနေအထားမှာလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်လို့ ခွဲခြားပြီး သိနိုင်ပါတယ်။ မြွေပါမှာ ပြာမှိုင်းမှိုင်း၊ ညို၊ တိုတို အမွေးရောင်ရှိပြီး အမွေးရှည်ကာ ကိုယ်လုံးကြီးပါတယ်။ ပါးစောင်နဲ့ ခည်ပင်းမှာ နီညိုရင့်ရောင် အမွေး ချိတ်တယ်။

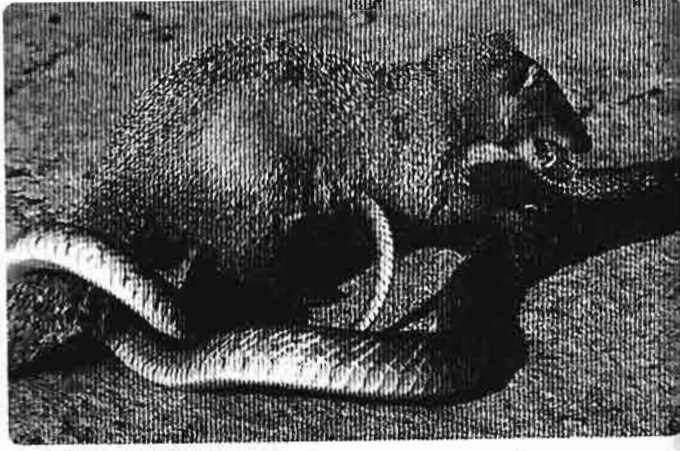

အလွန် စိတ်ခက်ထန်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိလည်း အပြည့်ရှိသလို၊ အပြစ်မနေဘဲ သတ်ဖြတ်ဖို့ အမဲကောင်ကို ရှာဖွေနေတတ်တာ မြွေပါပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူက လေ့ကျင့်ပေးရင် ယဉ်ပါးလွယ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ မျိုးဖြစ်ပြီး လူကိုလည်း ခင်တတ်ပါတယ်။ လူများက ကြွက်နဲ့ မြွေဆိုးများ အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မြွေပါများကို မွေးမြူကြလေ့ရှိပါ တယ်။

သာမန်မြွေပါများကို အာရှတိုက်နဲ့ အာဖရိကတိုက်တို့မှာ အများ အပြား တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြွေပါများကတော့ အိဂျစ် နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြွေပါများထက် သေးငယ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဂဏန်း၊ အုန်းများကိုစားတဲ့ မြွေပါဟာ အကောင်ကြီးမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မြွေပါကြီးကို ဥပဒေပုတိုက်၊ အာရှတိုက်နဲ့ အမေရိကတိုက်မြောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ရတယ်။

တချို့ မြွေပါမျိုးတွေက သေးသွယ်သောကိုယ်လုံးနဲ့ တိုတဲ့ ခြေ ထောက်ရှိပါတယ်။ တချို့မျိုးမှာတော့ အမြီးရှည်ပြီး တချို့အမြီးတိုတတ် ကြပါတယ်။ နာဖျားမှ အမြီးအထိ သုံးပွဲခွဲခန့်ရှိတဲ့ မြွေပါများလည်း ရှိပါ တယ်။ မြွေပါများဟာ သစ်ခေါင်းနဲ့ ကျောက်တွင်းများမှာ နေလေ့ရှိပါတယ်။

ရှည်များလို သစ်ပင်များပေါ်မှာလည်း သွားလာတတ်ကြပါတယ်။
 မြွေပါရဲ့ သားမွေးကို အဝတ်အထည်များ ချွတ်လုပ်နိုင်လို့ အလွန်
 အဖိုးတန်သလို၊ ဆောင်းတွင်းမှာရတဲ့ သားမွေးရေက ပိုပြီး တန်ဖိုးပေးရတ
 ယ်။ ပန်းချီစုတ်တန်အတွက်လည်း မြွေပါရဲ့ အမွေးများကို အသုံးပြုကြ
 ပါတယ်။ ရေခဲခုံးလွှမ်းတဲ့ဒေသက မြွေပါကြီးများဟာ အမွေးထူပြီး ပိုရှည်
 တာကြောင့် သားမွေးအနွေးထည်ချုပ်ရန် ပိုကောင်းသလို၊ တန်ဖိုးလည်း
 ပိုများပါတယ်။

မြွေပါဖြူများကိုတော့ အလွန်အေးတဲ့ ကမ္ဘာ့မြောက်ပိုင်းဒေသ
 များမှာ တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာ အမွေးပိုရှည်ပြီး ဖြူစွေးေး
 ပေမယ့် အခြားရာသီများမှာ နီညိုညိုအရောင်ပြောင်းသွားတတ်ပြီး အဖြူ
 ဖျားကတော့ အမြဲလိုလို မည်းညိုနေပါတယ်။ လူနဲ့ အခြားရန်သူများရဲ့ တော
 အန္တရာယ်ကနေ ကာကွယ်ဖို့ သဘာဝက သူတို့ကို ဖန်တီးပေးထားပါတယ်။
 ရေခဲများအရည်ပျော်ချိန်ရောက်ရင် မြေရောင်ကို ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ မြွေပါမှာ မြီးတိုနဲ့ မြီးရှည်ဆိုပြီး နှစ်မျိုး
 ရှိပါသေးတယ်။ မြွေပါမြီးတိုမှာ ရှည်သောခေါင်းနဲ့ တိုသောခြေများပါရှိ
 တယ်။ ခြေချောင်းကလေးငါးစုံစီ ရှိပြီး သွား(၃၄)ချောင်းရှိပါတယ်။ နာဇာ
 ကနေ အမြီးရင်းထိ (၁၁)လက်မရှည်ပြီး အမြီးဖျားအထိ (၁၅)လက်မခန့်
 ရှိပါတယ်။ မျက်စိရှည်ပြီး အနံ့ခံ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ယုန်ငယ်များထံ

ဖမ်းဆီးနိုင်ပြီး ကြွက်တွင်းများထဲဝင်ကာ ကြွက်ကို စားတတ်ပါတယ်။

ငှက်ငယ်များကိုလည်း ခုန်ပြီး ဖမ်းဆီးစားသောက်နိုင်ပါတယ်။
 သားကောင်ငယ်များရဲ့ ဂုတ်နဲ့ လည်မျိုကို ကိုက်ခဲပြီး သွေးစုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

မြွေပါ မွေးရည်ကိုတော့ မင့်ဖျံလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရောင်း၊ မြောင်း၊
 အင်း၊ အိုင်နဲ့ မြစ်ကမ်းပါးရို တွင်းများ၊ သစ်တုံးခေါင်းများနဲ့ ကျောက်ဆောင်
 ကျောက်တုံးများကြားမှာ နေထိုင်တတ်ပြီး ဧပြီလမှာ သားပေါက်လေ့ရှိပါ
 တယ်။ တစ်ခါမွေးရင် ငါးကောင်မှ ဆယ်ကောင်အထိ မွေးပါတယ်။ မြွေပါ
 မွေးရည်ဟာ အမြီးမွေးရည်ပြီး အဖျားဘက်သို့ ရှူးသွားပါတယ်။

မြွေပါမွေးရည်ဟာ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
 အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်တတ်ပြီး အနံ့ဆိုးများကိုလည်း ထုတ်လွှတ်လေ့ရှိပါ
 တယ်။ ရေကူး၊ ရေငုပ်လည်း သန်ကြပါတယ်။ အစာများကို ကုန်းပေါ်မှာ
 ခြစ်စေ၊ ရေထဲမှာခြစ်စေ ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ပါတယ်။ ဆောင်းတွင်း
 မိတ်လိုက်ချိန်မှာ ရှစ်ရက်ခန့်မျှသာ အထီးများကို အမနဲ့အတူ တွေ့ရပါ
 တယ်။ အစာ အရမ်းဝနေရင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အိပ်နေတတ်ပါတယ်။

အထီးကောင်အချင်းချင်းတွေ့ပါက အသေအကြေကိုက်တတ်
 ကြပြီး တစ်ခါတရံမှာ နှစ်ကောင်စလုံး သေပွဲဝင်ကြပါတယ်။ ရန်သူနဲ့တိုက်
 ခိုက်ရာမှာ ဘယ်တော့မှ နောက်လှည့်မပြေးတတ်ဘဲ အသက်သေသည်
 အထိ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတဲ့ ရဲရဲတောက် မြွေပါများဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်း
 ပြု ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

- အလွန်ဆန်းသော၊ အလွန်ကြမ်းသော ဂန္ထီရဇာတ်လမ်း
- သံလက်သီးမာမီ နဲ့ချုပ်ကူမာမီ ဝါးရင်းတုတ်မာမီတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့သော ဒေသကဝေ
- အချော်တကောက်ကိုက်ချုပ်ကြီး မကြီးဂျိုးတို့ ကြီးစိုးခြယ်လှယ်နေသော ရွာကလေးကို ကယ်တင်ခဲ့သော...။

အလွန် (၃)

လူရှိန်အောင်

“အချစ်နဲ့ မျှစ်မှာ မတရားဘဲ
မရှိဘူး... ဦးသူပဲ။
သွက်သူ့စားစားပဲ... ညည်း
“လာထား”
“ဟိုင်းယား(စ်)”
“ကောင်မစုတ်”
“ကောင်မပဲ”
မိုးထဲ ရေထဲတွင်
စိုက်ကြလေတော့၏။”

ရာသီကား ပြာရီနေ၏။

ခြေဆော့ လက်ဆော့နိုင်သော လေပြေ၏ ဆတ်ဆော့မှုဖြင့်
စိတ်လေနေသော သစ်ရွက်များသည် မြော့မြော့ကလေး ကြော့နေ၏။

ရွာထိပ်တွင် ဧရပ်အိုကြီး ရှိ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထိုင်အ
လေ၏။ အတော်အတန် ချောမောကြပေ၏တကား။

မမကြီးက ချစ်လှစွာသော ချစ်ညီမလေးအား သန်းရှာပေးသော
ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီး ကျစ်ပေးလေ၏။ ရွာထဲက ငနာများအကြောင်း
ကာ စိစိရယ်ကြလေ၏။ ညီမလေးက ချစ်မမကြီးအား ကြင်နာစွာ နိမ့်
ပေးပြန်လေ၏။

ကြင်နာကြပါပေ၏တောင်း။ ယုယကြပါပေ၏တောင်း။ ချစ်
ကြပါပေ၏တကား။ သို့အစိုက်မှာပင် -

မိုးမင်းဒေဝတာသည် သာယာသော ကမ္ဘာကို ကြည့်ကာ
တိုရှည်ဖြစ်လာဟန်တူ၏။ မိုးကို ဖြော့ကနဲ ရွာချလိုက်ပေတော့၏တကား။
အဲ့မှာပဲ -

မြင်းညိုကြီးပေါ်မှာ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်
သည် ဧရပ်ရှေ့သို့ ငေါက်ကနဲ ရောက်လာချေ၏။ အခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဘတ်က
“ဟိုင်းယား(စ်)”
“ကောင်မစုတ်”
“ကောင်မပဲ”
မိုးထဲ ရေထဲတွင်
စိုက်ကြလေတော့၏။”

ဝနသည် ဧရပ်ပေါ်တွင်ရှိသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဘတ်က
“ဟိုင်းယား(စ်)”
“ကောင်မစုတ်”
“ကောင်မပဲ”
မိုးထဲ ရေထဲတွင်
စိုက်ကြလေတော့၏။”

လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော ဝက်သားနှစ်တုံးပါ၏။ ငါးပိထောင်းပါ
ထည့်သီးပြတ်များပါ၏။ ဟင်းအနှစ်များဖြင့် ထမင်းကို နယ်၏။ ဝက်သား
ထမင်းတွင်မြှုပ်၏။ အားရပါးရ လေ့၏။ ပြီးနောက် ဒညင်းသီး
တို့ကို ငတ်တောင်းနှင့် လွေးပြန်လေ၏ တကား။ ပလုပ်ပလောင်း။ အားရ
ခေါင်းကိုမဖော်တာ။

အစာနှင့်လာသဖြင့် ဘူးခါးမှရေးကို မော့သောက်ပြန်လေ၏။
ပွက်ပွက်ညှပ်နေသော အသံများကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားရလေ၏။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံမှ
လွန်ခဲ့သော အစိုက်အတန့်ကလေးက လွန်စွာမှ ကြင်နာ ယုယ
ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်စတိုင်ကား ဒေဘီတို ပြောင်းသွား
တကား။

ချစ်ညီမလေးသည် အကျီကို လက်မောင်းအရင်းထိ ပင့်တင်ကာ
ခေါက်၏။ ချစ်မမကြီးကလည်း မခရော့ပါ။ ထဘီကို တိုတို ပြင်ဝတ်
အောင်ပေါက်၏ မျက်လုံးတွေက ဝင်းဝင်းတောက်လို့။ စားမတတ် ဝါး
အဲ့တာပါပဲ။

မမကြီးက စလောင်းကွဲသံကြီးဖြင့် -
“ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းအေ”
ချစ်ညီမလေးက မခန့်တဲ့အထာဖြင့် -
“ပြောကြည့်လိုက်... ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပေါ့”
ချစ်မမကြီးက သူ့ဟာသူ အစာကောက်နေသော လူညိုထွားကြီး
ဒေဝဂိုက်ကြည့်ကာ ငစမာန်သံကြီးဖြင့် -
“မုန့်ကို ပေးကျွေးမယ်၊ ဒါကြီးတော့ ပေးမကျွေးနိုင်ဘူး... နိပ်”

www.burmeseclassic.com

ဝနကို ဒါကြီးတဲ့ ချစ်ညီမလေးက -

“အချစ်နဲ့ မျှစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူး.. ဦးသူပဲ။ သွက်သုတ်

တမ်းပဲ .. ညှင်း ညှင်း”

ဘာတွေ အလျော်အစား မတည့်နေကြတာလဲ။

“လာထား”

“ဟိုင်း ယား(စ်)”

တကယ့် မပြောမဆိုကြီးပါ .. ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည်

ပေါ်မှာ ဂျမ်းပစ်ခန်းဆင်းလိုက်ကြ၏။ ပြီးသော် -

“ကောင်မစုတ်”

“ကောင်မပဲ့”

မိုးထဲ ရေထဲတွင် ဖိုက်ကြလေတော့၏။ ဆွဲကြလေတော့၏။

မမကြီးက ချစ်ညီမလေး၏နားချောင်ကို အားပါသော ညာခြေဖြင့် -

“ဝိုး”

ဖြတ်ကန်၏။ ချစ်ညီမလေးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာကာ

၏။ တစ်ဖန် ချစ်ညီမလေးက ချစ်မမကြီး၏အရွက်ကို ခူးဖြင့် -

“အင်းဟာ”

ခူးဖြင့် တိုက်၏။ ချစ်မမကြီးက အနောက်သို့ ရိုက်ကာ ရှောင်

ပြီးသော် ဆံပင်ဆွဲကြ၏။ ပါးရိုက်ကြ၏။ နားကိုက်ကြ၏။ ရွံ့ဗွတ်ထဲ

နပ်နီး သတ်ကြလေတော့၏တကား။

ဝနသည် ဇရပ်ပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ကာ မိန်းမ

ကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်နေ၏။ တိုက်ပွဲကား ပိုမိုပြိုင်ဆိုင်လာချေ၏။

တွေ ဖရိုဖရဲ .. အဝတ်အစားတွေ အစုတ်အပြဲ .. ဘတ်သီး (မျက်လုံး)

မှိုင့်ကုန်၏။ ရှိ(လ်) (သွား)တွေ ယိုင်ကုန်လေ၏။

အဲဒါမှာပဲ .. လားပုကလေးကို စီးလာသော လူရွယ်တစ်ယောက်

ဘောက်ကနဲ ရောက်လာကာ -

“ဟဲ့ .. ဝနမေတ္တ”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် အော်၏။ တိုက်ပွဲကား တိကနဲ ဘရိတ်

လေ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် လူရွယ်အား ကျွတ်ကျသည့်အခါ

“အသေပေးကာ -

“သ .. သခင်လေး”

“များတို့က ပျင်းလို့ စော့နေကြတာ .. အဟင့်”

လူရွယ်က -

“အရှက်မရှိတဲ့ သရက်စေ့မတွေ ဝိုရေ့က ထွက်သွားကြစမ်း”

ဗွတ်အလူးလူးဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်

“ဟုတ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟုဆိုကာ ရွာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏တကား။ လူရွယ်

တစ်လက်မ နောက်ပြောင်၊ စာကလေးကောနှင့် ဖြစ်၏။ ရွှေကိုင်း

အဝိုင်းကလေးကို နားရွက်နှစ်ဖက်တွင် စွဲထိုင်ခိုင်းထားလေ၏။

လူရွယ်သည် ဇရပ်ဆီသို့ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်

ဝနအား မသင်္ကာကြည့် ကြည့်၏။ ဝနက သွားကိုပြီးပြကာ -

“သားကြီး”

“အင်”

လူရွယ် နင်သွား၏။ သူစိမ်းယောက်ျားက အကြောက်အလန့်

ဖြင့် သူကို “သားကြီး” လို့ ခေါ်နေတာကိုး။

“စောနက ဟိုစကီတွေ ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

(စကီဆိုသည်မှာ စော် .. အဲ .. စွင့်လွတ် .. အပျိုကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်

အဲ့ခေတ်က ဝန်းစကားပေါ့၊ မှတ်ပေါ့) စာကလေးကောနှင့် လူရွယ်

“လင်လုတာ”

“ဘာရယ်”

“ခင်ဗျားကိုမြင်ပြီး သူပိုင်တယ် .. ငါပိုင်တယ်ဆိုပြီး ထသတ်ကြ

ခင်းလား”

ဝန ဘဝင် လေဟပ်သွား၏။ သူရွယ်သူ တိတ်တနိုး လေးစားသွား

တိတ်လေပြီ။ ဝနက -

“ရွှီးကနဲ” လက်ခေါက် မှတ်လိုက်သည်။
 “ဟီး...ဟီး”
 မြင်းလိမ္မာကြီး ပြေးလာ၏။ ဝန လွှားခနဲ ရန်တက်လိုက်၏။
 “ဟိုး”
 ဟုဆိုကာ လူရွယ်သည် မြင်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး -
 “ကျုပ်ကို ဘာကောင်ထင်လဲ”
 ဝနက လူရွယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြီး -
 “အာပလာကောင်တော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ် ဝါး...ဟာ”
 ဟား”
 ဝန မြင်းညှို့ကြီးကို ခုန်းစိုင်းလေပြီး ရွာဘက်ဆီသို့ . . .

“အာခေါင်နီ” ရွာသည် ရွာယောင်ဆောင်ထားသော မြို့တစ်မြစ်လေ၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ရှိ၏။ လမ်းများ ကောင်း၏။ အချာကျသော လှေဆိပ်ကြီးရှိ၏။ ပွဲရုံများ ရှိ၏။
 လောင်းကစားရုံများ ရှိ၏။ အနိပ်ခန်းများလည်း ရှိ၏။ အာအာ (ပိုက်ဆံ) ရှိလျှင် ဘာညာသရကာ အစုံအစီရနိုင်သော ရွာကြီးတစ်ရွာလေ၏။ ဝနသည် ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ကာ ဝက်သားထိုးစားနေ၏။ အဲ့မှာပဲ -
 “ကယ်ပါ..ကယ်ပါ..”
 လူရွယ်တစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ ပြေးလာ၏။
 “ကယ်တတ်သလို ကယ်ကြပါ”
 အူယားဖားယားနဲ့ သူ့နောက်မှာတော့ -
 “ချစ်မောင်လေး.. မပြေးပါနဲ့ကွယ်”
 လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာလေ၏။ သူသည် ဝက်သားတုတ်ထိုးစားရင်းနှင့် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်၏။
 “လိုက်မလာနဲ့နော် .. အဟင့်”

လူရွယ် ပြေးမလွတ်
 တော့ပါ။ သရက်ပင်ကြီးပေါ်သို့
 တက်ပြေး၏။ လုံးကြီးပေါက်လှ
 မိန်းမက -
 “အတည် . . အတည်
 ကြတာပါ မောင်လေးရယ်”
 လူရွယ်က မြင့်သထက်
 မြင့်ရာသို့ တုတ်ကတ်တက်ရင်း -
 “နင့်လက်ထဲမှာတော့
 အူယက်မခံနိုင်ဘူး ကိုယ့်
 နှလုံးကို သတ်သေလိုက်မှာနော်
 ..ဟင့်..အီး..ဝါး”

“လင်မှတ်မှတ် သား
 မှတ်မှတ်နဲ့ ရှာကျွေးပါမယ်ကွယ် .. မရဲ့ဘဝကို သနားပါလို့”
 ဟု လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမက မျက်ရည်ခံထိုး၏။ ထိုစဉ် မိန်းမ
 တစ်ယောက်သည် အူယားဖားယား ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့လက်ထဲ
 မြင်းကြီးမားသော ပိုက်ကွန်ကြီးပါလေ၏။
 “ဘယ်မှာလဲ”
 “နင့် အကောင်”
 “ဟိုမှာ..”
 သစ်ပင်ပေါ်မှာ လူရွယ် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
 “မင်းမဲ့စရိုက် မဆန်ကြပါနဲ့ .. အီး”
 “အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်မကျင့်ကြပါနဲ့ဗျ ..ဝါး”
 စည်ပိုင်းရှိတံနှင့် မိန်းမကြီးသည် မီးကြားမှ လေးရွက် ဆွဲထုတ်
 တာ၊ သစ်ပင်ဆီသို့ ထိုးချိန်ရင်း -
 “အသင့်ပြင်”
 မိန်းမများသည် ပိုက်ကွန်ကြီးကို သစ်ပင်အောက်တွင် ဖြန့်ခွဲကာ
 နှိုင်းထားကြရင်း -

“စလိုရပြီ”

“ဝိုး...”

အရိုက်နဲ့ ပြေးထွက်သွားသော လောက်စာလုံးသည် သစ်ပင်ဖေမှ လူရွယ်၏နဖူးအား ကတောင် ကနဲ ပြေးစောင့်၏။

“အောင်မျလေး”

လူရွယ် ပိုက်ကွန်အတွင်းသို့ ပြုတ်ကျလေပြီတကား။ သတိလစ်နေသော လူရွယ်ကိုကြည့်ကာ လုံးကြီးပေါက်လှမိန်းမသည် -

“လင်ရပြီ ... လင်ရပြီဟေ့”

ဟု ထရုန်လေတော့၏။

သတိလစ်နေသော လူရွယ်ကို ထမ်းခေါ် သွားကြလေတော့၏။ သီချင်းတွေ ဆိုလို့... အံ့ဖွယ်သုတမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ဝန ကျွတ်ကျဲနေ၏။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ရှင် လူဝကြီးက သက်ပြင်းကိုချကာ -

“တို့ရွာက လူတွေရဲ့ ဘဝက ကံဆိုးပါတယ်ကွာ”

ဝနက -

“ယောက်ျား တော်တော်ရှားတယ် ထင်တယ်နော်”

လူဝကြီးက -

“မရှားဘူး... ရွာမှာ မိန်းမယူချင်တဲ့လူတွေ ဆတ်စလူးကို ခါးတော... ဒါပေမယ့် မယူရဲကြဘူး”

ထူးခြားဖြစ်စဉ်ပါတကား။

“အဲ့ဒါ ဘာကြောင့်လဲဗျ”

လူဝကြီးက ကျောရိုးစိမ် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မုန်းကိုတွန့်ကာ -

“မနက်ဖြန် နေထွက်တာ မြင်ချင်သေးရင်... ကိုယ်သွားရမယ့် ခရီးကို ဆက်သွားပါ ကောင်လေးရယ်... မစပ်စုချင်ပါနဲ့”

“လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေပြီ” ဟု ဝန သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သောက်ရှော” စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝန ဝင်လာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်သည် သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတို့ ခြင်ဆိုင်နေ၏။ ဝနက ဝိုင်းအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာစားမလဲ ကို... ဘာသောက်မလဲ ကို”

အသံရှင်ကို ဝန ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်တရာ ချောမောလှပသော အလန်းဇယားလေးပါတကား။

“စားပွဲထိုး မရှိဘူးလားဟ... မင်းလေးကို မှာရတာ အားနာစရာကြီးအဟေး”

ချောစမော အလန်းဇယားလေးက ခစ်... ခစ်ရယ်ကာ -

“မုန်းက ဆိုင်ရှင်... မုန်းက စားပွဲထိုးပေါ့ ခစ်... ခစ်”

“အဲ့လိုလား”

“အဲ့လိုပေါ့”

“ဒါပေါ့ မှာမယ်... မီးတောက်တစ်လုံး၊ မြည်းလို့ကောင်းတာ အကုန်ချ... မြန်လေ ကောင်းလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ခဏစောင့်ပါ”

မုန်းဆိုသော အလန်းဇယား ချောစမောလေးက လှပစွာ ပြုံးပြကာ ကောင်တာအနောက်ဆီသို့ ကော့ပက် ကော့ပက်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ မကြာပါချေ။ ဝန မှာထားတာတွေ လာချပေး၏။ မုန်းက -

“လိုတာရှိရင် ပြောနော်... အားမနာကြေး ခစ်... ခစ်”

ဟုဆိုကာ ဝန၏အနားတွင် ရစ်သီ ရစ်သီ လှုပ်နေ၏။

ဝနက မီးတောက်အရက်ကို ရေမရောဘဲ မော့၏။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်၊ ပြီးနောက် ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကို ဖဲ့ကာ ဝါး၏။

“ဟယ်!... အလကား မောင်မောင်... မောင်မောင် အလကား... ပေါ်တော်မူကြီး”

မုန်းသခင် ဆိုင်ဝမှာ လူကို ပြေးကာကြို၏။ လူရွယ်က -

“အဲ့လို မခေါ်ဖို့ ပြောထားတယ်နော်... မမုန်း”

မုန်းက တခစ်ခစ်ရယ်ကာ -

“မခေါ်စေချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့”

ဝိုင်းလွတ်များ မရှိတော့ပေ။ မုန်းက လူရွယ်ကို ဝနရှိရာဝိုင်းသို့

ခေါ်လာကာ -

“သူက ဒီရွာက သူကြီးသားရှင့် .. သခင်လေး လူရာဝင်တဲ့ရှင့် .. ဒီမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

မုန်းက ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်း၏။ နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝါတကား “လူရာဝင်” တဲ့။ အတော်အတန် ကွဲစပြုနေပြီဖြစ်သော ဝနသည် လူရာဝင်ဆိုသော ငတိအား စေ့တေတေကြည့်၏။

ရှေ့တစ်လက်မ နောက်ပြောင်၊ စာကလေးကေ၊ ရွှေကိုင်းမျက် မုန်အိုင်းလေးနှင့် ငတိကို မမှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ထိုင်ပါ သားကြီးရဲ့ .. ကိုယ်ပြောရင် လွဲမိပါတယ်ဟ .. သားကြီးက အာပလာကောင် မဟုတ်ပါဘူးဆို .. ဆွဲကွာ .. ကြိုက်တာသောက် .. ကြိုက်တာစား .. ကိုယ် ဒကာခံတယ် ဟား .. ဟား .. ဟား”

မုန်းက -

“ဘော်ဒါ ဘော်ကျွတ်တွေကိုး .. ထိုင် .. ထိုင် .. မောင်မောင် အလကား ခစ် .. ခစ်”

မုန်းက အစားအသောက်များ ထပ်ချပေးသည်။ ဝနနှင့် သခင်လေး လူရာဝင် သောက်ကြစားကြ၏။ ကြာတော့ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာ၏။ ဝနက လျှာလေး အာလေးကြီးဖြင့် -

“သားကြီးကို ဘာလို့ “မောင်မောင် အလကား” လို့ ခေါ်တာလဲ” သခင်လေး လူရာဝင်က -

“မုန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သမီးရည်းစားဖြစ်နေတာ (၁၀)နှစ်ကျော် ပြီဗျ ..”

“သုံးနှစ် သုံးမိုးလုပ်စမ်းပါ .. ငါ့ကောင်ရယ်” သခင်လေး လူရာဝင်က ရှုပ်ကီကို ပလွတ်ကနဲ မော့ပြီး -

“(၁၄) နှစ်သားကထဲက စကြိုက်တာဗျ ..” “ဟေ ! .. ဟုတ်လား”

“သူ့ကို မယူလို့ ကျွန်တော့်ကို အလကားမောင်မောင်လို့ ခေါ်တာ” “ဒါကြောင့်ကိုး”

သခင်လေး လူရာဝင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို နာကြည်းဟန်ဖြင့် -

||

ဂါဝန်ရောင်စုံတွေ ဝတ်ထားသော အချော်တကောက် သုံးယောက်ပင်တည်း။ ဆံပင်ရောင်စုံကို ငှက်သိုက်လုပ်ထားကြ၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲကြီးများကို ဆိုးထားကြ၏။

“တင်းတယ် .. တင်းတယ် .. ကွာ”

“ဘယ်သူ့ကို တင်းတာလဲဟ”

“မိန်းမ မယူခုံအောင် .. မိုက်ရိုင်းနေကြတဲ့ လူတွေကိုပေါ”

ဝန စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဘယ်သူတွေက မိုက်ရိုင်းနေတာလဲ .. ငါ့လူရ”

အဲ့ဒီမှာပဲ -

“ဝေါ ... ဝရော ... ဝေါ”

“ဝေါ ... ဝေါ”

လေထုကို ထွင်းဖောက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော လေတိုးသံများ တို့ ကြားရ၏။ အဆောက်အဦများပင် တုန်၏။ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတို့၏ အသံများသည် တိကနဲ တိတ်သွား၏။ သူတို့ မျက်နှာများသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ လူသေမျက်နှာများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။

သူကြီးသား သခင်လေးလူရာဝင်နှင့် မုန်းတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ မျက်လို့ .. ဘာကို ကျွတ်ကျဲနေကြတာလဲ။

“ဝေါ .. ဝရော .. ဝေါ”

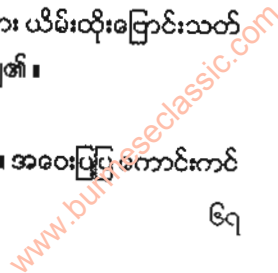
ညံ့စိသော အသံများကား နီးသထက် နီးလာနေပြီ။ ဝန ဆိုင်အပြင် သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

“အဲ့ .. ဘာကြီးတွေလဲဟ”

အဲ့သြစရာကြီး။ မြင်ကွင်းက သစ်ပင်များ ယိမ်းထိုးခြောင်းသတ် နေကြ၏။ အိမ်ခေါင်မိုးများ ဖွာလဲကြလျက် ရှိချေ၏။

“အင် ! ..”

ဝန မတ်တပ်မေ့မတတ် ဖြစ်သွားပြန်၏။ အဝေးပြုပြင်ကောင်းကင်

ယံမှ ပျံသန်းလာသူများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။
လူလော၊ နတ်လော၊ နာနာဘာဝ ဘာညာကိုကွဲတွေ့လော၊ ပိုပြီး
ကျွတ်စဉ်ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာက အုန်းလက်များကို စီးနင်းလာကြခြင်းပင်
တည်း။

“လာပါဗျ..”

“ဘာမှ မပြောနဲ့နော်”

“ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင်နေ”

သခင်လေး လူရာဝင်နှင့် မုန်းတို့သည် ဝနအား ဆိုင်အတွင်းသို့
အတင်း ဆွဲသွင်းကြလေ၏။ ကနဦး အစက သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်၊ ခုတ်
မယ်၊ ထစ်မယ်ဟု အာပူမှတ် .. လေလုံးထွားခဲ့ကြသော ယမကာသမား
များသည် ငြိမ်ကုပ်နေကြ၏။

လူသေမျက်နှာလေးများဖြင့် ဆိုင်ဝသို့ ငေးနေကြလေ၏တကား။
ဟော .. ဟော .. ဝင်လာကြပါပြီ။

အော်တိုကပ်ပါလာသော မျက်ဖုံးကြီးတွေနဲ့ ဖမ်းဖက် ရှိုးလိုက်
ကြပါဦး။ ဂါဝန်ရောင်စုံတွေ ဝတ်ထားသော အချော်တကောက် သုံးယောက်
ပင်တည်း။ ဆံပင်ရောင်စုံကို ငှက်သိုက်လုပ်ထားကြ၏။ ကောက်ထားကြ
၏။ ဖွတ်မြီး ထိုးထားကြ၏။

နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲကြီးများကို ဆိုးထားကြ၏။ ပြောင်လက်သော
အလှဆီများကို လိမ်းထားကြလေ၏။ မျက်နှာခွက်ကြီးများမှာ တစ်စက်က
လေးမှ ကျက်သရေမရှိ၊ ဓားပြရပ်နှင့် အခြောက်လုပ်စားနေကြသူများပင်
တည်း။ သူတို့ထံတွင် သံလက်သီး၊ ချိန်းကြိုး၊ နံချပ်ကူ၊ စကေတာ၊ ဓားများ
ပါလာချေ၏။

မာမီသုံးယောက်သည် အငှားကြား အငှားညှပ်သည့် ကနွဲကလျ
ဟန်ဖြင့် လျှောက်လာကြ၏။ မာမီ လူမိုက်ကြီးများကို ကြည့်ကာ ဝနသည် -
“နို့”

ကနဲ ရယ်မိ၏။ နံချပ်ကူ မာမီသည် ဘတ်ကနဲ လှည့်ကာ ဒယ်အိုး
ဖင် ကြောင်ကုတ်သံကြီးဖြင့် -

“ဘယ်သူ လေလည်လိုက်တာလဲ ဟဲ့”

ဝန နင်သွားတယ်။ မုန်းက မာမီ နံချပ်ကူအား သွားလေးကို “ပြီးစ
တီး” လုပ်ပြကာ -

“မီး ရယ်တာပါ၊ မာမီရဲ့..”

“အစစ်မ .. ညည်းက ဒို့ကို အာသီးရောင်ပြတာလား .. ဟင့်”

မုန်းက လူသေမျက်ခွက်နှင့် မာမီကို ဟိုတို့ဒီတို့ လုပ်ကာ -

“မာမီတို့ကို မမြင်ရတာ ကြာပြီလေ .. အဲတာ ဝမ်းသာလို့ ရယ်မိ
တာ .. အဟင့်”

သံလက်သီး မာမီက -

“ငံပြာရည်မ .. နနဲစလူးမိတာ ကြည့်ကုန်ပါ .. တို့ကို လာမဝုန်း
နဲ့ ဝှမ်း ဝှမ်း ကွဲသွားမယ်” ဟုဆိုကာ မာမီသုံးယောက်တို့သည် ခွက် ကိုယ်စီ
တိုင်ပြီး ဆက်ကြေးကောက်၊ ခိုက်ကြေးခွဲလေတော့၏တကား။ မည်သူမှ
အထွန့်မတက် .. အာဒကေများကို -

“ဒေါက်” ကနဲ ပူဇော် ပသကြရလေတော့၏တကား။ အာဒကေ
ထည့်နိုင်သော မောင်မင်းကြီးသားများကို မာမီတို့က -

“ကဲဟယ် ..”

“ဖြောင်း! ..”

“အီး..”

နားချောင် ဖြတ်အုပ်၏။

“လူဆိုး”

“ဖြန်း! ..”

“အောင်မျလေး”

ပါး ဖြတ်ရိုက်၏။

“ဝါး”

ဝါးရင်းတုတ် မာမီသည် ဝနအရှေ့သို့ ရောက်လာကာ ခွက်ကို
ခေါက်၏။ ကွဲရဲနေပြီဖြစ်သော ဝနက -

“အကြွ မရှိသေးဘူး”

“ဟယ်တော့ .. လူဆိုး .. အဲ့လိုကြီး မပြောရဘူးလေ .. များ စိတ်
အကြီးကြီး ဆိုးထည့်လိုက်မှာနော် .. ဟင့်”

www.burmeseclassic.com

ဝနက ရုပ်ကီကို ပတွတ်ကနဲ ထပ်ကပ်ကာ -

“နားပိန်းနေလား... မုဆိုးမ ကျက်သတုံးမရဲ့... အတန်ကြီးတွေပဲ ရှိပါတယ်ဆို”

ဝါးရင်းတုတ်မာမီ “ဖု” သွားလေပြီ။

“ကောင်မတို့ရေ..”

ကျန် မာမီများက -

“လာပြီ..”

“လာလိုက်ပြီ..”

ဝါးရင်းတုတ် မာမီက ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ဝနအား -

“ဖြောင်း!..”

လွှဲရိုက်၏ ။ ဝနက အသာရှောင်ကာ အားပါသော ညှာခြေဖြင့်

ရင်ဘတ်ကို ဖြတ်ကန်၏ ။

“စိုး..”

“အောင့်မစီး”

ဝါးရင်းတုတ်မာမီ ထရုံကို ပြေးဆောင့်ကာ ဆိုင်အပြင်သို့ လွင့်

ကာ ခွေးကျကျ၏ ။ ပါးစပ်မှာ သွေးတွေဖြာလို့။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ဟယ်”

ဟုဆိုကာ သံလက်သီးမာမီသည် အနီးရှိ စားပွဲခုံကိုထိုးခွဲကာ ဝန

ရှိရာသို့ ပြေးလာ၏ ။ မျက်နှာကို -

“စိုး”

သံလက်သီး ပစ်သွင်း၏ ။ ဝနက ဆတ်ကနဲ ရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့်

တိုင်ကို သွားထိ၏ ။

“ရွတ်”

တိုင် .. “ဝီလာန” ဖြစ်လေပြီတကား။ အရှိန်လွန်သွားသော မာမီ

၏ တင်ပါးအား ဝနက ဆောင့်ကန်၏ ။ သံလက်သီးမာမီ အရှိန်ဖြင့် လွင့်ကာ

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဗွတ်ထိ ပြုတ်ကျလေ၏ ။

နံချပ်ကူမာမီသည် နံချပ်ကူကို လွှဲကစားကာ တုန်နေ၏ ။ ဝနက

အရက်ကို အိုးလိုက်မော့၏ ။ ပြီးနောက် အရက်အိုးဖြင့် သူ့ခေါင်းကို -

“ခွမ်း!..” ကနဲ ရိုက်ခွဲချ၏ ။ ဝန ခေါင်း ဘာမှမဖြစ်။ အရက်အိုး

အမှာမှာဖြစ်သွား၏။

“ဟယ်!..”

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ နံချပ်ကူမာမီ ကျွတ်ခံသွား၏ ။ ဝနက -

“လာခဲ.. ဂျိုးဂျိုးကျမ”

“ဟင့်အင်း.. လာစရာလားလို့.. လူဆိုး”

ဟုဆိုကာ နံချပ်ကူမသည် ဝုန်းကနဲ ရုန်ကာ စားသောက်ဆိုင်

ကို ဖောက်ထွက်သွားလေတော့၏တကား။

အာခေါင်နီ ရွာသူကြီးမင်း လျှိုဝှက်သော မြေတိုက်ခန်းတွင်

တစ်နေ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ သူကြီးမင်း ဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးသည် ဆေးတံတိုတို

ထယ် စွတ်ကယ် ဇွာနေ၏ ။ ဝနအား စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်ကာ -

“မောင်ရင်က မြွေပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိုမှသည် လျှောက်ကာ -

“မြွေ အကြီးကြီးကိုမှ ဖမ်းတာ.. အခု အဲ့ဒီ ဝဲမဟုတ်၊ ပတ်မဟုတ်

မောင်ရင်ကို မြေလှန်ရှာနေကြပြီ။ တွေ့လို့ကတော့ ဖဲမှာ.. အပီဖဲ

ဝန ဘာမှမပြော။ မျက်လုံးကလေး ပေကြောင် ပေကြောင် လုပ်

အဲမှာပဲ -

“ကျီ”

မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏ ။ သခင်လေး လူရာဝင်နှင့် မုန်း

ဘကြ၏ ။ မုန်းက ဝနကို မျက်စောင်းထိုး ခါးထောက်ကာ -

“ဘဲကြီး”

“အင်”

“မွေတာ ယောင်းမပဲ ကောင်းတယ်နော်.. ဘဲကြီး မွေလို့ မုန်း

ဘဲကြီး.. မုန်းရဲ့ ဆိုင်ကို သူတို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပြီ။ ခွက်ပျောက်ပြီ

ဟင့်”

ထာဝီဝတ်ကြဲ ဟွင်း ဟွင်း”

သူကြီးမင်းက -

“သူတို့အစွမ်းကို မသိသေးလို့ မောင်ရင်က ဒီစကားမျိုး

ထွက်တာပါကွယ်”

သူကြီးမင်းသား လူရာဝင်က -

“ကိုယ်ခံပညာ အရမ်းတော်တယ်၊ အခုကြည့် .. ကောင်းကင်

ပျံနေကြပြီ .. အုန်းလက်ကိုစီးပြီး ပျံနေကြတာနော်”

မုန်းက သူ့ရှည်းစား လူရာဝင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ -

“သူတို့မသိဘဲ ယောက်ျားယူလို့ မရဘူး .. မိန်းမယူလို့

တော်ရေ”

ဝနက -

“အံ့ဩစရာပဲ”

သူကြီးမင်းက ထောင်တက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို သပ်

“မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရွာရဲ့ သောကဗွေ

ပြောပြမယ်”

ဝနက -

“ကျွတ်(စ်)”

ဟုဆိုကာ ဝနက အိမ်

လေးထဲမှ ရွှေဒဂါး ငါးပြား ထုတ်

သည်။ မုန်းရဲ့ အင်္ဂါမျက်နှာ

သည် အပြုံးတို့ဖြင့် လက်လှည့်

သွား၏။ ဘာမှကို မပြောတော့

ဝနက -

“ဝံ့မဟုတ် .. ပတ်မည်

.. အလုံးအပြားတွေ အနိုင်

သမျှကို လည်စင်းခံနေတဲ့ ခင်

တို့ရွာကို မှတ်တောင် ထားရဦး

.. ယောက်ျားတွေ ပုဆိုးမဝတ်

“ပြောကြည့်လေ”

တောဝနေကား လွန်စွာမှ ထူဝိန်းလှချေ၏။ တောတို့၏ ဘိုးအေး

ဦးထက် စီနီယာကျချေ၏တကား။ ကျားပျံ၊ ဆင်ပျံ၊ ရူးပျံတို့

သည် ကျက်စားတတ်ကြသည်ဟု ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရသူများက အခြား

သူတို့ လေလုံးထွားကျလေ၏တကား။

အနီရောင်ဝမ်းဆက်၊ ဆေးတောင်ဝှေးနှင့် ဖေဖော်ဂျီသည်

အောင်မှ ဝဲပျံလာချေ၏။ အနီတောအုပ်အတွင်းသို့ သုတ်ကန် သက်

တို့က်ချေ၏။ ပြီးနောက် သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများ ရှာဖွေ၏။ ဆေးကြိတ်၏။

ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးလတ်သောအခါ ဖေဖော်ဂျီသည် သူ့ယောင်ပင်

အောက်သို့သွားကာ တွဲရွဲကျနေသော သူ့ယောင်သီး မိန်းမပုံစံများကို

မြင်လေတော့၏။

ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် ထောက် .. လူသားအဖြစ် အသက်သွင်းပြီး

အနီ .. တန့် .. တန့် .. ရန် ဖြစ်လေ၏တကား။

ဖေဖော်ဂျီသည် ဆောင့်တက်လာသော တံတွေကို “ဂလု” ကနဲ

ခတ်လေ၏။ ရိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် သူ့ယောင်သီးကို တွေ့

ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖေဖော်ဂျီသည် သူ့ယောင်သီးအား ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့်တို့ရန် ရွယ်

ခဲ့မှာပဲ -

“ဒီအရွယ် x x x ဥညတို့အရွယ် x x x အနီ ... တန့် ... တန့် ... အနီ”

တောထဲသို့ ပန်းရူးထွက်လာသော အလန်းဇယား၊ ဖလန်း၊ ဖလန်း

စာဥပင်တည်း။ စာဥကလေးသည် စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ပန်းများ

အသာအယာ ချ၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေချိုးရန်အတွက် အဝတ်

များကို -

“အိုက်(စ်) ရှားပါး”

ဖေဖော်ဂျီ သူ့ယောင်သီးကို သတိမရတော့ပါ။ စမ်းချောင်းအနီး

အောင်သွားလေ၏။

“ရွတ်(စ်)”

သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးသံကြောင့် -

“ဟင်!..ရှင်..ရှင်ကြီးက”

စာဥလေးမေ့လျော့ လန့်လက်သွားရှာလေ၏။ ဖေဖေရီက -

“ငတ်ပြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခသည်ကြီးပါကွယ်”

စာဥလေးက မျက်လုံးလေးကို ဝင့်ကာ -

“ဘာငတ်တာလဲလို့”

“ရေငတ်တာပါကွယ်.. ရေကြည်တစ်ပေါက်လောက် သောက်

ပြုပါ”

စာဥကလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုတူတူလုပ်ကာ -

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်းသောက်”

“ဝုန်း”

ဖေဖေရီ စမ်းချောင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ အဲ့အောက်မှာ အ

တန်..အန်။

“ဧဝါ..ဧဝါ..”

စာဥကလေး ဥသြဆွဲလေပြီတကား။ ပျိုရာမှ အိုလာသော

ကြီးက သမီးချောလေးရဲ့ပုခုံးကို ဖိပေးကာ -

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဟင်!..မီးလေး”

“ဟင်အင်း.. ပြောဘူး.. အသေသတ်”

မိခင်ကြီးမှာ ရင်ဘတ်ကို ဒရမ်ခေါက်ကာ -

“အေးဆေး.. အေးဆေးနော် မီးလေး.. ဒီလိုကိစ္စမျိုး မေမေ

ပက်ပင်းတိုးဖူးတယ်.. စိတ်ထင်ရာ စွတ်စက်မလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ သူဌေးကြီးက -

“ညည်းသမီး.. အစားမှားတာ ထင်တယ်”

သူဌေးကတော်ကြီးက သူဌေးမင်း၏နား အနားတိုးကပ်ကာ

“ဟိုနင်း.. ဟာတော့”

သူဌေးကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူရင်းငှား ဖိုးထွားက ပြောင်လက်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

အောက်ကလေးထိုင်ကာ ကျွတ်ကျဲသည့်အထာဖြင့် သူဌေးမင်းအား စေား

အနီး။ သူဌေးမင်းကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရွှေဒဂါးပြားများကို ချ၏။ ခပ်

အသုံးလှမ်းတွင် ပြောင်လက်သော ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ချကာ -

“ငထွား..”

“ဟုတ်..”

“ဒဲ့ပဲ ပြောမယ်ကွာ”

“ဟုတ်”

“ငါ့သမီးကို ယူရင် အဲ့ဒီရွှေဒဂါးတွေရမယ်.. ငါ့သမက် ဖြစ်မယ်”

“ဟင်အင်း ယူပါဘူး.. သူဌေးရဲ့သမီးက ဟာတက်စွဆို အရမ်း

သက်စွာတာ.. ဒီရွာမှာ သူနဲ့ မငြိဘူးတဲ့ ယောက်ျား ခပ်ရှားရှားဗျ.. ယူဘူး”

သူဌေးမင်းက လူသေကောင် ရယ်နည်းဖြင့် ရယ်၏။

“ငါ့အစား ထောင်ထဲဝင်ပေးမယ် လူတွေ အောတိုက်နေတာဟာ”

ဟုဆိုကာ ဓားကို ကောက်ကိုင်၏။

“မယူရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မှာ”

ဓားကို မြှောက်၏။ ငထွား ငိုသံကြီးဖြင့် -

“ယူမယ်”

“အဟင်.. ဇွတ်”

“အူဝဲ.. အူဝဲ.. အူဝဲ”

ကလေးလေး တစ်ယောက် လူ့ပြည် ရောက်လာလေပြီတကား။

စာဥလေးက -

“ဘာလေးလဲ ဟင်!..”

လက်သည် အဖွားကြီးက -

“ကျား.. ယောက်ျားလေး”

“ကြည့်ချင်တယ်”

လက်သည်အဖွားကြီးက သူဌေးကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော သူဌေးကတော်ကြီးက -

“ကြည့်စရာကို မလိုတာ .. လူချောလေးဟဲ့”
“ဟင်အင်း .. မကြည့်ရရင် အော်ငိုလိုက်မှာနော်”

ထင်ရာစိုင်းတတ်သော သမီးရဲ့ “ဇ” ကို သိနှင့်နေသော မိခင်ကြီးက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် -

“ပြ .. ပြလိုက်ပါကွယ်”
ဇာဥက သားငယ်ကိုကြည့်သည်။

“အမလေး” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။
သတိလစ်ကာ အသက်ပါ၊ ပါသွားလေတော့၏။ အကြောင်းကား မွေးကင်းစ ကလေးငယ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးပါလာတာကိုး။

ဂျီကျုပြီး မွေးလွန်းအားကြီးသော ကလေးငယ်ကို “ဂျီဇွေ” ဟု အမည်သညာ ပေးလိုက်ကြသည်။ ဂျီဇွေသည် မွေးကတည်းက နှုတ်ခမ်းမွေးပါသည်က လွဲ၍ အလွန် ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထူးဆန်းတာ ရှိပါသေး၏။

ဂျီဇွေသည် လေးနှစ်ကျော်သည်အထိ စကားမပြော။ ကိုဖိုးထွားသည် သူ့သွေးတစ်စက်မှ မပါသော ဂျီဇွေကို တုန်တက်နေအောင် အပြင်ကတ်၏။

တစ်နေ့သော အခါ ..

ကိုဖိုးထွားသည် ရွာထဲမှ တစ်ခုလပ်မတစ်ယောက်နှင့် ဒန့် .. တန့် .. တန့်ပြီး ကောက်ရိုးပုံတွင် အိပ်စက် အနားယူနေလေ၏။ အဲမှာပဲ -

“ဟေ့ .. လူကြီး”
လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ကိုဖိုးထွား လန့်နိုးသွားလေ၏။

“ဟင် ! ..”

ဂျီဇွေလေးသည် မိန်းမများဆိုလျှင် အနားကပ်မခံ။ ရန်စွာတတ်၏။
ယောက်ျားဆိုလျှင် အရွယ်သုံးပါးမရွေး အားကြီး ခင်တတ်၏။
အာဘွား အခါခါ ပေးတတ်၏။

သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြနေသော ဂျစ်ဗွေကို တွေ့ရ၏။ လက်ထဲမှာ ကြေးမိုးခြစ်ကြီးနှင့် .. နောက်ကျောဘက်မှ အပူဟပ်သည့် ဒဏ်ကို ခံရဖူးထွား ဘာသာ ခံစားရ၏။

“ဟင် ! ..”
“မီး .. မီး”

ဟုတ်တယ်။ ကောက်ရိုးပုံကြီး မီးစွဲလောင်နေပြီ။
“နန့် .. ကလွား”
ဟုဆိုကာ ကိုဖိုးထွား ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ၊ ပြေးလေ၏။

ဂျီဇွေ၏ လက်ချက်ပင်တည်း။
“ဟား .. ဟား .. ဟား”
လူကြီးတစ်ယောက်၏ ရယ်သံကား ဂျီဇွေထံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏တကား။

“အိုက် ... ယား(စ်)”
သူဌေးမင်းကြီး၏ မျက်လုံး ပြူးပြက်ကုန်လေ၏။ မြဲတွင်းရှိသော ဘွမ်းသီးပင်တွေ အမြစ်မှပြုတ်ထွက်ကာ လဲပြိုသောကြောင့်ပင်တည်း။
“ဟင် ! ..”

တရားခံကား အခြားမဟုတ် .. ဂျစ်ဗွေပင်တည်း။ ကိုဖိုးထွားသည် မချစ်လှစွာသော သားတော်မောင်လုပ်သမျှကို အနောက်က လိုက်ကာ တစ်မိုစီမို လိုက်ကြည့်နေ၏။

ရုပ်ပွေးသည် အခြားအပင်များကို ဆက်နှုတ်ပြန်၏။ သူဌေးကြီး
ဒေါ်ခီးလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်... ဖိုးထွား”

“ခင်ညာ”

“နင် ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား ဟဲ့”

ကိုဖိုးထွားက ဝိုသံကြီးဖြင့် -

“ပြောလို့မှ မရတာ”

သူဌေးကြီးသည် မြေးတော်မောင် ငထူးဆန်းလေးအား စိတ်လေ
စွာဖြင့် ကြည့်ကာ -

“မြေးလေးရေ”

“ဂျာ..”

ဟုဆိုကာ ဂျီပွေးလေးသည် လေထဲဝှမ်းပစ်ကာ ဘိုးအေးကြီးအား
အားရပါးရ အာဘွားပေးလေတော့၏တကား။ ဂျီပွေးလေးသည် မိန်းမများ
ဆိုလျှင် အနားကပ်မခံ။ ရန်ရှာတတ်၏။

ယောက်ျားဆိုလျှင် အရွယ်သုံးပါး မရွေး အားကြီး ခင်တတ်၏။
အာဘွား အခါခါ ပေးတတ်၏။ အနားမှာ ယောက်ျားဘသားတွေ တစ်ယောက်
မှ မရှိလျှင် ဆိတ်တိမ်။ နွားထီး။ ဝက်ထီးများကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ကြည့်
နေတတ်သူ ဖြစ်ချေ၏တကား။

(SKB) စော်ကြည်ဘဲ ရုပ်ပေါက်သော ဂျီပွေးလေး အရွယ်ရောက်
လာလေပြီတကား။ သို့သော် ကန့်ကလျ ပြောပုံဆိုပုံပါ နွဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းနီအရဲ
သားနှင့် ဘဲများကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေ၏တကား။

မမြင်ရသော သူ့အစွမ်းအစကို ယုံကာ ရွာထဲက ယောက်ျား
ဘသားများကို ရိုသဲ့သဲ့ လုပ်တတ်၏။ ဆွဲလား၊ ရမ်းလားနှင့် ဆွဲခေါ်သွားတတ်
၏။ တစ်ယောက်... နှစ်ယောက် ဒါနှင့် အားမရသေး။ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ခြေ
ဆန်ကာ သူ့ကို ပြ၏။

သူနှင့် ပါသွားသူအချို့မှာ သူနှင့် လိုင်းပူးသွား၏။ စိုရာမှ အော်တို

ခြောက်ကုန်ကြ၏။ အချို့မှာ တိုင်ကြ တောကြ၏။ အဘိုး သူဌေးလင်မယား
မှာ လျှော်လို့ကို မပြီးနိုင်။ မွဲသထက် မွဲကာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြ
လေ၏။ ကိုဖိုးထွားမှာလည်း သားတော်မောင်ကို ကျွတ်ကျဲကာ အဝေးသို့
ထွက်ပြေး သွားလေတော့၏တကား။

လက်ကြောမတင်းသော ယောက်ျားဘသားများသည် အစားရ
ချောင်သော မာမိဘဝကို ခံယူလိုက်ကြကုန်လေ၏။ ဂျီပွေးတို့ အင်အားမှာ
များလာလေပြီတကား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဂျီပွေးဖြစ်လာ၏။ မာမိအပေါင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဂျီပွေးကို “မာမိဂျီ” ဟု ခေါ်ကြရလေ၏။ အသို့ကြောင့်မှန်း မသိ။

သို့နှင့် မာမိဂျီဦးဆောင်သော “ဂျီဂိုဏ်း” သည် ရွာစဉ်လှည့်ကာ
ဆတ်ကြေးကောက် မိုက်ကြေးခွဲ၏။ ဓားပြတိုက်၊ သားပျိုများကို ရန်ရှာလေ
တော့၏တကား။ ပြည်သူများမှာ ကျိုးလန့်စာစား။ နောက်ကျောမလှဲသည်
ဘဝကို ခံစားနေကြရရှာလေတော့၏။

ဘုရင့်တပ်တော်မှာ လာရောက် နှိပ်နှင်းလေတော့၏။ ဖမ်းမိ တော့
ဂိုဏ်းချုပ် မကြီးဂျီနှင့် မာမိအချို့ကို လူမြင်ကွင်းတွင်
သေဒဏ်ပေးလိုက်၏။

ပါးကွက်သားတို့က မြားနှင့် ပစ်
ကြခြင်းပင်တည်း။

“အဖြစ်ကတော့ အဲလိုပါပဲကွာ”

သူကြီးမင်းက သူ့ရွာ၏ သောကကို ထိုသို့ ရင်ဖွင့်ပြလေ၏။

ဝနက -

“ပြောတော့ မကြီးဂျိုးကို သေဒဏ်ပေးလိုက်ပြီဆို.. အခု ပိုတောင် ဆိုးနေပါလား.. မိုးပေါ်မှာတောင် ပျံနေပြီ”

သူကြီးမင်းက သေချင်စေ နံဟောင်သံကြီးဖြင့် -

“အဲတာကို စဉ်းစားရခက်နေတာ ဟ”

ချောစမောလေး “မုန်း” က -

“တစ်ပေါက်တော့ ရှိတယ်”

“အဲတစ်ပေါက်ကို ပြောကြည့်.. အသုံးတည့်မယ် ထင်တယ်”

“မုန်းရဲ့ဆိုင်မှာ အဲဟား ရှုပ်ကီလာကစ်တဲ့ သူရီးထောင်ထွက် ဖိုးတေ

က မုန်းကို ပြောဖူးတယ်”

သခင်လေး လူရာဝင်က -

“ဘာပြောတာလဲ ဟင်!..”

“မကြီးဂျိုးက ထောင်ထဲမှာ မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးခဲ့တာတဲ့.. မှော်အစွမ်းတွေတတ်ပြီး အသက်ရှင်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“မောင်ထိပ်တင်မောင်မောင် နှင့်

မနမ်းရင်ဝေဖြာ” တို့၏

မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲ

မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲပင်တည်း။ ရုပ်ဖျက်လာသော ဝနနှင့် သခင်လေး လူရာဝင်တို့သည် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ပေးကြ၏။ ပြန်ကမ်းသော ဆေးပြင်း လိပ် ကိုယ်စီခဲကာ မင်္ဂလာခန်းမသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ တီးလုံးသံသဲ့သဲ့နှင့်

အတူ -

“အီး..ဝါး”

မချီတင်ကဲ ဝိုသံကို ကြားရ၏။

ဝနသည် ဒန်ပေါက်စားရင်း အင်္ဂါရင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သတို့သားလောင်းပင်တည်း။ ခြေဆောင့်ကာ ဝိုနေတာ။ နပ်နပ်တွေ ထွက်လို့၊ အတော်အတန် လန်းသော သတို့သမီးက -

“တစ်ချက်ကလေး အောင့်ခံလိုက်ရင်.. များတို့ တစ်သက်လုံး တူတူရေ ဝါးရမှာလေ.. ဒါလင်ရဲ့.. ဝိုနဲ့နော်.. တိတ်.. တိတ်”

သတို့သားလောင်းက တိုင်ကိုဖက်ကာ -

“ပြောတတ်လိုက်တာ ဝါးစပ်လေးက.. ငါ့မှာတော့ ကျောကွဲမတတ်.. ရင်ကွဲမတတ်.. နောက်ပြီး.. အီး.. ဝါး”

ဝိုပြန်လေတော့၏တကား။ ထိုအဲမှာပဲ -

“လယ်ဒီပဲလားဟေ့”

စွေကနဲ ထိုးရပ်လာသော အလှအပတွေ ခြယ်မှုန်းထားသော လှည်းယာဉ်ကြောပေါ်မှာ မာမီတစ်ယောက်က သမံတလင်းပေါ် ဒယ်အိုး ခြစ်သံကြီးဖြင့် လှမ်းအော်၏။

“အဟင်.. လာပါပြီ ခညာ”

သတို့သားလောင်းသည် လှည်းယာဉ်ကြောပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက် စိုက်နှင့် တက်သွားလေတော့သတည်း။

အသွင်သွင် စီးကာနေသည့် စမ်းချောင်းငယ်လေးကို ကြည့်ကာ သခင်လေး လူရာဝင်က သက်ပြင်းကို အလောတော်ချကာ -

“ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေကို သိတယ်မို့လား”

ဝနက -

“ရေငုပ်၊ တုံးရန်၊ မီးလှုံ၊ ဇယ်ခတ်တယ်လေကွာ.. သတို့သမီး တွေကို သူတို့ဆီ ပန်းဦးလွှတ်ရတယ်”

သခင်လေး လူရာဝင်က မချီတင်ကဲ ပြုံးကာ -

“ရွာမှာလည်း အဲလို ဖြစ်နေပြီဗျ.. သတို့သမီးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ သတို့သားတွေ.. မာမီတွေဆီ လွှတ်ရတာ”

“ဟေ..”

ဝန ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားတယ်။

“သူတို့ဆီ မလွတ်ရင်ကောကွာ”

“မညားနဲ့.. မယူကြနဲ့ပေါ့”

“ဒိုင်ရှီကလေး ညားမယ်ဆိုရင်ကော”

သခင်လေး လူရာဝင်က ပုခုံးကို တွန့်တက်တာ -

“ရွာထဲမှာ မာမိသတင်းပေးတွေ အောက်ကိုက်နေတာမျိုး.. မိသွားလို့

ကတော့ သေပြီဆရာပဲ”

ဝနက -

“နင်တို့ ရွာတော့ ငါမကယ် သေဖွယ်ရာပါကလား”

ညသည် အမှောင်ဇာတ်ကိုကဖို့ လုံလပြုနေ၏။ သို့သော် လရောင်သည် လက်မခံ။ တိမ်မဲညိုတွေ အကြိုအကြားမှ တိုးထွက်လာ၏။ အဲ့တာ လရောင်ဆန်းသောညပေါ့။

ပါးကွက်သား ဒဿသည် ငြိမ်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ သီချင်းတွေဆိုလို့ -

“အာဒကေ x x x အာဒကေ x x အာဒကေဆိုတာ ငွေကို ခေါ်တယ် x x x အာဒကေ လူမှာရှိရင် ..”

သစ်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် လမ်းသည် မှောင်ရိပ်ကျ၏။

“ပုန်း!..”

ရှုတ်တရက် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်။

“အမလေးမျိုး..”

ပါးကွက်သားကြီး ဒဿ လန့်သွား၏။ လူစိမ်းက -

“မင်းလားကွ.. ဒဿ”

“ဒဿ” တင်းလေပြီ။ ကျောတွင် သိုင်းထားသော ဓားရှည်ကို -

“ရွမ်း” ကနဲ ဆွဲထုတ်ကာ -

“ငါ့ကို ဒဿလို့ ခေါ်ရတာ ငါ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် .. မင်း

“ဘယ်သူလဲ”

ဝနက ဟက်က

“ရယ်ကာ -

“မင့်.. ပါပါး”

“ဘာကွ ..

“သေမ်း”

ဒဿ ဓားဖြင့် ဝင်

“ဝင်၏။ ဝနက ဆတ်ကနဲ ငဲ့

“ဆုတ်ကာ ဒဿရဲ့ ဓားကို ညာ

“သတ် လက်မောင်းအဆစ်ကို -

“ခုတ်” ကနဲ ထိုးဖြုတ်

“ထုတ်တယ်။

ညာဘက်လက်တွဲလောင်း ကျသွားတယ်။

“ယား!..”

ဒဿ ဘယ်လက်ဖြင့် ဓားကိုကိုင်ကာ ဝင်ပိုင်းပြန်၏။ ဝန မည်သို့

“အောင်လိုက်သည် မသိပါ။ ဘယ်ဘက်လက် တွဲလောင်းကျသွားပြန်လေ၏။

“သားကြီး”

ဒဿ .. ကျားကြီး မဟုတ်တော့ပါ။ ဘီလူးကြီး မဟုတ်တော့ပါ။

“ခြတ်စုတ်ကလေး ရေတိမ်နစ်သံဖြင့် -

“ဈာ.. လို့”

“မေးတာ မှန်မှန်ဖြေရင် .. အသက်မှန်မှန် ရှာခွင့်ပြုမယ်”

“မေးပါလားလို့”

“ဂျီပွေး (ခေါ်) မာမိပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျိုးကို မင်းက မြားနဲ့ပစ်ပြီး

“အုပ်မြက်ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်”

“သူတကယ် သေပြီလား”

“ဂျာ ... ဟိုနင်း ... လေ”

ဝနက မြေကြီးပေါ်မှ ဓားကို ခြေဖြင့်ကော်ကာ လေထဲမြှောက်တတ်
လိုက်တယ်။ အတန်ငယ် ရုန်ကာ ဓားနောက်ပိတ်ကို ညာခြေဖြင့် ဆောင်
ရိုက်လိုက်သည်။ ဓားသည် -

“ဦး”

လေထုကို ထိုးခွဲကာ အနီးရှိ သစ်ပင်အား-

“ဒုတ်” ကနဲ ပြေးစိုက်လေ၏။ ဒဿ သူ့ဘဝသူ သိလိုက်လေပြီ။

“မ... မသေဘူးခင်ဗျ... သူက ကျွန်တော့်ကို လာဘ်ထိုးတယ်လေ
သေတွင်းကို မထိအောင် မြားနဲ့ပစ်ရတာပေါ့”

သခင်လေး “လူရာဝင်” ဦးဆောင်သော အဖွဲ့သည် မှောင်ရိပ်
ထွက်လာကာ ဒဿအား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့၏တကား။

လေပြေ သရမ်းသဖြင့် ခရေပန်းလေးများ ဖလန်း ဖလန်းကြွေး
ကြွ၏။ ခရေကြွသော ရာသီပါတကား။ “မုန်း” က ခရေပန်းကလေးများတို့
ကြီးဖြင့် သီနေ၏။

ဝနက -

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပေါ်တင်ညားလိုက်တော့”

ဟု ပြောလိုက်တော့ -

“ဦး... ရေး”

ဟုဆိုကာ ထရုန်ပြီး ရှိတ်လေ၏။ သခင်လေး လူရာဝင်က စွဲ
ကြွနေသော ခရေကြွရာသီကို ကြည့်ကာ -

“အရောက်ပို့နေတာလား၊ ဟင် !..”

ဝနက သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးကာ -

“မကြီးဂျိုး မသေဘူး... ထောင်ထဲက တတ်လာတဲ့ မှော်အတတ်
ကြောင့် ပိုပြီး အစွမ်းထက်လာတယ်။ လေထဲပျံဝဲနိုင်တာ အားလုံးအသိ
ဟာ... သူ့ရှိတဲ့နေရာကို လုံးဝ အနှံ့ခံလို့မရဘူး... သူနဲ့ ဒွဲတွေလိုက်မှ မင်းတို့
ရွာ သာယာသွားမယ်... ပေါက်တယ်နော်”

“မကြီးဂျိုး ထွက်လာအောင်...”

သခင်လေး လူရာဝင်က မျက်နှာအသေလေးဖြင့် စကားကို ဘရိတ်

...။ ဝနက -

“မင်းတို့ ပေါ်တင်ညားလိုက်ပါဆို”

မုန်းက ငစမာန်စုတ်သံလေးဖြင့် -

“သူတို့က လာခေါ်ရင်ကောလို့...”

ဝနက ရင်ကိုကော့ကာ -

“ငါ့အလောင်းကိုကျော်နိုင်မှ ခေါ်နိုင်မှာပါ ဟ”

ကတိ အကြီးကြီးပေး၏။ မုန်းက သခင်လေး လူရာဝင်ကို ညော်

...စောင်းလေးဝင့်ကာ -

“အားနာစရာကြီးဟယ်... ညားလိုက်ကြစို့... အဖတ်တင်သွားတာ

...ခပ်... ခပ်”

မင်္ဂလာပွဲက ဝက်ဝက်ကွဲမျှ စည်၏။ မာမီတွေလာခေါ်ရင် လုံးဝ
...လိုက်ဆိုပြီး ပေါ်တင်ပြောပြီး ဆောင်တာကိုး။ သို့ကြောင့် ကြိတ်ကြိတ်ကို
...လို့ လှည်းတွေ၊ လှေတွေ လက်ဖွဲ့ကြ၏။

သတို့သားလောင်းကလည်း အာပေတူး မဟုတ်ဘူးလေ။ သူကြီး

... “သခင်လေး လူရာဝင်” ကိုး။ တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံတို့က မြိုင်ဆိုင်လို့

သတို့သမီးလေး၊ မုန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အပျော်တို့သည် နန့်စလူး

...နေပါတယ်။ သတို့သားလောင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဟတ်ကော့ကြီး။ ခူးရင်း

...ကို အလုံးလိုက် မြို့ထားရသလိုမျိုး ခံစားနေရ၏။

ခြံဝကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်လို့။ အဲဒါမှာပဲ -

“ကွီး...”

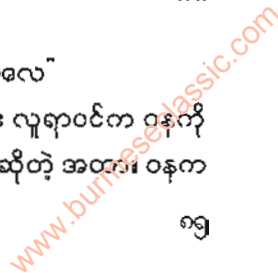
လှည်းယာဉ်တစ်စီး ထိုးရပ်၏။ မာမီတစ်ယောက်က အက်ရှရ

...သံလေးဖြင့် -

“သားရေ... လယ်ဒီလား၊ ဟင်... ခိုးကြမယ်လေ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော သခင်လေး လူရာဝင်က ဝနကို

...မိကြည့်၏။ ဝနက မျက်စိမိုတ်ပြ၏။ အသာနေဆိုတဲ့ အတား၊ ဝနက

ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဇွတ်ကာ လှည်းပေါ်မှာ မာမီများကို ရှိုးနေ၏။

မာမီများ စိတ်မရှည်တော့ ပါ။ ခါးထောက်ကာ -

“နား ဝီလာန ဖြစ်သွားပြီလား သားရေ.. မာမီတို့ကို ငြိငြင်အောင် လုပ်ပေးတာလား.. ဝင်လာခဲ့မယ်နော်”

လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသော

မာမီ လေးယောက်သည် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဝနအကြောင်း အနည်းငယ် မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသည်။ ကိုယ်ခံပညာပေါက်မြောက်သော ဝနတွင် ဘိုးသူတော် တစ်ဦးကြီးထံမှ ဘတ်ကီးရိုက်လာသော တစ္ဆေဦးထုပ်ကလေး ရှိပါသည်။ ထိုတစ္ဆေဦးထုပ်ကလေးသည် အတော်အတန် အစွမ်းထက်လှပါသည်။ ဤကား စကားညွှပ်)

ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထားသော ဝနသည် မာမီလေးယောက် အရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ ဟီကနဲ ပြုံးပြကာ -

“မင်္ဂလာဆောင် လာအားပေးတာပေါ့။ ဟာ.. လက်ဖွဲ့လည်း မပါဘူး.. ဗရီးကစ်၊ ကစ်မယ်.. ကုန်းဆင်းမယ်ပေါ့”

ဟု ကလီသဲ့သဲ့ စကားကို လွှတ်၏။ တင်းနေသော မာမီထဲထန်းသီးလောက်ရှိသည့် လက်သီးကြီးဖြင့် ဝန၏မျက်နှာအား -

“ဦး”

ကနဲ ကော်ပြီး ထိုးချလိုက်၏။ ဝနက အသာရှောင်ကာ ငုံ့ထားသော ဆေးလိပ်ငွေဖြင့် မာမီတို့အား မှုတ်လိုက်လေတော့၏။ ဒေါသမာန်ဖြင့် မုန်ယိုနေသော မာမီများမှာ -

“ဟယ်..”

“ဟယ်တော့”

“ဘာဖစ်တာလဲ”

တီးဝိုင်းမှ လွင့်လာသော ဦးသံနှင့်အတူ အမုန်းဆွဲ၊ အမုန်းရှိတ်လေတော့၏တကား။

“အိုး.. ဘာတဲ့”

“ကောင်လေး..”

“ရှိတ်ထား.. ရေ (စ်)”

ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်မှာ ကွေးနေအောင် ကနေသော မာမီတို့ကို ဩဇာ ပွဲကျလို့ မဆုံး၊ နောက်.. ကွမ်းသုံးယာ ညက်ခန့်ကြာသောအခါ မာမီ ရှစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။

“သားရေ.. လယ်ဒီလား ဟင်”

ဝနက ဆေးလိပ်ငွေနှင့် မှုတ်ပြန်၏။ မာမီရှစ်ယောက်မှာ -

“ဟင်!..”

“ဟယ်..”

“အဲတော့..”

ဦးသံနှင့်အတူ ကွေးနေအောင် ရှိတ်ပြန်လေတော့၏။ ပရိသတ်ထဲတွင်လို့ မရ၊ ဝါးဝါးဟားဟားနှင့် ရှိခေ၏။ သခင်လေး လူရာဝင်မှာ ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့။ သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးနဲ့ ဝနကို ကျွတ်စဉ် ဖြစ်နေတာပါ။ တော်တော်လာတဲ့ မောင်ပေါ့၊ နောက်.. ကွမ်း ဝါးယာညက်ခန့်ကြာပြန်သောအခါ မာမီ ဆယ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်လေ၏။

“သားလေးရေ..”

ဝနက မှုတ်ပြန်၏။ ဆေးလိပ်ငွေနဲ့ မာမီများမှာ ဦးသံနှင့်အတူ ရှိတ်ပြန်လေတော့၏။

“သား.. လေး”

ဝနက မှုတ်ပြန်လေ၏။ မာမီများ ရှိတ်ပြန်လေ၏။

နောက် -

“သား..”

ဝနက မှုတ်ပြန်လေ၏။ မာမီများ.. ရှိတ်.. ပြန်.. လေ၏။

ညနေစောင်းတော့ မာမီအယောက် (၅၀) ကျော်သွားပါပြီ။ တစ်ယောက်မှ အကောင်းပကတိ မရှိကြတော့ချေ။ အချို့က အမောဖောက်အချို့က လျှာခေါက်၊ အချို့က စွေခေါက်လို့ တကယ့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးတွေ မိုးသို့ညံသည့် ဦးသံကို တုပပြီး မရှိတ်နိုင်ကြတော့။ ဝါသနာပါရင်ဖွဲ့ဖွဲ့အင်းတို့ကို သွားကြားထိုးသံနှင့် သတ်လို့တောင် ရတယ်။

အဲမှာပဲ -

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဖလပ် ... ဖလပ်”

လေထုကို ထိုးခွဲလာသော အသံများကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ကြားရ၏။ မိုးမြေ သိမ့်သိမ့်တုန်လေပြီ။ သစ်ပင်များမှာ ဖရိုဖရဲ။ အလှူအလဲ။ အိမ်အမိုးများ ပွင့်လန်ကုန်ကြ၏။

ရွှေပွဲကြွလာ ပရိသတ်များမှာ သေမင်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား။

“ပြေး..ပြေး..”

“သုတ်ပါ ဟ..”

“ယောက်ျားရေး..”

“ဟေလကွာ”

“ကလေးကို လိုက်ရှာမနေနဲ့.. ကျွန်မရှိရင် ကလေးရှိတယ်”

“ဟုတ်သားဟ”

အလှူအယက် ပြေးကြလေ၏။ အော်သံဟစ်သံများကား ဝရဲပွတ်

သည့်အလား။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝန .. လူရာဝင် .. မုန်းမှအပ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ မာမီများကား အတုံးအရုန်း။

“ဝေါ..ဝေါ..”

“ဖလပ်..ဖလပ်”

အုန်းလက်ကို စီး လာသော လူတစ်ယောက်၊ မြေပြင်ပေါ်သို့ သုတ်ကနဲ ဆင်း၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ နှင့် မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါ တကား။

ထိုသူကား မာမီတို့ ၏ကိုးကွယ်ကြီး “မကြီးဂျိုး” ပင်တည်း။ သစ်တောင်လေး ကို ခတ်လို့။ ကနွဲကလျဟန်ဖြင့် လျှောက်လာကာ အတံခတ်သည်။

အတုံးအရုံး ဖြစ်နေကြသော သူ့ဘော်ဘော်များကို တွေ့လိုက်သဖြင့် လန့်လက် သွား၏။ အကြောက်လွန်နေသော သခင်လေး လူရာဝင်တို့ ခုံတွဲကို ကြည့် ကာ -

“လူဆိုးလေး.. တို့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ရတာ ဟဲ့.. သိပ်ဆိုးတာ..”

“ဆင့်”

ဝနက -

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်တီးကာ အကွယ်မှ ထွက်လာပြီး -

“ဂျီပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျိုး..”

မကြီးဂျိုးက အံ့ဩသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ရှင်ကြီးက..”

ဝနက -

“ဝါး..ဟား..ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မေကာက -

“ဒီလိုဖြစ်အောင်.. အကွက်ရွှေလိုက်တဲ့ လူပေါ့ဟ”

မကြီးဂျိုးက ဝနကို လျှာတစ်လစ်ထုတ်ကာ လှောင်ပြရင်း -

“တို့ သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ငါ့ကို ကျော်နိုင်ရင်တော့ .. ခေါ်နိုင်တာပေါ့”

“တကယ်..”

“စကားအဖြစ် ပြောတာဟ.. နင့်ဘဝက ဒီနေ့ စပုံတုံးပြီ။ နက်ဖြန်

ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး..”

မကြီးဂျိုးက အဝေးရှိ သစ်ပင်ကြီးကို -

“ဖြောင်း!..”

လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

“ဝုန်း!..”

သစ်ပင်ကြီး ပြိုလဲသွား၏။ ဘာဆိုလားဆိုတဲ့ အထာပေါ့။ ဝနက

ခပ်.. ခပ် ရယ်ရင်း အဝေးရှိ အုန်းပင်ကြီးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် -

“ဒေါက်” ကနဲ လှမ်းတောက်လိုက်၏။

အုန်းပင်မှာ မီးစွဲလောင်ပြီး ခါးလယ်မှ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွား

လေတော့၏။

“ဟယ်တော့.. လူက မွေးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟယ်”

မကြီးဂျိုးမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားကြီးနဲ့ ကျွတ်ကျဲသွားတာ။ ဝန

က မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးကာ -

“အဲ့အဆင့်လောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့..”

မီးစွဲလောင်နေသော အုန်းပင်ကြီးကို မျက်စပစ်ပြကာ -

“မြင်တယ်နော် .. ဟောသလို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ..”

မကြီးဂျိုးက -

“သနားလို့ ရေပေးချိုးတာကို.. ဂျိုးတွန်းခိုင်းချင်တယ်ပေါ့” ဟု

ညာခြေ မြောက်

မြေကြီးကို ရိုက်

ခုသည်။ မြေကြီးမှာ

အဝေးရာကြီး ဖြစ်သွား

သည်။ အဲ့နောက်မှာပေါ့ -

“ဟား!..”

“ကျား!..”

“အီး(စ်) .

လေထဲမှာ သစ်ပင်ကိုင်ဗျားမှာ .. အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ ..

သည်းအသန် ဖိုက်ကြလေတော့၏။ မကြီးဂျိုးသည် သူ့ရဲ့ အားပါသော

ယပ်တောင်ဖြင့် လှမ်းရိုက်၏။

ဝနက အနာခံကာ မကြီးဂျိုး၏ရင်ဝအား ခူးဖြင့် ..

“အင်း ဟာ..”

ဆောင့်တိုက်၏။

“အောင်မလေး တော် !..”

မကြီးဂျိုးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ကာ လေထဲမှာ တဆင့်

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ .. အဲ့မှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ၏။

အဲ့အတွက် ပွက်ပွက်အန်လို့ ဝနက လေထဲမှ လွှားကနဲ ရန်ဆင်းကာ “စင်ပေါ်

ကလူ ခွေးမကြောက်” အထာဖြင့် -

“စစ် .. စစ်”

ရယ်လေတော့၏။ မကြီးဂျိုးက နောက်ဆုံး လက်နက် ထုတ်သုံး

အသံပြီ။

“ရောဟာ..”

ဝန၏မျက်နှာအား သဲဖြင့် ကောက်ပက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အား!..”

မကြီးဂျိုးသည် မျက်နှာကို ပွတ်ကာ ချာလပတ်လည်နေသော

ဝနအား ပါးရိုက်၏ ။ ဆံပင်
ဆောင့်ဆွဲကာ ဝှေးဖြင့် တိုက်၏။
ဆောင့်ကန်၏ ။

“မှတ်ပလား ဟဲ့ ...
ကောင်စုတ်”

ဝန မြေကြီးပေါ်မှာ
ထွန်ထွန်လူးနေပါပြီ။ ဒါကို အနှစ်
ကောင်းယူကာ မကြီးဂျိုးသည်
လူရာဝင်တို့ထံ ပြေးလာ၏ ။
သတ္တိ ကောင်းလွန်းလှသော
သခင်လေး လူရာဝင်က -

“နင့်လက်ထဲမှာတော့
စမ့် အတုံးမခံနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ရေတွင်း

ထဲသို့ ခုန်ချလေ၏ ။ မကြီးဂျိုးသည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော
“မုန်း” အား ဖမ်းချုပ်ထားပေးတော့၏ ။ ဝနသည် စဉ်အိုးထဲ ခေါင်းစိုက်ကာ
မျက်နှာသစ်၏ ။ ပြီးနောက် မကြီးဂျိုးရိုရာသို့ လျှောက်လာ၏ ။

မကြီးဂျိုးက -

“ကောင်မလေးကို ရှေးပစ်လိုက်မှာနော်”

ဝနသည် ခါးကြားမှ ပေါက်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။ မကြီးဂျိုး

မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဝနသည် ပေါက်ဓားအား -

“ဝိုး ! ..” ကနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်၏ ။

လျှပ်စီးလက်သည်အလား မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် မကြီးဂျိုး ရှောင်

ချိန် မရတော့ပါ။ ပေါက်ဓားသည် မကြီးဂျိုး၏ လည်ခြံအား -

“ဒုတ်”

“အောင်မလေးတော့ ..”

ဂျိုးပွေး (ခေါ်) မကြီးဂျိုး၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းကား .. လွန်စွာ ခါး

ချေ ၏တကား။

ဝန၏ ကူညီဆောင်မမှုကြောင့် အာခေါင်နီရွာကလေးမှာ သာယာ
ဆေး သွားပေးပြီတကား။ ကျေးဇူးတစ်ဖန် ပြန်တင်သည့်အနေဖြင့် သူ
ပြောင်းက အာဒကေများ ဆုရ၏ ။

“မယိုပါဘူးဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဝနက အာဒကေများကို ယူ၏ ။

“ဆင်းရဲသားတွေအတွက် လိုတယ်”

ပြီးနောက် ဝနသည် မြင်းညိုကြီးပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်ကာ -

“ဟိုင်းယား ... ဖေ့သားကြီး”

အာခေါင်နီရွာကလေးနှင့် ဝေးရာဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းရဲလေတော့၏
အတား။

သိပ်မတွေးကြပါနဲ့။

ဂေါက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဝနရဲ့ နာမည်အရင်းက ဗညားဝနပါ။

အတိက ဒလကပါ။ ဝန ဒလကို ပြန်နေပါတယ်။ ဒလကို ပြန်ရောက်ပါမလား။

ဘာပဲပြောပြောပေါ့။

“ဒလက ဝန” .. ပေါ့။

လှူရိုက်အောင်

www.burmeseclassic.com

ဆံကေသာနှင့် အမှတ်အယူမှားခြင်း

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမှတ်မှား၊ အယူလွဲနေမှုတစ်ခုမှာ မိမိ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ဖြတ်တောက် (ညှပ်ခြင်း) ပြုပြင်ခြင်းသည်ပင် "မိန်းမလော" ဟူ၍ ထင်မှတ်နေကြသည်။ ထိုသည်ကို ရှေးရှေးဆရာများက (၇) နေ့၊ (၇) ရက်ပြည့်အောင် အတိအလင်း မရေးသားခဲ့ကြပေ။

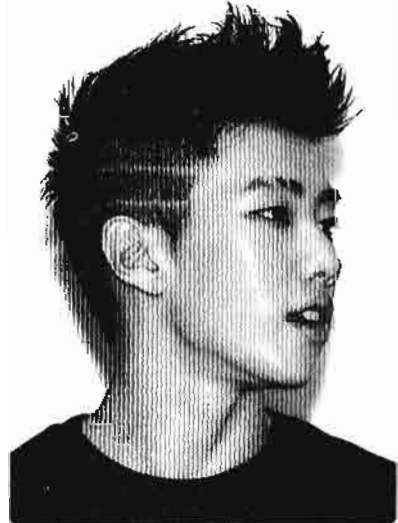
ရှေးမြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဆံပင်ထုံးခြင်း၊ မိန်းကလေးများ ဆံထုံး၊ ထုံးခြင်းတို့ ရှေးအခါက ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ယောကျ်ားလေးများသည် ရှင်သာမဓန ပြုလျှင် ဆံချ(ခေါင်းရိတ်) ကြသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ မညှပ်ဘဲ အကြောင်းရင်းမှာ "မွေးနေ့ တနင်္လာနေ့သားဟာ သောကြာရက်၊ ကေသာ ဆံညှပ် မပြုရာ"၊ "မွေးနေ့ သောကြာနေ့သားဟာ တနင်္လာနေ့ ကေသာဆံညှပ် မပြုရာ" ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ထိုသို့ ပြောလေ့ရှိကြသည်မှာ ပြောသူတို့သည် ပြောချင်တိုင်း ပြောနေကြခြင်း မဟုတ်။ စာအုပ်ထဲမှ ဖတ်မှတ်ပြီး ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုစာကို ရေးသူသည် မိမိသိသည့်အတိုင်းသာ ရေးပြီး စာဖတ်သူသိအောင် ရေးမပြခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် -

ယနေ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များသည် "တနင်္လာနေ့တိုင်း ဆိုင်ပိတ်၏"၊ တချို့က "သောကြာနေ့ပါ ဆိုင်ပိတ်သည်"။

ထိုသို့ ဆိုင်ပိတ်ခြင်းသည် "မွေးနေ့ တနင်္လာ သောကြာ ကေသာ ဆံညှပ် မပြုရာ"၊ "မွေးနေ့ သောကြာ တနင်္လာ ကေသာဆံညှပ် မပြုရာ" ဆိုသည့် စကားဟောင်းကြောင့် အများသုံးကြသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ နည်းအတိုင်း ဆိုင်ပိတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းမှာ ထိုစကားရပ်တွင် တနင်္လာနေ့သားသမီးနှင့် သောကြာနေ့သားသမီးများအတွက်သာ ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျန်(၅)ရက် နေ့ သားသမီးများအတွက် ရေးသားထားခြင်း မရှိပေ။

အမှန်က -

၁) တနင်္လာနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့နေ့၊ အညွန့်နံဖြစ်သော တနင်္လာနေ့နှင့် ဆပွတ်ဖြစ်သော သောကြာနေ့တို့ အပါအဝင် ထိုနေ့သုံးရက်မှာ ဆံပင်ပယ်ရှင်းခြင်း (ဆံပင် မညှပ်ရပါ)။

၂) တနင်္လာနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ အညွန့်နံဖြစ်သော အင်္ဂါနေ့နှင့် ဆပွတ်ဖြစ်သော စနေ၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၃) အင်္ဂါနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော အင်္ဂါ၊ အညွန့်နံဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ ထိုသုံးနေ့မှာ ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အညွန့်နံဖြစ်သော ကြာသပတေး၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၊ ထိုနေ့သုံးနေ့တွင် ဆံပင် မညှပ်အပ်။

၅) ကြာသပတေးနေ့ သားသမီးများသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော ကြာသပတေး၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော သောကြာ၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော အင်္ဂါနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

၆) သောကြာသားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော သောကြာနေ့၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော စနေ၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင် မညှပ်အပ်။

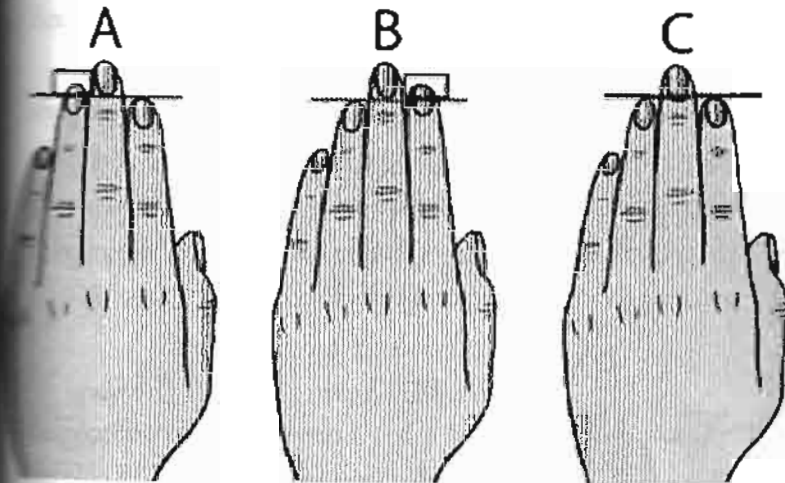
၇) စနေသားသမီးသည် မွေးနေ့ဖြစ်သော စနေ၊ အညွန့်နံ့ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဆပွတ်ဖြစ်သော ကြာသပတေးနေ့၊ ထိုသုံးနေ့တွင် ဆံပင်မညှပ်အပ်။

ရေးသားထားခဲ့သော ရှောင်စရာ၊ ဆောင်စရာအကြောင်းသည် ဤကဲ့သို့ (၇)ရက်၊ (၇)နေ့ကို ရေးမှတ်မပြုခဲ့ဘဲ တနင်္ဂနွေနှင့်သောကြာနေ့သားသမီးတို့ကိုသာ မှတ်သားရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆံကေသာနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်မှား၍ အယူမှားခြင်းများဖြစ်ကြရပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

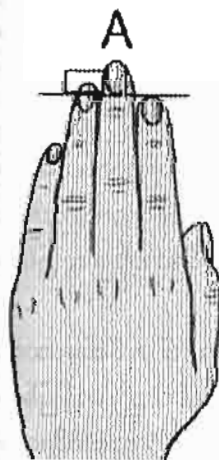
ပုတ္တာစိုလ် (၈၀၃-၁၃၁၂)

လက်ချောင်းအတိုအရှည်နှင့် လူအကြောင်း

လက်ညှိုးနဲ့ လက်သူကြွယ်တို့ရဲ့ အတိုအရှည် ကွာခြားမှုကို ညွှန်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာကို ဆန်းစစ် လေ့လာကြည့်နိုင်ပါသည်။ ဒီလိုနည်းလမ်းမှာ A, B, C ဆိုပြီး ပုံစံ(၃)မျိုး ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်များကိုတော့ အောက်ပါ ဆက်ကြည့်ပါ။

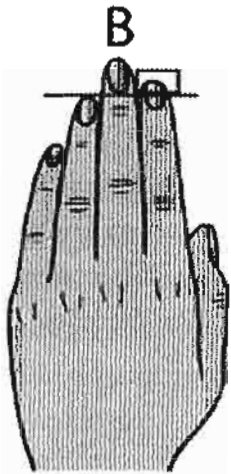
A)

လက်သူကြွယ်က လက်ညှိုးထက် ပိုပြီး ရှည်သူတွေဟာ အများ အားဖြင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာ ရောမောလှပသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

တခြားသူတွေ တောင့် မခံထားနိုင် အောင် ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ဆွဲဆောင်သူ တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါအပြင် သူတို့ဟာ စိတ်တို လွယ်သူ၊ စွန့်စားဖို့ဆိုရင် ပြဿနာ မရှိဘူး ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ တွေးခေါ်ချင်ချိန်တတ်သူတွေတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဟာ စစ်သား၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်တပ်ရင်ကစားသူနဲ့ Cross Word တွေကို အောင်မြင်အောင် ကစားတတ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ် လက်ချောင်းအရှည်ကြီးရှိသူတွေဟာ ငွေများများ ရှာနိုင်သူတွေဖြစ်တယ်လို့ သိပ္ပံပညာရှင်များကတောင် ဆိုပါတယ်။ လက်သူကြွယ်တိုတဲ့လူထက် ပိုရှာနိုင်တာကို ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့လို လူမျိုးကိုယူတဲ့သူကတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ငွေရှာကောင်းတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါကြောင်း။

B)

လက်ညှိုးထက် လက်သူကြွယ်တို သူတွေကတော့ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အထင်ကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

တစ်ဦးတည်းနေရတာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး သူတို့အားလပ်ချိန်ကို တခြားသူက နှောင့်ယှက်တာမျိုးကို လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။

ချစ်သူရည်းစားထားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ မာနကြီးတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ တော်ရုံနဲ့ ထုတ်မပြတတ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကို ဂရုစိုက်တာကိုတော့ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေဟာ အောင်မြင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

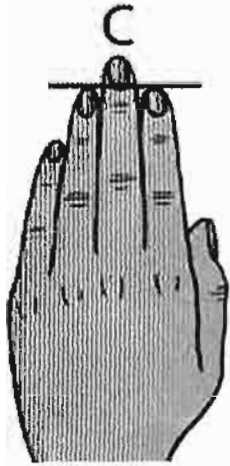
ခံစားမှု လွယ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့အပေါ် တစ်ဆကောင်းရင် အဆတစ်ရာ ပြန်ကောင်းတတ်သလို၊ မကောင်းရင်လည်း တန်ပြန်တတ်ကြပါတယ်။ အချစ်ကြီးသလို၊ အမျက်ကြီးတတ်ကြတဲ့ လူစားမျိုးတွေလို့

ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာရှင်များက သုံးသပ်ကြပါတယ်။

C)

လက်ညှိုးနဲ့ လက်သူကြွယ် အရှည်အတို တူညီသူတွေကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချစ်သူ၊ စိတ်ရွံ့စရာ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ မျက်နှာ ပျက်လောက်အောင် နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ စည်းရုံး လွယ်တတ်သူများဖြစ်လို့ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေတတ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဆက်ဆံရေးတစ်ခုမှာ သစ္စာရှိကြသူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ လက်တွဲဖော်အပေါ် ကြင်နာမှု၊ ယုယမှုတွေနဲ့ အထူးဂရုစိုက်တတ်သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ရတဲ့သူတိုင်းကတော့ စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေကို ရရှိမှာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့် လူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူတို့ဟာ ရိုးသားပြီး မလိမ်တတ်၊ မညာတတ်သူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းတတ်ကြသူများဖြစ်ပြီး လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းသင်းတတ်လို့ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေများ ဆီကနေ မကြာခင်က အကူအညီကောင်းတွေ ရတတ်ပါတယ်။

□

နန်းရှေ့ ပုဏ္ဏားဘက္ကန်

မကွေးညိုစိန်

။

ဒီနည်းတွေက..

အခုခေတ် ပေဒင်ဆရာ

ထွင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး

ဟဲ့.. ရှေးရှေး ..

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ကြီး

လက်ထက်ကတည်းက ပေါ်ခဲ့

ပေဒင်ပညာရှင်ကြီးများ

လက်တွေ့.. အောင်မြင်

ယတြာတွေကွ..။

နန်းရှေ့

ပုဂ္ဂိုလ်

ကျွန်တော် "နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရား၊ ဘုရား" ကို မျှော်နေသည်မှာ ပေါင်း (၆၂) ရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရား၊ ဘုရား တစ်ယောက် ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်မလာသည်မှာ နှစ်လတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

မျှော်နေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများမှာ -

- ၁) ကွဲနေသော အိမ်ထောင်များ ပြန်ပေါင်းရန်၊
- ၂) အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ရရန်၊
- ၃) အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော လူများ၊ အိမ်မှ စိတ်ဆိုးပြီး သွားသူများ၊ အိမ်သို့ ပြန်လာရန်၊
- ၄) ရာထူးတိုးပြီး မပြောင်းရွှေ့ရရန်၊
- ၅) ငွေဝင် လာဘ်ရှင်ယတြာ၊
- ၆) လင်ချစ်၊ မယားချစ် ယတြာ၊
- ၇) ကြွေးတောင်း ယတြာ၊
- ၈) ဈေးရောင်းကောင်းတဲ့ ယတြာ၊

၉) မုန်လုံးရေပေါ်မုန်ဖြင့် ဆုံးရှုံးသွားသော ငွေကြေးများ၊ ပြန် ပေါ်ပေါက်လာရန် (လာဘ်ပွင့် ငွေရှင်ယတြာ) တို့ကို သိချင်သော ယတြာ ဖြစ်၏။

အမှန်ပြောရရင် ဂန္တီရစာရေးဆရာ လုပ်၍စားရသည်မှာ မလွယ် လှဘူးဘူးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်လို ဗေဒင်မတတ်သူများအတွက် ပို၍ ခက်ခဲ တာပဲ။

ဇာတ်ပရိသတ်သည် ဂန္တီရစာရေးဆရာများကို (ဘိုးတော်) များ ခေါ်၍ ခေါ်ယူကြ၏။ ထင်မည်ဆိုလည်း ထင်လောက်သည်။ အချို့သော ရေးဆရာများသည် သူတို့ကို သူတို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားထက်ပင် အမြင့် ပေါက်ရောက်နေကြသယောင်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော် ဆီလျော်သည် သတိမထား။ လွန်လွန်ကဲကဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မွန်း မှတ်ကြ၏။

ရေနစ်နေသူတစ်ယောက်သည် အသက်ဘေး ချမ်းသာလို ချမ်း သော အသက်ရှင်လို၍ ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင်ရှိသော မြက်တစ်ပင် ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဘိသကဲ့သို့၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒုက္ခရောက် ကျရောက်သည် ဤကဲ့သို့ အမွန်းကောင်းသော (ဗေဒင်) ဆရာကို အားကိုး ကြ၏။ ထိုအခါတွင် (လူသေ၏လက်ထဲမှ ငွေ) ကို လွယ်ကူစွာ ဖြည့်၍ ယူ ကြသည့် (ယတြာ) ကြေးများကို တနင့်တပိုး တောင်းယူကြတော့၏။

ဤကဲ့သို့ ဘေးမှလွတ်ကင်းရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် ယတြာ တောင်းများ ရရန်၊ နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရား၊ ဘုရား ကို မျှော်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏ဝတ္ထု (သွေးပုတ်ဖောက်သော ဆူး) ကို ဝီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးရန် ရောင်းရ၏။ ထိုဝတ္ထုကို ကျိုက်ထိုမြို့ မှာ ခိုက်မည်ဟုပြောရာ ဇာတ်ညွှန်းပါအပ်သဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ပါသွား ကြသည်။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်သည် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီဖူး သွားခဲ့ရာ၌ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ တည်းခို သော မှောရုံကြီးတွင် တစ်ယောက်စာ၊ နေရာယူလိုက်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားတွင် ရေရှား၏။ ကျွန်တော် ကိုယ်လက်သန့်

စင်ရန် အတွက် တစ်ထွာသာသာရှိသော ဘာလီချိုင့် ရေတစ်ပုံးလှိုင် (၅၀၀)ပေး၍ (၁၀၀၀)မိုး ဝယ်ကာ ဗုံသဲ သန့်စင်ယုံ၊ ရေကို ချိုးလိုက် ပထမစေတီကို ဦးစိုက်ပြီးနောက် လိုရာဆန္ဒတောင်းဆိုရန် (ကျီးပါးစပ်)သိုက် ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကျီးကန်းပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ထည့်သွင်းရန်အတွက် ထောင်တန် ကျပ်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် အကြွေအနှုတ်များလဲယူပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကျီးကန်းပါးစပ်ထဲသို့ အကြွေစေ့များ ပစ်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်သည့် ခြေဆယ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်၏။ အကြွေစေ့များ မပစ်ပေါက်မီ တော်သည် လိုရာဆုကို တောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်သည် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဤကျီးကန်းပါးစပ်သို့ မလာမီ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခဲ့ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရှာနေသော နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘဝကွန်းအား တွေ့ရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်ပစ်သော အကြွေစေ့များ ကျီးပါးစပ်တွင်းသို့ ရောက်ရပါစေသား”

ဟု သစ္စာစကားဆိုပြီးနောက် တစ်ထောင်ဖိုး လဲလာသော အကြွေစေ့အားလုံးကို ညာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ခွန်အားအကုန်သုံးပြီး ကျီးပါးစပ်ရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်ရန်အတွက် မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ -

လား လား... ကျီးပါးစပ်၏ထိပ် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် (နေကသိုက်) နေသော နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘဝကွန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရလေတော့၏။ အောင်ပါလေ... မြန်မာ သိန်းတစ်ထောင်ငါးရာ ဆုပေါက်ပင် ဤမျှ ကျွန်တော်ပျော်မည် မထင်။ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အကြွေစေ့များကို ဝမ်းသာမှု ဝီတိအစုံဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးသော ကျွန်တော်သည် လာလမ်းမှ ပြန်တက်ကာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘဝကွန်းရှိရာ မြေပြားသွားမိလေတော့၏။

“ဟိတ်လူ... စင်ဗျားက ဘယ်တုန်း”
“ငါ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘဝကွန်း ဆီသွားမလို့”

“အခု သူနဲ့ တွေ့ခွင့်မရှိ... စင်ဗျား သူနဲ့ တွေ့ချင်ရင် ဟိုး... ဘယ်က လူသွားလမ်းက နတ်... သွားစောင့်၊ တောင်ဆွယ်... နယ်ရင် ဆရာကြီး ဆင်းလာ... နယ်”

ကလေးတစ်ယောက်က... တော်ကို စီးထားနေ၏။ ထို... ဆရာကြီးအား ခေး... သူ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်နေ... ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်၊... သွန်သော နတ်ကွန်းသို့... ရတော့၏။

နတ်ကွန်းက ဘုရားနှင့် တော်တော်ဝေးသည်။ နတ်ကွန်း၏ရှေ့... အမျိုးသမီးများ၊ ပလတ်စတစ်ဇရာကိုခင်းလျက် အစားအသောက်များ... သောက်ပြီး စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကျွန်တော်သည် ဆရာ... တွေ့ ဒီညတွင် ဒီနေရာမှာ အိပ်ရတော့မည်မှာ သေချာနေပြီ ဖြစ်ပေ၏။

နတ်ကွန်း၏နောက်နား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘဝကွန်း... ကတသိုက်ရှုနေပုံ (ဗီနိုင်း)ပန်းချီကားချပ်ကြီးနှင့် ကြော်ငြာကို တွေ့ရ... သို့ကြော်ငြာနောက်တွင် အမိုးသာလျှင်မိုးထားပြီး အကာ လုံးဝမရှိ... တွင်ပျစ်တစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုကွပ်ပျစ်၏ ခေါင်းပိုင်းတွင် ဝါးလုံးဖြင့် အဆင့်... သင့်လုပ်ထားပြီး ထိုအဆင့်ပေါ်တွင် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲ... ကြက်ကောင်လုံးကြော်၊ မုန့်ဆီကြော်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်မုန့်များနှင့် အချို... လင်းအမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးမှ မတွေ့ရ။ နေစုန်းစုန်း... သွားသောအခါ ဆရာရောက်လာ၏။ တုံကင်ကတ်ပြားယူထားသူများ... ည့်ကျ မေးရန် စောင့်နေကြ၏။
“ဟောခ .. ဝရှိ/”

“တစ်ယောက်လျှင် ငါးမိနစ်သာ ဟောမည်”

“လိုရင်း တိုရှင်းပဲ မေးပါ”

ဟု ရေးထားသော ကြော်ငြာစီနိုင်းကို ယခုမှ သတိပြုမိသေးသည်။ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးက တော်တော်ချမ်းသာသည်။ စိန်နားကပ်ကြီးက ပြောင်နေသည်။ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်ဆွဲကြီး၊ လက်ကောက်တွေနှင့် ဖြစ်၏။

“ကိုင်း... ပြော သမီး၊ ဘာသိချင်သလဲ”

နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်းဘဝက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက နာမည်ကြီး မိန်းမလျှာ မော်ဒယ်သစ်ဆင်ဆင်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို တိုက်တွေဝယ်ပေး။ ဗီဒီယိုအကားတွေ ငွေထုတ်ရိုက်ပေးနေတဲ့ အပြင် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းတို့ တစ်လကိုးသီတင်း အိမ်ကို ပြန်မလာဘူး... ဆရာ၊ အဲဒါကြာရင် လုံ့လအိမ်က ထွက်သွားမှာ ကြောက်လို့၊ ဘယ်လို ယတြာချေရမလဲ ဆရာ”

ဟု မေး၏။

“ပထမ လင်ချစ်၊ မယားချစ် ယတြာ အရင်လုပ်၊ နောက်ထပ် ယောက်ျား အိမ်ခြံမယ့် ယတြာလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ”

“ကိုင်း... လင်ချစ်၊ မယားချစ် ယတြာကို မှတ်ထား။ အင်္ဂါနေ့ (ဆီး)စီးပင် အခေါက်(၁)လက်မ ပတ်လည်ခွာယူ၊ သောကြာနေ့မှ သပြေပင်မှ အခေါက်ကို (၁)လက်မ ခွာယူ”

“ဖီးခေါက်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ယောက်ျားအမည်နဲ့ ဝမ်းနံ့ကိုရေး၊ သမီးခေါက်ပေါ်မှာ မိန်းမနာမည်ကို ရေး၊ ဝမ်းနံ့ပါ ထည့်ရေးရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ”

“အဲဒီ နာမည်ရေးထားတဲ့ ဖီးခေါက်နဲ့ သပြေခေါက်ကို နာမည်ချင်း၊ ရင်ချင်းအပ်ဖြစ်အောင် ထပ်လိုက်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားရဲ့အင်္ကျီနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆိုးက ဖြစ်ဖြစ်၊ အပ်ချည်မျှင်ရအောင် စွဲထုတ်၊ နောက်ပြီး ငါ့ရဲ့အင်္ကျီနဲ့ ထမိကိုလည်း အပ်ချီမျှင်ရအောင် ထုတ်”

“အဲဒီ အပ်ချည်မျှင် နှစ်ချောင်းနဲ့ အခုနက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး

သပ်ထားတဲ့ ဖီးခေါက်နဲ့ သပြေခေါက်ကို (၉)ပတ်၊ ပတ်မိအောင်ပတ်ပြီး ချည်ထားလိုက်”

“အဲသလို အပ်ချည်တွေ ပတ်နေတုန်းမှာ နှုတ်ကနေပြီး အသံထွက်အောင် ရွတ်ဆိုရမယ်။ ရွတ်ရမယ့် စကားကတော့... ”

“ငါတို့ ချစ်လိုက်ကြတာ မခွဲမခွာ”

“ငါတို့ ချစ်လိုက်ကြတာ မခွဲမခွာလို့ ကိုးခေါက်ရွတ်ပြီး ညအိပ်တဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားရဲ့ခေါင်းအုန်းအောက်မှာ တစ်လှည့်၊ မိန်းမရဲ့ခေါင်းအုန်းအောက်မှာ တစ်လှည့်ထားပြီး အိပ်၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား(ပူပါဂရ)ကော်ကော် သပ်ထားသလို ကပ်နေလိမ့်မယ်”

“ဟီ ဟီ... ဟုတ်မှာပါနော် ဆရာ”

“ဟဲ့... စိန်မမ၊ နင်က ဒီကိစ္စ ရယ်စရာမှတ်နေသလား၊ မယုံရင် အလုပ်နဲ့ ယုံရင်လုပ်”

“ယုံ... ယုံပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာပြောတာက ရယ်စရာကောင်းနေတဲ့ပဲ။ ဆရာ အိမ်က ထွက်မသွားအောင်လုပ်တဲ့ ယတြာလေး ဆရာ”

“ပြောပြီး စကား ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ဟဲ့... စိန်မမရဲ့... ကလေးလိုက်မှတ်ထား”

“ဖောက်ပြားပြီး ထွက်သွားဖို့ လုပ်နေတဲ့ လူရဲ့အင်္ကျီနဲ့ လုပ်ချည်၊ မိန်းမဆိုရင်လည်း မိန်းမရဲ့ထမိနဲ့ အင်္ကျီကို ရေစွတ်ပြီး အိမ်ရှေ့အဝတ်တန်းမှာ ပတ်ထားပြီး ရေမပြတ်လောင်း၊ ထွက်သွားသူရဲ့အမည်နဲ့ ဝမ်းနံ့ကို ရွတ်ဆိုပြီး မြန်မြန်ပြန်ခွဲ၊ မြန်မြန်ပြန်ခွဲ... ဆိုပြီး ပြောပါ။ ရေခြောက်သွားရင် အဲသလိုပဲ ပြောပြီး ရေလောင်းပေး၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

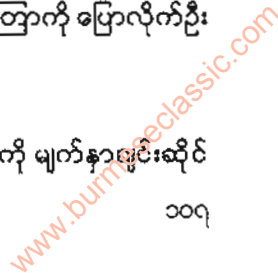
“ဟဲ့... စိန်မမ”

“ရှင်... ပြောပါ ဆရာ”

“နင့်ကို ယတြာအဆစ် အပိုဆောင်းပေးတဲ့သဘောနဲ့ လင်မယား သွားဟနေတာ ပြန်စီအောင်၊ ပေါင်းဖက်လုပ်တဲ့ ယတြာကို ပြောလိုက်ဦးမယ်... မှတ်ထားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှင် ပြောပါ ဆရာ”

“လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ (၂)ပုံကို မျက်နှာဖွင့်ဆိုင်

ဖြစ်အောင် ကော်ကလေးစတိနဲ့ ကပ်လိုက်။ ဓာတ်ပုံကို ရင်ချင်းအပ်လိုက်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို ကြော့ပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်။ အဲဒီကြော့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအပေါ်ကို ကွာစိတစ်ထုပ် ဖြူးချပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာထား။ ဒီ လင်မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေလို့ ရွတ်ဆို .. ကြားရဲ့လား။ ဟဲ့ .. စိန်မမရဲ့ .. ကြားရဲ့လား။”

“ကြားပါတယ် ဆရာ၊ မှတ်လည်း မှတ်ထားပါတယ်”

“အေး အေး .. အလှူခံပုံထဲကို ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ထည့်ပြီး သွားတော့”

“နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် ..”

စိန်မမက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထုပ်ထုတ်၍ အလှူခံလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်ကို ဆရာမြင်လေရာ -

“ဟဲ့ .. စိန်မမ၊ နှင် ဘယ်လောက်ထည့်လိုက်တာလဲ”

“သုံး ပုလင်းပါ .. ဆရာ”

“ဟဲ့ .. ဒီကလေးမကတော့ ငါ့ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကို ဖျက်နေပြီ။ ငါ ဆရာက ကလေးတွေ ကျောင်းဖွင့်တဲ့အထိ ဒီဘုရားမှာ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ဟောမှာ .. ဒီက ပြီးသွားရင်တော့ တစ်ခါဟော တစ်ပုလင်းယူမှာ၊ စိန်မမတို့ သဒ္ဓါပေါက်ရင် .. ငါ ဆရာဟောတာလည်း မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ နှင့်ဖာသာနှင့် ဆယ်သိန်း လှူလှူ၊ တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း လှူလှူ၊ လှူပေါ့ကွယ် .. အခုတော့ နှင့်ငွေ သုံးသောင်းကိုပြန်ယူပြီး အကြွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သာ ထည့်ခဲ့ ..”

“ဟေ့ .. နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက ကုန်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မဆိုင် ရောင်းရတာမြင်တော့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ကုန်စုံဆိုင် ထထောင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်မက ပိုရောင်းချင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီကလေး ယတြာချေချင်လို့ပါ”

“နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ယူ၊ မြဲသေ့ဘက်က အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ ချည်၊ နံရံတစ်ခုမှာ ကပ်ထား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ငါးရစ်ကလေးရေးပြီး အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ ဆွဲထား။ ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်လိမ့်မယ်”

“နောက်ပြီး ညအိပ်တဲ့အခါမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင် တနင်္ဂနွေညမှာ မြောက်ဘက်ကို ခေါင်းထားပြီး မအိပ်ရဘူး။ ဈေးဝယ်သွားမယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခုအတွက် သွားတော့မယ်ဆိုရင် (သီဟိုဠ်) သားကို နှင်းပြီး ငွေ”

“တနင်္လာသားသမီးဆိုရင် အဲဒီ တနင်္လာနေ့မှာ အနောက်တောင်ဘက်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့။ (ဒန်းသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“အင်္ဂါသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့။ (ဂန်ဂေါ) သားကို နှင်းပြီးမှ သွား”

“ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုရင် အဲဒီနေ့မှာ အရှေ့မြောက်အရပ်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့ (အုန်းသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“ကြာသပတေးသားသမီးဆိုရင် အရှေ့တောင်အရပ်ကို ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့။ (ဖီးသား) ကို နှင်းပြီး ထွက်”

“သောကြာသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ တောင်အရပ်မှာ ခေါင်းထား မအိပ်နဲ့ (ရှောက်) သားကို နှင်းပြီး ထွက်”

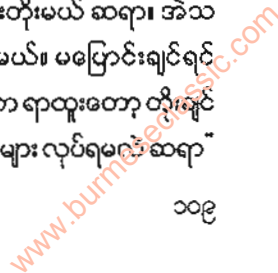
“စနေသားသမီးဆိုရင် အဲဒီညမှာ အနောက်အရပ်ကို ခေါင်းပေး မအိပ်နဲ့။ ပျဉ်းမသားကို နှင်းပြီးမှ သွား”

“အဲသလို သွားပြီးမှ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် နှင်ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း အားလုံးက ဂန္ဓိရပစ္စည်းတွေဖြစ်သွားပြီး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမှာ ပြိုင်ဘက်တွေကို နှင်မယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းအားကောင်းမယ်”

“ဒီနည်းက ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ အမှုအခင်းဖြစ်ပြီး တရားဆိုင်ဖို့ တရားရုံးကို သွားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုရင်လည်း နိုင်တယ်။ ဒီနည်းကို ..”

“အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ယတြာ” လို့ ခေါ်တယ်။ ကိုင်း .. နောက်တစ်ယောက်ဟေ့”

“ကျွန်မ ယောကျ်ားက ရှေ့လထဲမှာ ရာထူးတိုးမယ် ဆရာ။ အဲသလို ရာထူးတိုးပြီးရင် ဒီပြင် တစ်မြို့မြို့ကို ပြောင်းရမယ်။ မပြောင်းချင်ရင် ရာထူးမယူဘဲ နေမှရမယ်။ အဲဒါ .. ဆရာ၊ ကျွန်မတို့က ရာထူးတော့ တိုးချင်တယ် ဆရာ။ ဒါမှ လစာတိုးမှာလေ။ အဲဒါ ဘာယတြာများ လုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“အောင်မယ်လေး... ကလေးမရယ်၊ အဖေကြာဖို့အတွက် နေကြာစေ့ကိုပင် အားကိုးရမှာပေါ့ကွယ်”

“အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ကြွေကျောက်ပြား၊ တစ်ချပ်ဝယ်၊ ရေရင်အောင် ဆေး၊ အဖွေးနံ့သာ ပက်ဖျန်း၊ အဲဒီ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ မပြောင်းချင်တဲ့ လူရဲ့နာမည်၊ လုပ်တဲ့ အလုပ်အမည်၊ နေရပ်ကို ရေးပြီး နေကြာစေ့တင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်မှာ တင်ထားလိုက်”

“ကိုင်း... နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက အခုတလော အလုပ်အကိုင် မကောင်းဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ အလုပ်ကောင်း

ပြီး ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်ချင်ပါတယ် ဆရာ”

“နင်က ဘာစီးပွား လုပ်တာတုန်း”

“ကျွန်မတို့က စားသောက်ဆိုင်ပါ၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ဟင်းခါး ဆီချက်နဲ့ ခေါက်ဆွဲ၊ အစားအသောက်ဆိုင်ပေါ့”

“အေး... သေသေချာချာ မှတ်၊ မီးဖိုကို အားကိုးပြီး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင် စားသောက်တဲ့ စီးပွားရေးသမား မှန်သမျှ ရောင်းကောင်းချင်ရင် စီးပွားလာဘ်ရွှင်ချင်ရင် ဆေးပေါ့လိပ်(၂)လိပ်ကို ဝယ်၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပတ်၊ နီးကြီးနဲ့ လိပ်ပြီး ချည်၊ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ပတ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်တို့ အပ်ချည်ကြို၊ အဖြူနဲ့ သေချာခိုင်အောင် ချည်ပြီး မီးဖိုအပေါ်တည့်တည့်၊ မီးမလောင်နိုင်အောင် မီးနဲ့ ဝေးဝေးအပေါ်မှာ တွဲလောင်းချည်ထားလိုက်”

“နင့်ဆိုင်ကို လာစားရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ဓားနဲ့တုတ်နဲ့ ဖောင့်နေရင်တောင် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ရှင့်ဆိုင်က အစားအသောက်ကို မစားရရင် သေမှာပါလို့ဆိုပြီး ဝင်စားကြလိမ့်မယ်... မှတ်မိလား”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျွန်မက လင်ချစ်မယားချစ် ယတြာယူချင်တယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ” ဆိုပြီး ပထမဆုံးမေးခဲ့တဲ့ စိန်မမကို ပေးလိုက်တဲ့နည်းတွေကို ပြန်ပြောတာ တွေ့ရပါတယ်၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။

“ကျွန်မက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငွေငါးသိန်း ချေးလိုက်တာ၊ ပထမ တစ်လ၊ နှစ်လတော့ အတိုးမှန်မှန် ဆပ်တယ်၊ ငါးလလောက်ရှိတော့ တိုင်ချင်ရာတိုင်၊ အတိုးလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ငွေရင်းလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး လူကိုတောင် သတ်မယ့်သဘော ဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

“အမှုဖွင့်မယ်ဆိုပြီး တရားရုံးသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့နေခန့် တရားရုံးစရိတ်နဲ့ ငါးသိန်းမက ကုန်မယ်တဲ့ ဆရာ၊ အစဉ်မသင့်ရင်၊ ငွေချေးစားခွင့်၊ အတိုးယူခွင့် မရှိဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး အစိုးရက သူတို့ ခွင့်ပြုချက်မရှိ ငွေကို အတိုးယူချေးစားလို့ တရားစွဲခံရပြီး ကိုယ်တတရားခံပြန်ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒါကလေး အစဉ်ပြေချင်ပါတယ်”

“အေး... အဲသလိုဆိုရင်... မုန့်စိမ်းပေါင်းကို ကြွေပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားစင်မှာ ဘုရားကို လှူပါ။ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ အတွင်းမှာ လှူရမှာနော်၊ နင့်ဆီက ယူသွားတဲ့လူရဲ့အမည်၊ အဘအမည်၊ နေရပ်ကိုပြောပြီး...”

“ငါဆီက ယူသွားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်ပေး” လို့ ပြောပြီး တင်ပါ။ ဘုရားတို့ကျတော့ ဆွမ်းတော်တင်သလို ရွတ်ဖတ်ပြီး တင်ပါ။ ကျွန်မချေးထားတဲ့ ငွေများ(မ)ဘယ်သူ၊ (မောင်)ဘယ်သူထံမှ ပြန်ရအောင် ကူညီဖေးမပေးသနားတော်မူပါလို့ ဆုတောင်းပါ”

“အဲသလို ဆုတောင်းပြီးလို့ အကြွေးသွားတောင်းရင်း လမ်းမှာ သော့ခလောက်တစ်ခုယူသွားပြီး သော့ကိုပိတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက် လုပ်သွားပါ။ ပါးစပ်ကလည်း “ငါအကြွေးတွေ ပြန်ပေး၊ ငါအကြွေးတွေ ပြန်ပေး” လို့ သော့ဖွင့် တစ်ခွန်း၊ သော့ပိတ်ရင် တစ်ခွန်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောဆိုနေသည်အထိ၊ သော့ကိုဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်ပြီး ရွတ်နေပါ။ မကြာခင် ငွေများ ပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ယောက် ဟေ့...”

ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘက္ခန်းကတော့ ဟောတော်ဆယ်ငါးကျပ် နဲ့ တန်အောင်၊ မေးခွန်းတစ်မျိုးပဲ အမေးခံတယ်။ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကို ငါးမိနစ်တောင် မကြာဘူး။ အခု နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“ဆရာ .. ကျွန်မ ငွေတွေ လှယ့်သတ်ပြီး အယူခံရလို့ ဆရာ .. အဲဒါပြန်ရအောင် ယကြာလေး လုပ်ပေးပါဦး”

“အေး .. နင့်အသက်၊ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ အသက်ကို နာရီ၊ မိနစ် အကိုက်ဖြစ်ရမယ်နော်။ အဲဒီအသက်ကို (၄)နဲ့မြှောက်၊ ရတဲ့အဖြေ အရေအတွက်အတိုင်း (မုန့်လုံးရေပေါ)လုံး။ (၇)အိမ်ပြည့်အောင် လှူလိုက်”

“အဲဒီအထဲက မုန့်လုံးရေပေါ် ဆယ်လုံးကို အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားမှာ ဆယ်နာရီတိတိမှာ လှူပြီး ရလိုတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ရဖို့ ဆုတောင်း”

“ပြုလုပ်ရမယ့်နေ့ကတော့ မိမိရဲ့ ရောက်ရှိနေတဲ့အသက်ကို (၇)နဲ့စား။ တစ်ကြွင်းရင် တနင်္ဂနွေနေ့ လုပ်။ နှစ်ကြွင်းရင် တနင်္လာနေ့ လုပ်။ သုံးကြွင်းရင် အင်္ဂါနေ့လုပ်။ လေးကြွင်းရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လုပ်။ ငါးကြွင်းရင် ကြာသပတေးနေ့ လုပ်။ ခြောက်ကြွင်းရင် သောကြာလုပ်။ ခုနစ်ကြွင်းရင် စနေနေ့မှာ လုပ်ရမယ်”

“ဒီနည်းကို ဆုံးပါးနေသော ငွေကြေးများပြန်ပေါ်ရန် (လာဘ်ပွင့်၊ ငွေရွှင်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်ယကြာ)လို့ ခေါ်တယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ကြည့်၊ နင့်ငွေတွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမကျန် ပြန်ရလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း .. နောက်တစ်ယောက် ဟေ့”

“ကျွန်မက နေ့ ခုနစ်နေ့ ပစ္စည်းအကုန် ရောင်းပါတယ် ဆရာ။ ဥပမာ တနင်္ဂနွေနဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် အိမ်၊ အိုး၊ အုတ်၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ စသည်ဖြင့် ပေါ့ရှင်”

“တနင်္လာနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ကြက်၊ ခြံ၊ ကား စတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ တော်ပါတော့။ နေ့ ခုနစ်နေ့ပစ္စည်းဆိုရင် ဆရာသိပါပြီ။ တော်ပါတော့ဗျာ။ ကဲ .. ကဲ။ သေသေချာချာ မှတ်ပြီး မုန့်မုန့်ကန်ကန် လုပ်”

“တနင်္ဂနွေနဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချင်ရင် အဲဒီပစ္စည်းတွေအောက်

“မင်း .. ငါလေ .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

ပေဒင်ဆရာရဲ့ ထမင်းလုတ်က

မင်းလည်ချောင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။

ပေဒင်ဆရာတွေ ထမင်းငတ်အောင် မင်းလုပ်နေပြီ”

မှာ (ရွက်လှ)ရွက်တွေ ထား။ (သရက်)ကိုင်း။ ဒါမှမဟုတ် (လောက်သေ) တိုင်းနဲ့ ရိုက်ပြီး ဒီပစ္စည်းတွေ မြန်မြန်ထွက်ကြာ .. ဆိုပြီး (၇) ချက်ရိုက်”

“တနင်္လာနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် (ပိန်းရွက်)ကို ပစ္စည်းအောက်မှာထားပြီး (ပိတောက်ကိုင်း)နဲ့ ရိုက်။ အထက်ကအတိုင်း ပြောဆိုပြီး ရိုက်”

“အင်္ဂါနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် (သီဟိုဠ်)ရွက်ကိုစင်း၊ (အုန်း)သားနဲ့ ရိုက်”

“ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် (ထန်းရွက်)ထား။ (အုန်းညွန့်)နဲ့ ရိုက်”

“ကြာသပတေးနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် (အုန်းညွန့်)ထား။ (သဇင်)ကိုင်းနဲ့ ရိုက်”

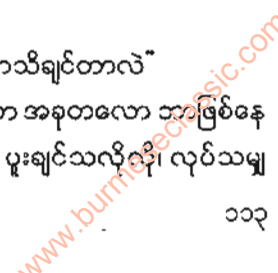
“သောကြာနဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် (ကံ့ကော်ညွန့်)အောက်မှာထား။ (ခေရ) တိုင်းနဲ့ ရိုက်”

“စနေနဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုရင် (ဇီးညွန့်)ကို အောက်မှာထား။ (စိန်ပန်း) ကိုင်းနဲ့ ရိုက်”

“ဘယ်ပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ (ရောင်းထွက်) .. (ရောင်းထွက်) လို့ ပြောရမယ်။ နောက်တစ်ယောက် ဟေ့ .. ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးလုပ်ပဲ ဟ။ ငါ့ညှိသည်လည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး။ မိုးလည်း ချုပ်သွားပြီ။ ဒီနေ့မေးဖို့ ကျွန်နေတဲ့လူတွေ မနက်ဖြန်ကျရင် အစောဆုံး မေးခွင့်ပေးမယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒီတစ်ယောက်ပြီးရင် နားမယ်”

“ကိုင်း .. ကလေးမ၊ မေးတော့ .. ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ် .. ကျွန်မရဲ့ အိမ်က အခုတလော ဘာဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ သရဲခြောက်သလိုလို၊ စုန်းပဲ ပူးချင်သလိုလို၊ လုပ်သမျှ

အကြံအစည်တွေလည်း ပျက်၊ စီးပွားလည်း ပျက်လာတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်မ၊ အိမ်သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားပြီး လာဘ်လာဘလည်း ရှောင်၊ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းချင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ဖြေဖျောက်ဖို့ ယတြာကောင်းကလေး ယူချင်ပါတယ်”

“အေး... သေသေချာချာ မှတ်ထား။ လုပ်ဖြစ်အောင်လည်း ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်”

“ဒီနည်းကိုတော့ တို့ရဲ့ အရင်ကျတဲ့ ဓေအင်ဆရာကြီးတွေက (ရွှေ ဝင်)၊ (ငွေဝင်)၊ (လာဘ်ဝင်)၊ (အနောင်အယုတ် ကင်းဝေးသော ယတြာ) လို့ခေါ်ကြတယ်ကွယ်”

“ဘုရားဈေးမှာ သွားပြီး ပုလွေနှစ်ချောင်းဝယ်... မှတ်တဲ့ဘက်ကို အောက်မှာထားပြီး ကြိုးနဲ့ ချည်း၊ အိမ်ပေါက်ဝမှာ တွဲလောင်းချိတ်ထား။ အတိုက်အခိုက်တွေပျောက်ပြီး အကောင်းတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဈေးရောင်းကောင်းချင်ရင်တော့ ဈေးဆိုင်ရှေ့မှာ ချိတ်ထား။ စီးပွားတက်ပြီး အခိုက်အညံ့များ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးပါလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း... ကိုင်း။ နောက်နေ့မှ ဆက်တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ဆရာလည်း နားတော့မယ်”

ဟုပြောပြီး ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်း အနားယူလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်တော် အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်(၁၀)နာရီ ထိုးနေပေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲက ဝိုးတွေကလည်း အခါတောင်းနေကြပြီး တဝိုးဝိုးနဲ့ မြည်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်နေရိုက်... ကျီးပါးစပ်ကုန်းက ကျွန်တော့်ကိုထားသော ကလေးက ကန်တော့စင်ပေါ်မှ ကြက်ကောင်လုံးကြော်နှင့် ငါးကြော်များကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ချပေး၏။

“ဆရာ အခုပြောပြမယ့် ယတြာကလေးကို နေ့တိုင်း ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတွေ ဘယ်လောက်ရှိဖို့၊ ဘေးဆိုးမဝင်ဘူး။ စီးပွား မပျက်ဘူး။ အတိုက်အခိုက်ဘေးက လွတ်မယ်”

ဆရာ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းတစ်ယောက် ရေကို တချောချော တောင်းချိုးနေချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထမင်းအုပ်ကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ချပေး၏။

ကောင်ကလေးက ကန်တော့စင်အောက်တွင်ရှိသော ခံတောင်းထဲမှ ဝန်းကန်လေးချပ်နှင့် ဖွန်းခရင်း အစုံလေးစုံ(၈)ချောင်းကို ယူကာ၊ ရေချိုးနေ၏။ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရေများစင်အောင်သုတ်ပြီး ကျွန်တော်အနီး ခေါင်းရင်းမှ လာထိုင်ပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်၏။

ကျွန်တော်သည် ညစာကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်ဘဲ ကြက်တောင်လိုက်ကြော်၊ ငါးကြော်များဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားလိုက်ရ၏။ ထမင်းပြီးသောအခါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ထိုင်၍ ကျွန်တော်နှင့် နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့ အချို့ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်တို့ကို စား၍ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာ နေကသိုက်ကားရှုတော့ မျက်လုံးတွေ မပျက်စီးဘူးလား”

“မပျက်အောင် လုပ်ရင် မပျက်ပါဘူး”

“အဲဒီစကားတော့ ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး ဆရာ”

“ရော... ဒီမှာ ကြည့်”

ဆရာက မှန်သေးသေးကလေး နှစ်ချပ်ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင် မျက်ကပ်မှန် နှစ်ချပ်ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာက ဒီမျက်ကပ်မှန် နှစ်ချပ်နဲ့ တစ်နေ့ကုန် နေကိုမော့ကြည့်တာတော့ မျက်လုံး ဘယ်ထိခိုက်မလဲ ညှိစိမ့်ရ”

“လူဆိုတာ ထူးရင် ထူးမယ်။ ရူးရင် ရူးရမယ်ကွ။ သာမန်လူဆိုရင် ဘယ်သူက ငါ့ဆီ ဖေဒလားမေးတော့မလဲ။ ဒီတော့ သူ့အထင်ကြီးအောင် ဆရာက “ကတိသိမ်း” ရှုတယ်ဆိုပြီး ကျီးပိစခေါင်းပေါ် တက်ထိုင် နေလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ လူတွေက ငါ့ကို ပုဏ္ဏားဘိုးတော်ဆိုပြီး ကိုးကွယ်နေကြတာ ကွ။ နို့ .. နေ့စမ်းပါဦး။ မင်္ဂလာဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကို လာရှာနေတာ တုန်း”

“အပါးပါး .. ကောင်းလိုက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်ကွာ။ ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကို မဟောရသေးတဲ့ ယတြာကို မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်ကွ”

“ဆရာက ဘာကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားတာလဲ ဆရာ”

“လျှို့ဝှက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထိန်ချန်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီယတြာကို ဟောဖို့ မတိုက်ဆိုင်ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ဆရာက နေ့နဲ့ အဲဒီယတြာကို စာပန်းချီ ရေးဆွဲပြီး ငါ့ဟောခန်းမှာ ချိတ်ထားဖို့ လုပ်ထားတယ်ကွ”

“ကြည့်သူ မြင်မယ်။ မသိသူ ကျော်သွား .. သိသူ ဖော်စားပေါ့ကွာ။ မြင်သူ တန်ဖိုးသိရင် ယူကြပေမပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီယတြာကို စာအုပ်ထဲ ထည့်ရင် သာမန်လူတွေ သိအောင်တော့ မိတ်ဆက်စာရေး ဆရာလိမ့်မယ်ကွ”

“ဘယ်လိုများလဲ ဆရာ”

“အခုလူတွေ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘ အမျိုးမျိုးကြောင့် ဒုက္ခပေးတတ်ကြတယ်။ ဆရာ အခု ပြော ပြမယ့် ယတြာကလေးကို နေ့တိုင်း ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ အဆိုး မဝင်ဘူး။ စီးပွား မပျက်ဘူး။ အတိုက်အခိုက်ဘေးက လွတ်မယ်။ အတိုက်၊ နတ်တိုက် မခံရဘူးကွ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာရယ်။ ဖေဒင်ဆရာဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ပါရမီ မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် .. ဖေဒင်မေးရင် ငွေကုန်မယ် မဟုတ်လား ဆရာ။ ဒီတော့ ဖေဒင်မေးဘဲ ယတြာချေနည်းတွေ၊ သာမန်ပြည်သူတွေ သိအောင် လုံးချင်းကလေး ရေးရမလားလို့ ဆရာ”

“မင်း .. ငါလေ .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဖေဒင်ဆရာရဲ့ ထမင်းလုတ်က မင်းလည်ချောင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဖေဒင်ဆရာတွေ ထမင်းငတ်အောင် မင်းလုပ်နေပြီ”

“ဪ .. ဆရာရယ်။ ဆရာက မကောင်းဘက်က တွေးနေတာကိုး ဆရာရဲ့။ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ဆရာဓာတ်ပုံကလေးနဲ့ လူလူပပ သေသေသပ်သပ်ကလေး ရိုက်ထုတ်ပြီး နာမည်လူလူပပကလေး ပေးလိုက်တာပဲ။ သာမန် လူပရိသတ်လည်း အကျိုးရှိ။ ဖေဒင်ဆရာလက်သစ်ကလေးတွေလည်း ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး အလွယ်တကူ မဟောနိုင်ဘူးလား ဆရာ”

“ဪ .. အေး .. ဟုတ်သား။ မင်းအကြံ မဆိုးပဲကွ။ ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုပေးမယ် စိတ်ကူးထားလဲကွ”

“ဖေဒင် ပညာရှင်ကြီးများ၏ လက်တွေ့အောင်မြင်သော ယတြာများ” ဆိုပြီး ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ် ဆရာ”

“အပြိုင်အဆိုင်တွေကို အနိုင်ရမယ်။ သွားလေရာ ဘေးမခေ့ ညှိစိမ့်ရ။ မင်းစာအုပ်ထဲထည့်ရေးဖို့ ပြောပြမယ်.. သေချာမှတ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာ၊ ကျွန်တော်စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးပါမယ်။ ပြော ပါ ဆရာ”

“အခုပြောမယ့် ယတြာကိုတော့ (မွေးနေ့ ပန်းမြတ် မင်္ဂလာ- ယတြာ)လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဆရာ”

တနင်္ဂနွေ - သားသမီးများ၊ မိမိ မွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)မိနစ်မှာ (အုန်းညွန့်) ၆ ညွန့်၊ (ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊ (မေမြို့) ၁၆ ၁၉ ပွင့်ကို အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားမှာ ကပ်လှူပါ။

တနင်္လာ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ (ကန်ကော်) ၁၅ ညွန့်၊ သပြေ ၂ ညွန့်၊ မေမြို့၊ ၁၉ ပွင့်ကို အိမ်ရှိ ဘုရားကို လှူရမယ်။

အင်္ဂါ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)၊ (နင်းဆီ) ၁၀ပွင့်၊ (ဇီးညွန့်) ၈ ညွန့်၊ (သပြေ) ၂၁ ညွန့်၊ အိမ်မှာ ဘုရားမှာ လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး - သားသမီးများ၊ မွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ (ဆူငှက်ပျောသီး) ၃ လုံး၊ (အုန်းလီး) ၁ စိပ်၊ (ငွေ) ၉ ကျပ်ကို အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ လှူပါ။

ကြာသပတေး - သားသမီးများ၊ မွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)မိနစ်အချိန် (ကန်ကော်) ၁၅ ညွန့်၊ (မေမြို့) ၁၉ ညွန့်၊ (အုန်းညွန့်) ၆ ညွန့်ကို အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ လှူပါ။

သောကြာ - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ (ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊ (နင်းဆီ) ၁၀ပွင့်၊ (ဇီး)ညွန့် ၈ ညွန့် လှူပါ။

ဇနက် - သားသမီးများ၊ မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)မိနစ်မှာ (ဇီး)ညွန့် ၈ ညွန့်၊ (အိန်) ၁၀ခက်၊ (ရွက်လှ) ၁၇ ညွန့်၊ မိမိ အိမ်က ဘုရားမှာ လှူပါ”

“အဲဒါကတော့ မွေးနေ့ ပန်းမြတ်မင်္ဂလာ ယတြာပဲ ညှိစိမ့်ရ။ မှန် နဲ့ လုပ်သွားရင် ရန်ဟူသမျှ အောင်မြင်မယ်။ ဘေးဆိုးရန်ဆိုးမှန်သမျှ ကင်းလွတ်မယ်။ စီးပွား လာဘ်လာဘ တိုးတက်မယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကျပ်ကွ။ မယုံရင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ။ ဇွတ် အမွေ မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး”

“လူတွေမှာ ကိုယ့်လောဘနဲ့ ကိုယ် မဟုတ်လားကွ။ ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့မြတ်စွာဘုရားက သတိပေး ဟောကြားထားတဲ့ စကားလေး တစ် နှုတ်ဆိုတယ် ဝါလူ.. အဲဒါက..”

“သဒိသံ.. ပါကံ.. ဇနေတိ တဲ့ကွ”

“သဒိသံ.. တူသော”

“ပါကံ.. အကျိုးပေး”

“ဇနေတိ.. ဖြစ်စေ၏” တဲ့ကွ။

“သူတစ်ပါးကို မကောင်းတာလုပ်မိရင် ကိုယ့်မှာလည်း မကောင်း တာ ဖြစ်မယ်။ သူတစ်ပါးကို ကောင်းတာလုပ်ပေးရင် ကိုယ်ကောင်းတာ ဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ”

“ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောရရင်.. သရက်ပင်စိုက်ရင် သရက်သီးစားရ မယ်။ ဆူးပင်စိုက်ရင် ဆူး အစူးခံရမယ်ပေါ့ကွာ” ဟု နန်းရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘဝကုန်း က သူပြောချင်ရာပြောပြီး အိမ်ရာဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကျိုက် နင်းရိုးစေတီကို ဦးစိုက်ရိုစိုးပြီး အိမ်ရာဝင်လိုက်ပါတော့သည်။ (ပညာဒါန) အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေသည်။

သဗ္ဗေ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ မက္ခေညှိစိန်

လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေဆုံးနမိတ်ပြခြင်းများ

လူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးတော့မယ်ဆိုပါက ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ နမိတ်ပြများ။ လက္ခဏာများကတော့ ..

ပထမနမိတ်-

- ၁) သွားများ ဖြူဖွေးနေရာမှ ရုတ်တရက် အနီရောင်သမ်းလာခြင်း။
- ၂) မီးခိုးရောင် ပြောင်းခြင်း။
ကွမ်းစားလွန်း၍ ဖြစ်သောအရောင်များ ဖြစ်ပြီး
- ၃) သွားတစ်ချို့မှာ အလိုလိုနေရင်းမှ ကျွတ်ခြင်း၊ ပြုတ်ကျခြင်း။
- ၄) နှာခေါင်းအဖျား ကွေးခြင်း။ ကောက်တွန့်လာခြင်း။ နှာဖျားထဲ၌ တုတ်လာခြင်း။
- ၅) နှာခေါင်း အပေါ်သို့ လန်ခြင်း။ အသက်ရှူရာတွင် နှာခေါင်းထဲ ပင့်၍ ရှူခြင်း။
- ၆) မျက်လုံး မျက်အိမ်တွင်းကို ဝင်ခြင်း။ မျက်လုံး တစ်ဖက်ကွင်း တစ်ဖက်ကျယ် ဖြစ်လာခြင်း။
- ၇) မျက်သားမာပြီး ခြောက်သွေ့နေခြင်း။
- ၈) မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာခြင်း။

၉) မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ ယိုစီးခြင်း။

၁၀) မျက်လုံး မျက်သားများ အနီရောင် ပြောင်းလာခြင်းတို့သည် မကြာသော အချိန်တွင် သေဆုံးမည်ဟု ပြဆိုခြင်း လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယနမိတ်-

- ၁) မျက်ခုံးများ ကုတ်တွန့်လာခြင်း။
- ၂) မျက်တောင် စင်းလာခြင်း။
- ၃) ပါးစပ်အတွင်းသို့ အစားအစာ စွံကျွေးသည်ကို လျှာဖြင့် မသိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၄) ရေကိုပင် လျှာနှင့် မသိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၅) တစ်ခုခုကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခြင်း။
- ၆) ဦးခေါင်းကို တည်မတ်စွာ မထားနိုင်ဘဲ လည်ကျခြင်း (ရက်လည်ခြင်း) တို့ ဖြစ်နေလျှင် ထိုသူသည် မကြာခင် သေဆုံးတော့မယ့် နမိတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

တတိယနမိတ်-

- ၁) နေမကောင်းသူ (လူမမာ)သည် အိပ်ရာမှနိုးလျှင် တွေဝေထိုင်းပိုင်းနေခြင်း။
- ၂) အိပ်မပျော်ချိန် များခြင်း။
- ၃) စကားပြောလျှင် မမှကျန်ခဲ့သည်က များခြင်း။
- ၄) ဒွါရပေါက်များမှ သွေးများ ယိုကျခြင်း။
- ၅) ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များကို မထိမ်းနိုင်ခြင်း။
- ၆) ဆေးဝါးများကို မပြတ်စားသုံး (ကုသ)နေပါသော်လည်း သက်သာမှု မရှိခြင်း။
- ၇) အားအင်ကုန်ခမ်း၍ ရောဂါပိုတိုးလာခြင်း။

- ၈) ပါးစပ်မှ သွားရည်များ ထွက်ကျခြင်း။
- ၉) အသားအရေ ခြောက်ခမ်းလာခြင်း။
- ၁၀) စကားကို ပီပီသသ မပြောနိုင်ခြင်း။
- ၁၁) နောက်ဆုံး အချိန်၌ ကိုယ်လက်ခြေတို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ဖြစ်လျှင် မကြာမီ သေဆုံးတော့မယ့် လက္ခဏာ ဖြစ်ပါတယ်။

စတုတ္ထနမိတ်-

- ၁) အာခံတွင်းနှင့် နှာခေါင်းတို့မှ ထွက်လာသော လေသည် အေးစက်နေခြင်း။
- ၂) ဂယောက်ချောက်ချား ပြောဆိုခြင်း။
- ၃) အစားမှန်း မသိခြင်း။
- ၄) အိပ်ရမည်ကို မသိခြင်း။
- ၅) နှုတ်ခမ်း၊ လျှား၊ အာများ ခြောက်သွေ့ခြင်း။
- ၆) ရင်အစုံ (ရင်ဘတ်) မောက်တက်လာခြင်း။
- ၇) နားထင်၊ နားရင်းများ ပိန်ချိုင့်လာခြင်း။
- ၈) လည်ပင်းကြောများ ထောင်ထလာခြင်း။
- ၉) မျက်လုံးအိမ် ကျ၍ မှိန်းနေခြင်း။
- ၁၀) ခြေလက်များ လှုပ်ရှားတုန်ခါခြင်းများ ဖြစ်လာလျှင် မကြာမီ အချိန်မှာ သေဆုံးပါတော့မယ်။

ပဉ္စမနမိတ်-

ရက်အပိုင်းအခြားနှင့် သေဆုံးရက်ကို သတ်မှတ်ခြင်း (အလွန် ကုသိုလ်ထူးသူမှ လွဲလျှင်) ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် အလွန်မှ မှန်ကန်ပြီး မြန်မာသမားအိုများသာလျှင် အသိများပါတယ်။

- ၁) ခြေဖျားမှစ၍ အေးပြီး ဒူးဆစ်အထိ အေးလာလျှင် (ငါးရက်)
- ၂) မေးမခိုင်တော့ဘဲ အောက်မေးပြုတ်ကျလျှင် (သုံးရက်)
- ၃) ကျွေးမှန်းမသိ၊ ထိမှန်းမသိလျှင် (နှစ်ရက်)

၄) ကြားခြင်း၊ မွှေးခြင်း၊ နံခြင်း

- ၁) မသိလျှင် (နေ့နှင့် ည)
- ၅) မျက်လုံး ကြောက်
- ၆) ည မအိပ်ခြင်း
- ၇) ခြေခံသည် ရက်များ
- ၈) တျစ်ကြီး၊ ကျင်ငယ်
- ၉) အမြှုပ်ပါခြင်း။ နာ
- ၁၀) ပေါက်ဝ ကျယ်လာခြင်း၊ ခြေနှင့်
- ၁၁) တံတိုတွင် သွေးဆုတ်ခြင်း၊ ခြေခံ
- ၁၂) ခြေခံခြင်း၊ လက်မ ကုတ်ကျခြင်းတို့
- ၁၃) ထိုသူသည် အချိန်ပိုင်း၊ နာရီ
- ၁၄) သွင်း သေဆုံးမည်ဟု မှတ်ပါ

အရ ဖြစ် စဉ် များဟာ

၁) ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားရပြီး

၂) လျှောက်၊ မီးစာကုန် ဆီခမ်းခြင်း၊

၃) ချိုးချိုး ဖြစ်မှုများ၏ နမိတ် လက္ခဏာများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပစ္စေဒကကံနှင့် သဘာဝလွန် အသက်တို၍ သေရခြင်းမျိုး ထိုကဲ့သို့ နမိတ်များ မပြဘဲ ၊ တခြားသော ရှေ့ပြန်နမိတ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။

သေခြင်းတရားဟာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဖွဲ့စည်းထားကြတဲ့ ခန္ဓာ(အင်္ဂါ) အပါအဝင်၊ သွေးသား အကြော အရိုးတို့နှင့် ဖြစ်တည်ကြသူ ဖြစ်သည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့နှင့် လုံးဝမကင်းနိုင်ကြပါဘူး။ ဖြစ်တည်သော ရုပ်ဝတ္ထုဟာ ပျက်ဖိုရန်အတွက်ပဲ ရှိပါတယ်။

စိုးယဉ်ထွန်း

စောရ နုထွတ်

ဆန်လျစ် မောင်ကျောက်ခဲ

5

||
 'အစ်ကိုလေးကို ယုံကြည်လို့ပါ။
 ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းကို
 မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး။
 ဟော... အစ်ကိုလေး
 အံ့ဩသွားပြီလား...
 တကယ်ပြောတာပါဗျာ'

||

လူပြောများကြသည်။

နည်းနည်းလေး လက်ခြေလေးများ ဆော့လျှင် လူကြီးတွေက ပြောကြသည်။ "ဒီကောင်လေး သူခိုးနက္ခတ်များ ပါလား၊ မသိဘူး..." ဒီလို ပြောသံကြားနေကျ။

ကိုယ်တိုင်တော့ အရင်က ကြားရုံသာ ကြားဖူးတာ... မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသက်လေးဆယ်ကျွမ့်မှ သူတို့နဲ့ တွေ့ရတာ... တစ်နယ်ထဲ တစ်ရပ်ထဲ အတူနေကြတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ်ကလည်း ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်လုပ်၊ တစ်နယ်က တစ်နယ်ပြောင်းနေရတော့ ရွာနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်။

ကျန်းမာရေးကြောင့် ဆေးပင်စင်ယူပြီး ရွာပြန် အခြေချနေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့နဲ့ စတွေ့တာပဲ။ အသက်က သူတို့က ကျုပ်ထက် (၁၀)နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်တယ်။ သူတို့အကြောင်းလား... ပြောပြပါမယ်။

တစ်ယောက်က မောင်သိန်း... အများခေါ်တာက ငယ်နာမည် ကုလား- ဘာလုပ်လုပ် မစဉ်းစား ထင်ရာလုပ်တတ်လို့ "ကုလားရမ်း" လို့ ဘွဲ့တစ်ခု တိုးသွားတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က မောင်ဝင်း- သူကလည်း ဘွဲ့ထူးနဲ့ပဲ... ရောင်ရောင်နဲ့ ဟိုဟာ မန်းမှုတ်၊ ဒီဟာ မန်းမှုတ်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ကို မောင်ဝင်းကနေ "မော်ဝင်း" လို့ တစ်မျိုး၊ "မော်ရှူး" လို့ နောက်ကွယ်မှာ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါက သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်ခြင်တွေပါ။

ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ကို အထင်မသေးလိုက်နဲ့နော်။ မော်ဝင်းက အမျိုးကြီးပါ။ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက လယ်ပိုင်ယာပိုင် ဘုရား တရား လေးစားသူတွေ၊ စီးပွားရေး အားလုံးပြေလည်တယ်။ သူ တစ်ယောက် သာ နည်းနည်းကျပ်တာ။ ဒါကလည်း သူက အလုပ်ကို စိတ်ပါမှ လုပ်တာလေ။ မိန်းမက ဈေးရောင်းကျွေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဘဝရပ်တည်နေကြတာ။ ရွာထဲမှာ သာဓေး၊ နာဓေးရှိရင် သိ- သိ- မသိ- သိ- လုပ်စရာ အတိုအကုန်ဝင်လုပ်တာ။ ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်၊ မသာကျင်းတူးက အစ လုပ်တာပဲ။ ဝိုက်ဆံတော့ မပေးရဘူး။ ဒါပေမယ့် အရက်တော့ တိုက်ရတယ်။

မော်ဝင်းမှာက ပညာတစ်ခုရှိတယ်။ ခါနာမန်းတဲ့... ပညာရှိတယ်။ တျပ် ခါးနာတုန်း သူ့ရောက်လာပြီး-

"အစ်ကိုလေး... ခါနာလို့ဆို... ကုလားရမ်းပြောလို့ ကျွန်တော် သိ

"အေးကွာ... နှစ်ရက် ရှိသွားပြီ။ ထမင်းစားပြီး ထလိုက်တာ... ခါးနာရ ခြစ်သွားတယ်ကွာ"

"မပူပါနဲ့... ယူပစ်သလို ပျောက်သွားမှာ"

စကားလည်း ဆုံး။ သူ ယူလာတဲ့ ဝါးခြမ်းနှစ်ခြမ်းနဲ့ ကျုပ်ကို အိမ်ထဲမှာ ရပ်ခိုင်းပြီး သူက လှေခါးပေါ်က ရပ်တော့ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်း ကြည့်ပြီး ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို ခါးနှစ်ဖက်ဘေးမှာ ဘယ်ညာကပ်ပြီး သူ့ခါးမှာ ခြစ်တပ်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဆန် လက်တစ်ဆုပ်နဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ခြစ်တပ်တာပဲ။

ကျုပ်လည်း အနာပျောက်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကြည့်နေတယ်။

ရောရာရာ... ခါး ဘယ်ညာက ဝါးခြမ်းနှစ်ခု အလယ်မှာ ပူးကပ်သွားတယ်။ ဝါးခြမ်းပူးသွားတာနဲ့ ပူးတဲ့နေရာက ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို ရှိပြီး ခြစ်ပြီး နောက်ပြန် အိမ်ရှေ့ကို ပစ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ... အစ်ကိုလေး... ခါးက ဝေဒနာတွေ ကျွန်တော်ယူပြီး လိုက်တယ်။ ကဲ... အစ်ကိုလေး၊ လမ်းလျှောက်ကြည့်ပါဦး။ ခါးလည်း ရှားကြည့်ပါဦး။”

သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လမ်းလျှောက်ကြည့်တာ မနာတော့ဘူး။ ခါးကို လှည့်ကြည့်တယ်။ အစဉ်ပြေသွားတယ်။ ကျုပ် သာလိုက်တာ မပြောနဲ့၊ ဒီမှော်... ဒီပညာ ဘယ်ကရလဲပေါ့ မနေနိုင်ဘဲဘဲ..

“ကဲ... မှော်၊ မင်း ဒီပညာ ဘယ်ကရတာလဲ... ပြောပါဦး။”

“အစ်ကိုလေးကလည်း တောင်ပိုင်းက ကုလားဆရာ ဖွဲ့လက်ပြတ်ပေးသွားတာ ျ”

သူ့ပြောမှ သတိရသည်။ အောက်လမ်းဆရာ... ဘာညာနဲ့ နေတဲ့ ဦးမွတ်တူး- ဘယ်ဘက်လက် လက်ကောက်ဝတ်က ပြတ်နေတာ ဟုတ်ပြီ..။

“ကဲ... မင်းပြန်ရင် ဆန်ယူသွား။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးလိုက် အိမ်ကို ရောက်ပါစေ။ ဘိုးချစ်ဖွယ်သိုင်း မပို့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ... ဆန်က အိမ်ကို ပို့မယ်။ ပိုက်ဆံက တစ်ဝက်ပဲပေး ကို ပေးမယ်။ တစ်ဝက်က ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးချစ်ဖွယ် အရက်ဆိုင်ပေါ့...ဟဲ့...ဟဲ့”

သူ့စကား၊ သူ သဘောကျစွာ ရယ်လျက် နှုတ်ဆက်ကာ သော ပစ္စည်းများ သယ်ရန် မှော် ပြန်သွားတယ်။

ဟိုကောင် ကုလားရမ်းက တစ်ဖျိုးပါ။ ဖားရှား ငါးရှာ တော်တော် တစ်ပွဲစားလို့တောင် ပြောတာ။ ခရမ်းခရောင်းထဲမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ စားစားခွက်အပြည့်နဲ့ ရေတက်၊ ရေကျ၊ နေ့ည မရွေး ငါးရှာတယ်။ ရသည့် ကို မိန်းမက ရွာထဲ လိုက်ရောင်း။ ဒီလိုပဲ... သံသရာလည်နေတာ။ သာ... ပဲ (၃)ယောက်ရသွားပြီ။ သူလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်၊ ကိုယ်လည်း ဘဝနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အတွေ့နည်းလာတယ်။

တစ်နေ့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ခေါင်းရင်းထရံပုတ်...

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး” လို့ ခေါ်သံကြားတယ်။

“ဘယ်သူလဲ... ဒီအချိန်ကြီး” လို့ မေးလိုက်

“ကုလားရမ်းပါ... အစ်ကိုလေး၊ တံခါးဖွင့်

ဒီးခွက် မထွန်းပါနဲ့နော်”

ကျုပ်လည်း သူ့အသံကြားတော့

သွားတယ်။ သူက ဆိုးပေမယ့် ကျုပ်

လေးစားတယ်။ ကျုပ်စကားကို နား

မထောင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် တံခါးဖွင့်ပေး

သူ အိပ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ဆောင်း

သက် ညမှာ ဒီကောင် အသက်ရှုသံ

နားတယ်။ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ သူ

တွေ့ သုတ်နေတယ်။ သောက်ရေအိုး

အရတို ခပ်သောက်တယ်။ တစ်ခွက်

သောက်ပြီး နှစ်ခွက်သောက်တယ်။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ကျွန်တော်

အိပ်တောင် ထင်တာ။ ကံကောင်းလို့ အစ်ကိုလေး အိမ်ရောက်တာ”

“အစအဆုံးပြောမှ သိမှာပေါ့ကွာ။ ပြောစမ်းပါ... မင်းအကြောင်း”

ဒီလို အစ်ကိုလေးရယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်။

“ခုမှ အစ်ကိုလေးကို ကျွန်တော်အကြောင်း ပြောပြမယ်။ အစ်ကို

လေး သိတာတွေ အများကြီးပဲ။ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော်တို့ အရွယ်

ကလေးတွေ အလုပ်နဲ့ အဝေးရောက်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော်မိဘတွေ

လည်း စားနိုင်၊ သောက်နိုင်ပါ။ အဖေလုပ်စာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ

အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလေးရာ... ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး။ ခုအသက်

ကျော်လာပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောဘူး။ အစ်ကိုလေးကို ယုံကြည်

ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းကို မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဟော... အစ်ကို

အံ့သြသွားပြီလား... တကယ်ပြောတာပါ ျာ”

ပြောရင်း ဓမ္မနား၍ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က

လည်း တိတ်ဆိတ်လို့ တစ်ရွာလုံးမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိလား အရတယ်။

“ကျွန်တော်သိတတ်တဲ့အရွယ်ထဲက အမေက ဈေးဝယ်ခိုင်းစေချင်က တစ်ခုခု ဆိုင်ရှင်မသိအောင် ယူခဲ့တာ။ သိသွားရင်လည်း ထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ကျွန်တော် မိသားစုကို ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ငါးရှား၊ ဖားရှား ကျွေးတယ်။ အစ်ကိုလေး”

“ဒီအကြောင်းကို မိန်းမတောင် မသိဘူး။ ကျွန်တော်ပြောလို့ မပြောဘူး။ မိန်းမဆိုတာ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ရန်ဖြစ်ရင် ပေါမယ်အထိ နောက်ပြီး သားသမီးတွေလည်း အရှက်ရမှာ။ ကျွန်တော့်မှာ မခိုးရမနေဘူး... အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော် စိတ်တင်းပြီး နေကြည့်တယ်... မရဘူးလို့လည်း မပျော်ဘူး။ စိတ်လည်း တိုတယ်။ ဘာအလိုမကျမှန်း မသိဘဲ အဲ့ဒီအချိန် သူတစ်ပါးပစ္စည်း နည်းနည်းပဲ ခိုးပြီးရင် နေသာထိုင်သာ ရှိတာ။

“မင်း ဒီလိုစိတ်ပေါတာ... နေ့တိုင်းလား။ ဘယ်လိုအချိန်မှာတာလဲ”

ကျုပ်က မေးတာပေါ့။

“နေ့တိုင်း ညတိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ အရင်တုန်းက အထားမိခဲ့ဘူး။ နည်းနည်း စီးပွားရေး အစဉ်မပြေရင် ထွက်ခွာလိုက်တာ။ အစ်ကိုလေး မရှိတုန်းက ရွာထဲမှာ ပစ္စည်းပျောက်ရင် မှော်ငဝင်းကို ခေါ်ဖမ်း။ သူ့မဖမ်းရင် ကျွန်တော့် ဖမ်းတော့တာပဲ။ မှော်နဲ့ ကျွန်တော် ဝေလက်ဝယ် မမိတော့ အနေချောင်နေတယ်။ ဖမ်းသွားလိုက်။ ပြန်လွှာလိုက်နဲ့ သံသရာ လည်နေတယ်”

“တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အိမ်ဖောက်ခိုးမှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ် သွားတယ်။ ဝေလျာရက်နဲ့ဆို နှစ်နှစ်လောက် ထောင်ထမင်းစားခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော် အသက်ကလည်း ဒုတိယအရွယ် ရောက်နေလေ။ ဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းမသွားနဲ့ သွားလို့ တွေတာနဲ့ တာတာမကောင်းတာတွေ စွန့်ပါတော့... ကျောင်းက ရိပ်သာမှာ တရားလာထိုင် ဘုန်းကြီး တာဝန်ယူပါတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အစ်ကိုလေးရယ်... ထောင်ထဲမှာ နှစ် နှစ် နေရတယ်ဆိုပေမယ့် တရားထိုင်ဖို့ (၇)ရက်ကို ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခုလည်း ကျွန်တော် ကုလားတဲကို ဝင်ခိုးတာ ထဲထဲက လူတွေ အကုန် အိပ်ပျော်နေတယ်။ ပစ္စည်းယူပြီးတော့ ပြန်အထွက်... သူ့သား ညီအစ်ကို အပြင်က ပြန်အလာနဲ့ တိုးလို့... ထိုးကြိတ်ပြီး လူအလွတ် ပြေးလာရတာ... ပစ္စည်းတွေတော့ အကုန်ကျန်ခဲ့တယ်။

“ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ဂဏဂဏ ပြောတာ... အလုပ်တွေ မလုပ် နဲ့လို့လေ။ စောစောကထဲက ပြောခဲ့လား။ ကျွန်တော် မခိုးရမနေနိုင်ဘူးလို့ မင်းဖြစ်ပုံက အင်းဝခေတ်က သူခိုးကြီး ငတက်ပြားလို စောရနက္ခတ်မိဘလား။ ဆေးထိုးထားလို့လား ပြောစမ်း ငါ့ကို...”

“ကျွန်တော် ဘာဆေးမှ မထိုးဘူး... အစ်ကိုလေး”

“ဒါဆို မင်းမွေးတုန်းက စောရနက္ခတ်နဲ့များ ယှဉ်မွေးလားကွာ။ သူခိုးတော့ သူခိုး... ငတက်ပြားကြီးလို ဘုရားတကာ သူခိုး ဖြစ်ရင် တောင်းမယ်ကွာ”

“ဟာ... အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်တော်က ဒီဘဝက လွတ်ချင်ပြီ... အစ်ကိုလေးရာ။ လပြည့် - လကွယ်နေတွေ ရောက်မှာ သိပ်ကြောက်တာ။ အဲ့ဒီညတွေမှာလေ... ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး အစ်ကိုလေး”

“နောက်ဆုံး ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ စိတ်ထိန်းပြီး အိမ်ရှေ့အိမ်က ခြံကာ သားတဲ့ ငါးလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စတိဗိုးမှ နေသာထိုင်သာရှိတယ်။ ဒီဘဝကလည်း လွတ်ချင်ပါပြီ အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရွာထဲက အိမ်တွေကို မခိုးဘူး... တခြားမှာ သွားခိုးတယ်”

“မင်း... အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကျွန်တော် အခု ရေပေါ်အိမ်ပေါ့.. အစ်ကိုလေးရာ၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်လေးမှာ အိမ်လေး ဆောက်ပေးထားတယ်။ ပဲခူးမြစ်ဘေးပေါ့.. အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကုန်းပေါ် နေရင် အချိန်ရောက်ရင် ခိုးမိမှာစိုးလို့ ရေထဲမှာပဲ နေတယ်။ ရေထဲမှာနေတော့ ခိုးချင်စိတ်ပေါက်ရင် ပိုက်လှေဆီသွားပြီး စတိတ်တစ်ကောင်လောက် မသိအောင် သူထားတာပေါ့.. အစ်ကိုလေး။”

“ကျွန်တော် ဒီဘဝက လွတ်ချင်ပါပြီ။ ဆရာ ကောင်းကောင်းတွေရင် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားမိနော်။ ဒါလေး တစ်ခုတော့ ကူညီပါ အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ အစ်ကိုလေး အိပ်ပျက်သွားပြီ။ ကံ .. ညဉ့်လည်း နက်ပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်မယ်။ အစ်ကိုလေးကို သတိရလို့ပါ။ မှော် အိမ်တောင် ကျွန်တော် မသွားတော့ဘူး။ သူလည်း ရွာသုသာန်မှာ တရားထိုင်နေတယ် ပြောတယ်။”

“ဟ ! .. ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ငါလည်း မကြားမိဘူး။”

“နန်းဆန်လှ ကျောင်းက ဦးဇင်းလေး ပြောတာ။ နေ့ဘက် သူ့ကျောင်းမှာ နေတယ်။ ပုတီးစိပ်တယ်။ ညဘက် သုသာန်က ဂူတွေပေါ်မှာ ပုတီးစိတ်တယ်တဲ့။ ဒီတစ်ခါ အမိဋ္ဌာန် ရက်ပြည့်ရင် သူ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်လို့ ပြောတဲ့အကြောင်း။ ကျွန်တော် ဦးဇင်းလေးကို သွားကန်တော့လို့ သိရတယ်။ မနက်စာကိုတော့ ဦးဇင်းလေးက ကျွေးတယ်။ ညစာ မစားဘူး။ ဥပုသ်ရက်ရှည်လို့လည်း ပြောတယ် အစ်ကိုလေး။”

“လုပ်မှာကွ.. မှော်က သူ့စိတ်ထင်ရာကိုတော့ ဖွဲ့ရှိရှိနဲ့ လုပ်တယ်တယ်။ မိန်းမကတော့ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်းပေါ့ကွာ။ အတော်ဟုတ်တဲ့ ကောင်ကွ”

စောရတစ်ယောက်တော့ အသိလေးရမှ ဘဝဇာတ်သိမ်းရတယ်။ ကုလားရမ်းတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ လပြည့်လကွယ်တိုင်း အရင်လို မခိုးပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးနေရတယ်။

ကုလားရမ်းလည်း စကားလည်းဆုံ။ မှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ သတိရလိုက်သည်။ သည်ညက လကွယ်နေ့ညကိုး၊ ဒါကြောင့် ဒီတောင် ကုလားတဲသွားခိုးတာကိုး။ မနက်လင်းရင် ကြားရမည့် သူရိုးအကြောင်း၊ တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း မှော်နဲ့သူ့ကို အရင်ခေါ်မှာ။

အော် .. ဘယ်လို အကုသိုလ်ကံတွေ၊ သူတို့မှာ ဒီလောက်များနေလိမ့်။ ကျုပ်က ဆုံးမပေမယ့် သူတို့က လိုက်နာမှ ကောင်းမှာ။ ကိုယ့် သားသမီးတောင် မလွယ်တဲ့အလုပ်။ သူ ပြန်သွားပေမယ့် ကျုပ် အိပ်မရတော့ဘူး။ မှန်အိမ်လေးထွန်းပြီး ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။ မှော်နဲ့ ကုလားရမ်း - သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်းတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောတာ။ သူတို့ကြောင့် .. ဒီသားစုတွေ ရက်ကြသည်။ သူတို့ မသိမဟုတ်၊ သိကြသည်။ သူတို့အတောင်းသတင်း မကြားရ။

မှော်က သုသာန်မှာ ရက်လေးဆယ် .. ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ သူ့ဆရာက တာဝန်ပေးလို့ လုပ်ရကြောင်း .. ရက်လေးဆယ် ပြည့်ရင် သတ္တဝါတွေကို ကယ်ဆယ်ရမည့်အကြောင်း၊ သတ္တဝါတွေ ကယ်ပြီးမှ သူ့လမ်းသူ့သူက်သွားမည့်အကြောင်းကို နန်းဆန်လှ - ဦးဇင်းလေးကို လျှောက်ထားကြောင်းကို ဦးဇင်းလေး ပြောပြ၍ သိရသည်။

မှော်တစ်ယောက်၊ ရက်လေးဆယ်မပြည့် .. တစ်လမပြည့်ခင်လေးမှာ ဆွမ်းစံပြန်လာပြီး ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ဦးဇင်းလေး ဆွမ်းဘုန်းပေးအပြီး အချိန်ဆိုလျှင် မှော် ကျောင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဦးဇင်းလေး သိတ်ဆေးနေကြ။

ဒီနေ့ . . မှော်ကို မတွေ့၍ ဦးဇင်းလေးကိုရင် ကျောင်းသားများကို မေးကြည့်ရာ မတွေ့ကြောင်း ပြော၍ ကျောင်းမှ ကပို့ယ ဦးဂျေန်အား ခေါ်၍ သုသာန်သို့ သွားကြည့်ရာ ဂူရှေ့တွင် တစောင်းလေး လဲလျက် အသက်မဲ့နေသော မှော်ဝင်းကို တွေ့သည်။

ဦးဇင်းလေး ကိုင်ကြည့်တော့ . . ညဦးထဲက သေနေဟန် တွေ့သည်။ ကပို့ယကြီးအား သူ့အိမ် အကြောင်းကြားခိုင်း . . ဒီသတင်းကြား၍ လူ(၃၀)လောက် ထွက်လာသည်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြပြီး အလောင်းအား သုသာန်ရေပေါ်မှာပဲ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြင်ပဒဏ်ရာ ဘာမျှ မတွေ့ပေ။

ကျုပ်လည်း မှော် ဘဝဇာတ်သိမ်းကို ဦးဇင်းလေး ပြော၍ ဇာတ်သိရသည်။ စိတ်မကောင်းရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှ မကူညီနိုင်။ စောရတစ်ယောက်တော့ အသိလေးရမှ ဘဝဇာတ်သိမ်းရတယ်။ ကုလားရမ်းတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ ဟိုတစ်ခါ ညဘက် လာပြီးထဲက ပျောက်သွားတာ (၃)နှစ်ကျော်ပြီ။ စုချိန်ဆို လပြည့်လကွယ်တိုင်း အရင်လို . . မခိုးပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးနေရတယ်။

တကယ်ပဲ စောရနက္ခတ်နဲ့များ သူတို့ယှဉ်မွေးတာလား။ ကျွန်က အဲ့ဒီလောက်တော့ ဉာဏ်မရှိဘူးလေ။ ပြောသံကြားဖူးတာ စု ကျုပ်ပြောနေတဲ့ မှော်နဲ့ ကုလားရမ်းက ဘယ်သူက စောရနက္ခတ်လဲ . . မှော်ကတော့ ကျုပ်ကို မပြောပြဘူး။

ကုလားရမ်းကတော့ သူ ဘာကြောင့် ခိုးရတယ်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေတဲ့နှစ်တွေလည်း စတိဖြစ်ဖြစ် ခိုးရတဲ့အကြောင်း၊ လပြည့်(သို့) လကွယ်ရောက်မှာကို အလွန်ကြောက်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားပြီး (၃)နှစ်

ကျော်ပြီ . . မတွေ့ရတာ။

Message: -

“ကုလားရမ်းရေ . . မင်း ဒီစာလေးကို ဖတ်မိရင်

ငါ့ဆီကို ဆက်သွယ်ပါ။ ငါထင်ပါတယ် . . ဒီအချိန်

ဆို အရင်အလုပ်တွေ စွန့်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်း

ဝယ် လုပ်စားနေမှာပါ။ မင်း စိတ်ရင်း ဖြူပါတယ်။

“ဒီ မခိုးရ မနေနိုင် . . ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က စောရနက္ခတ်

လား မသိဘူး . .” ဆိုတဲ့ အစွဲလေး ဖျောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။

မင်းရော ငါရော . . သက်ရှိ ထင်ရှားရှိချိန် တို့ ပြန်ဆုံဆိုင်သေးတယ်။

မင်းဆယ်သွယ်မှာကို ငါ စောင့်နေမှာ . . မင်း အမြန် ဆက်သွယ်နော် . .

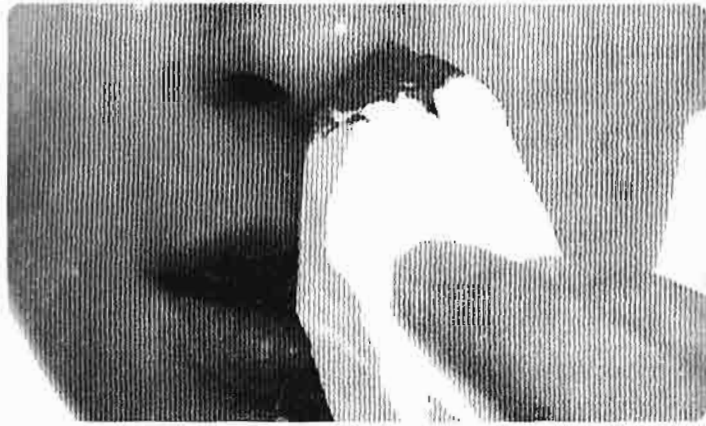
တကယ်မျှန်နေမယ့် မင်းတို့ရဲ့အစ်ကိုလေး”

သန်လျင် မောင်ကျောက်ခဲ

နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းနှင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ

နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းဟာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ အလေ့အထ တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အချို့က အမှန်တကယ် ပူပန်တတ်ကြပြီး အချို့သူတွေက အမှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ နာခေါင်းသွေးလျှံရတဲ့ အကြောင်းရင်း အများကြီး ရှိပါတယ်။

အရိုးကျိုးခြင်း၊ နာခေါင်းနို့ကဲခြင်း၊ နာခေါင်းနှင့် ဓာတ်မတည့်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်းနဲ့ တုပ်ကွေးဖျားနာတွေမှာလည်း နာခေါင်းသွေးလျှံတတ်ပါတယ်။ နာခေါင်းသွေးလျှံရတဲ့ အကြောင်းကတော့ နာသီးဖျားကို ခြားထားတဲ့ Nasal Septum ခေါ် အကာအရံတစ်ခုမှတစ်ဆင့် နာခေါင်းအရေပိုင်းမှစတင်ပြီး သွေးကျခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အမြဲတစေတော့ ဒီအကြောင်းတစ်ခုထဲကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ နာခေါင်းသွေးလျှံကျလာခြင်းရဲ့ အကြောင်းဟာ တိကျသေချာတဲ့ အဖြေမရှိတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး ပူပန်ရန် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတရံမှာ ရောဂါကြီးတစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေးဖြစ်တတ်တာကိုတော့ သတိပြုပါ။

ပူပန်သင့်တဲ့အချိန်တွေကတော့

- ၁) သွေးကျနေစဉ် အသက်ရှူလို့ မရခြင်း၊
- ၂) နှလုံးခုန်နှုန်း မမှန် ရင်တုန်ခြင်း၊
- ၃) မကြာခင် ဖြစ်တတ်ပြီး သွေးဆုံးရှုံးမှု များခြင်း။

၄) သွေးကျချိန် မူးဝေထိလစ်သွားခြင်း၊

၅) သွေးလျှံစဉ် မေးအပြင်းအထန် ကိုက်ခြင်းတို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများကတော့ သွေးအမြောက်အမြားကို ဖျံ့ချမိပြီး အော့အန်ချင်လာခြင်း၊ မကြာခင် သွေးလျှံခြင်းကြောင့် အားနည်းလာခြင်းတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် နာခေါင်းသွေးလျှံတာကို ဘယ်လိုကုသမလဲ။ ဘယ်လို ကာကွယ်နိုင်မလဲဆိုတာကို ဆဋ္ဌမအာရုံမရှိသတိကြီး သိဖို့ လိုလာပါပြီ။

ကုသနည်းကတော့ -

၁) ငုပ်တုပ်ထိုင်ပါ။ ရေကို ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်တိုးပြီး ငုံ့ထားပါ။ နာခေါင်းမှ သွေးလည်ချောင်းထဲ ပြန်မရောက်ဘဲ မိမိရှေ့သာ ထွက်ကျလာရန် ဖြစ်ပါတယ်။

၂) သွေးခဲလေးများ ပိတ်ဆို့ အသက်ရှူမရ မဖြစ်စေဖို့ ညင်သာစွာ နှပ်ညှစ်ပေးပါ။ နာခေါင်း နာနရိုးအောက် နာသီးကို ဖိထားပေးပါ။ လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ခုဖြင့် နာသီးကို ဖြည်းဖြည်းညှစ်ထားပြီး (၁၀)မိနစ်ခန့် ထားပေးရပါမယ်။

၃) ပိတ်တီးစ ဂွမ်းစအလိပ်(သို့) ကော့တွန်စကို ခေါက်ပြီး သွားဖုံးနဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကြား (၁၀)မိနစ်ခန့် ထားပါ။ နာခေါင်းရဲ့ အောက်ခြေ Root of the nose အောက်မှာ ထားရန်ဖြစ်ပါတယ်။

၄) အအေးဖတ်တင်ခြင်း၊ ရေခဲတုံး သေးသေး၊ ဒါမဟုတ်ရေခဲ ရေဆွတ်ထားတဲ့ အဝတ်စကို နာခေါင်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ၊ ဒါမှမဟုတ် နာခေါင်းသွေးယိုနေတဲ့ နာခေါင်းပေါက်ဘက်ကို ဖိထားပါ။

ကိုယ်ခံနိုင်သလောက်အထိ အအေးဖတ်တင်ထားပြီး ခဏနားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပါ။ ရေအေးဓာတ်ကြောင့် သွေးကြောတွေ ဝိတ်ညစ်ကုန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ နှာခေါင်းသွေးတိတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာဝန်များ ညွှန်းတဲ့ Nasal Spray ကလည်း နှာခေါင်းသွေးလျှံတာကို ရပ်စေပါလိမ့်မယ်။

သင်ဟာ ဒီလိုမျိုး မကြာခဏ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာတတ်တယ်ဆိုပါက မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေလည်း လုပ်သင့်ပါတယ်။ လိုက်နာရမှာကတော့ -

၁) လေအေးစက် အဲကွန်း အလွန်အကျွံ အသုံးပြုခြင်းကို ရှောင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှာခေါင်းတွင်းမှာရှိတဲ့ အရည်ထွက် ဝိဇ္ဇာဓိမိ တဲ့ အသားနု (Mucous Membrane) တွေဟာ အအေးဒဏ်ကြောင့် ခြောက်ကပ်သွားပြီး နှာခေါင်းသွေးလျှံစေတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

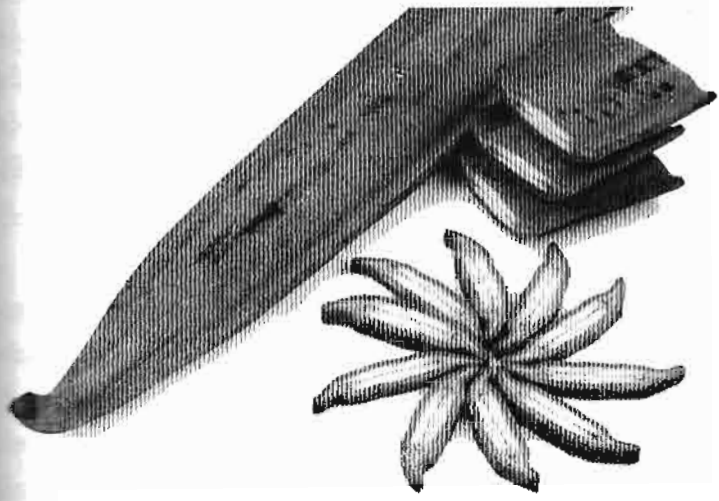
(တောင်ပေါ်ရမ်းပြည်နေသူတွေမှာ သိပ်အေးတဲ့အခါ အလိုလို နှာခေါင်းသွေး လျှံတတ်ပါတယ်)

၂) ဝိတာမင်စီ များများစားပါ။ ဝိတာမင်စီဟာ သွေးကြောတွေကို ခိုင်မာစေပြီး အရည်ရွှမ်းတဲ့ အသားနုကို ကာကွယ်ပေးပါတယ်။ အရည်များများသောက်ပါ။ ရေသောက်ခြင်းဟာ သင့်အသားအရေကို အစိုဓာတ်ပေးရုံသာမက အသားနုတွေကိုလည်း ရေဓာတ်ပေးနိုင်ပါတယ်။

၃) နံနက် အိပ်ရာထချိန်နဲ့ အိပ်ရာ မဝင်မီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ နှာခေါင်းအတွင်းသား (Mucous membrane) တွေ ဝိဇ္ဇာဓိမိလောအောင် အသက်ရှူသွင်း လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပါ။ ဆားရည် အနည်းငယ် ရှူခြင်း၊ ဆားရည်ဖြင့် နှာခေါင်း ပလုပ်ကျင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ပါ။ သင့်ရဲ့ အရေပြားနုတွေဟာ ဆားဓာတ်နဲ့ အရည်ဓာတ်ရနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒါတွေကတော့ အဖြေသိပ် ရှာလို့မရတဲ့ နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိမှတ်ကုသဖွယ်ရာများဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် ကြောင်လျှာပင်အစွမ်း

မြန်မာလူမျိုးတို့က "ကြောင်လျှာပင်" လို့ခေါ်ပြီး အင်္ဂလိပ် အခေါ်အတွေး Indian Trumpet Flower ဖြစ်ပါတယ်။ ရုက္ခဗေဒအခေါ်မှာတော့ TOXY Limnecium Veni လို့ သုံးနှုန်းပါတယ်။

မျိုးရင်းမှာ BIGNONIACEAE ဖြစ်တဲ့ ဆေးဖက်ဝင် စားသုံးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောင်လျှာကြီး၊ ကြောင်လျှာလက်တို၊ ကြောင်လျှာ ဆူးပေါက်တို့ (၃) မျိုးရှိပါတယ်။ ဒေသအလိုက် ဖြစ်ထွန်းကြပြီး ကြောင်လျှာကြီးပင်မှာ နေရာဒေသ အများအပြားတွင် စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်ပါတယ်။

အပင်ဖြောင့်ပြီး အပွင့်မှာ အာပွင့်ဖြစ်ပါတယ်။ အသီးက ရှည်များပြီး အပြားကြီးပါတယ်။ ကြောင်လျှာလက်တိုပင်ဟာ အပွင့်သေးပြီး အသီးကလည်း တိုတောင်းပါတယ်။ ကြောင်လျှာကြီးနဲ့ ကြောင်လျှာလက်တိုပင်ကို အဖိုပင်၊ အမပင် လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

ကြောင်လျှာပင်ဟာ ဒဿမူလ အမြစ်ဆယ်ပါးအုပ်စုဝင်ဖြစ်ပြီး ဆေးဖက်သုံးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ အသီး၊ အပွင့်၊ အခေါက်၊ အမြစ်တို့ဟာ အသုံးဝင်ပြီး စားသုံးရာမှာ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အရသာ ဘာ ဆီမဲ့၊ ဖန့်၊ ခါးဖြစ်ပြီး အသီးစိမ်းတယ်။ အပူစပ်အရသာတဲ့ပြီး အခါး

www.burmeseclassic.com

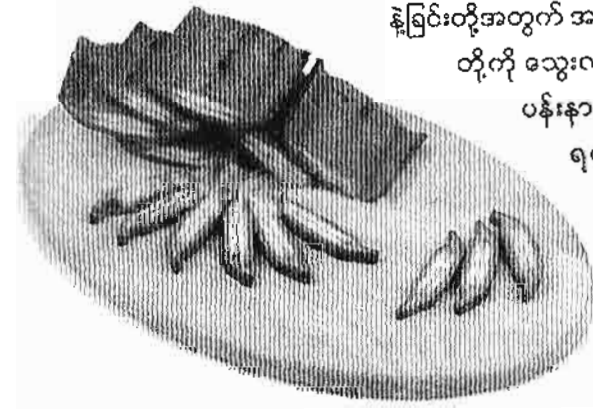
ဘတ်ပါခြင်းကြောင့် အစာကိုကြေစေနိုင်ပါတယ်။

လေသလိပ်ကို နိုင်ပြီး ဒေါသသုံးပါးကို ငြိမ်းစေပါတယ်။ ခံတွင်း ပျက်ခြင်း၊ ပန်းနာ၊ ချောင်းဆိုး၊ အစာမကြေ ဖြစ်ခြင်း၊ အာခေါင်ခြောက်၊ အာခေါင်ကွဲခြင်းများကို ပျောက်ကင်းပါတယ်။

ကြောင်လျှာပင် အပွင့်၊ အသီး၊ အရွက်တို့ကို စားသုံးရာမှာ အပွင့်ကို ရေနွေးစိမ်ပြီး အထို့အဖြစ် စားသုံးကြသလို၊ ပုစွန်ခြောက်နှင့်လည်း ကြော်ပြီး စားကြပါတယ်။ ထမင်းမြိန်စေပါတယ်။ နားလေထွတ်ခြင်း၊ နားအူခြင်းများကို ပျောက်ကင်းပါတယ်။

ကြောင်လျှာသီးကို ကြော်စားခြင်း၊ အစိမ်းသုပ်စားခြင်း၊ မီးဖုတ်ပြီး မြှုပ်စားခြင်းတို့ဖြင့် နားအူ၊ နားလေးခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေပါတယ်။ ကြောင်လျှာရွက်ကို ပြုတ်တို့ခြင်း၊ ကြော်စားခြင်း၊ သုပ်စားခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါတယ်။

လေဖြတ်ခြင်း၊ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ၊ တစ်ပိုင်းသေ၊ ထုံကျဉ်နာခြင်းတို့အတွက် အမြစ်၊ အခေါက်တို့ကို သွေးလိမ်းရပါတယ်။ ပန်းနာ၊ ချောင်းဆိုးရင် ကြပ်ခြင်း

ကျွတ် ကြောင်လျှာခေါက်ကို အခြောက်ခြင်း၊ အပူနံကြိတ်ကာ တစ်ကြိမ်

ဆော်ဖိစွန်း တစ်စွန်းနဲ့ ချင်း

ပြီး ဖျားရည်တို့နှင့် ရောပြီး လျက်ပေး ဖြင်းဖြင့် ကျွတ်ကင်းနိုင်ပါတယ်။

အစာမကြေ

ဝမ်းချုပ်ခြင်းတို့

ကျွတ်အခေါက်ခြောက်

ကို ရေနွေးနဲ့စိမ်ပြီး ရေကြည်ကို သောက်ရပါမယ်။

အမျိုးသမီးများ မီးဖွားပြီးတဲ့နောက် (၁၅)ရက်အထိ ကိုယ်လက်တို့ကို ခဲနာကျင်ခြင်းများအတွက် ကြောင်လျှာခေါက် အခြောက်မှုန့်၊ အခြောက်မှုန့်၊ ထန်းလျက် တို့ကို ကြောင်လျှာခေါက် အခြောက်မှုန့်နဲ့ အခြောက်အမှုန့်တို့ကို ဆတူ ရောပြီး ထန်းလျက်ကို တစ်ဆတိုးရောပြီး အပူပြုလုပ်ကာ တစ်နေ့ (၃) လုံးကို နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည သုံးကြိမ် ရေသောက်အေးနဲ့ သောက်ပါ။

ကြောင်လျှာသီးအစိမ်းကို ပါးပါးလှီးပြီး ပုစွန်ခြောက်၊ ဆီချက်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ နမ်း၊ ကြက်သွန်စိမ်းတို့နဲ့ သံပရာရည်ညှစ်ပြီး သုပ်စားပါ။ အနာငန်းမန်းလိုက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းပါတယ်။

အာခေါက်ခြောက်ခြင်း၊ အာခေါင်ကွဲခြင်းတို့ကို ကြောင်လျှာရွက်၊ ကြောင်လျှာခေါက်တို့ကို ထုရိုက်ခြေဖွဲ့၍ ရေစိမ်ပြီး ငုံပေးခြင်း၊ ပလုပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်လျှင် ပျောက်ကင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကြောင်လျှာရွက်ကို ရေနှင့်သွေးပြီး တိုက်ပေးပါက ရွဲကျပ်ခြင်း ပျောက်ကင်းပါတယ်။ ကြောင်လျှာပင်ရဲ့ ဆေးဖက်ဝင်ခြင်းများကို ဝိုသိရှိအောင်လေ့လာပြီး သင့်အားမိမိတို့ သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဝေဒနာများ ကင်းဝေးကြပါစေ။

H H
Aung
2 0 1 5

လက်ပြတ်သူတော်

မောင်လေးအောင်
(သန်လျင်)

- ထူးခြားဆန်းကြယ်၊ လျို့ဝှက်နက်နဲ၊
- လွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်း၊
အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလှသော ဖြစ်ရပ်မှန် တတ်လမ်း၊
- ဟူလက်နည်းလမ်း၊ လှည့်စားခြင်း၊ အတတ်ပညာတို့ဖြင့်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အသုံးချခဲ့လေသော ဂန္ဓိရူပညာ... စသည်ဖြင့်။

။
 “ခင်ဗျား ယောကျ်ား
 မိကောင်းဘူ၊ မိကောင်းဘူ။
 ဝကို လိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊
 ဝ အားကြီး စိတ်ဆိုးတယ်။
 ခု သူ ဘယ်မှာလဲ။
 ဘယ်သွားလဲ။ ပြော.. ပြော
 ဝ စာရင်း အပြတ်ရှင်းရမယ်”

“ပညာဆိုတာ မသိအပ်၊ မတတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်လို့ မရှိပါဘူး ကွာ၊ အားလုံး သိအပ်၊ တတ်အပ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပညာရပ်တိုင်း လုပ်စားသင့်၊ လုပ်စားထိုက်တာ ရှိသလို၊ မလုပ်စားသင့် မလုပ်စားထိုက် တာတွေလည်း ရှိတယ် .. ငါ့မြေးရဲ့”

“အေး.. အဖိုး သည်ပညာကို ငါ့မြေးကို သင်ပေးမယ်။ သူများ လိမ်တာ၊ ညာတာ မခံရအောင်ပေါ့ ငါ့မြေးရယ်။ အဖိုး သင်ပေးလို့ တတ် မြောက်လာခဲ့ရင် ဒီပညာရပ်နဲ့ မလုပ်စားရဘူးနော်။ ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်စားပါနဲ့”

“အဲ .. ဒါပေမယ့် ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်တော့မယ့် အခြေအနေ၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်တော့မယ့် အနေအထား ဆိုက် ရောက်ခဲ့ရင်တော့ မလွဲသာ၊ မရှောင်သာ၊ ဘုရားမှာ သစ္စာတစ်ရပြုပြီး လုပ် သင့် လုပ်ပေါ့ကွယ်”

အဖိုးပြောခဲ့သည့် စကား၊ သူတော်၏နားဝမှာ ကြားယောင်နေမိ သည်။ အဖိုးကဖြင့် မရှိတော့ပြီ။ အဖိုးစကားကို နားထောင်သောအားဖြင့် သူတော် မလုပ်ချင်ပါ။ သူတော်အနေဖြင့် အမှန်တကယ် မလုပ်ချင်ပါ။

သို့သော် ရက်ပိုင်းအတွင်း ပေးသွင်းရမည့်ငွေ၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမည့် ကိစ္စ၊ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်တော့မည့် အခြေအနေ။

သည့်အတွက်ရယ်ကြောင့်၊ သူတော်မလုပ်ချင်သော်လည်း လုပ် ပေးတော့မည်။ ဇနီးဖြစ်သူ အေးမြကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း အေးမြ ခမျာ သားစရာ၊ သောကပင်လယ်ဝေနေသည်။ စိတ်သောကရောက်ပြီး စိတ် ဆင်းရဲနေတယ်လေ”

ပေးရမည့် ငွေသည် (၃)ရက်သာ လိုတော့သည်။ သည်လိုမှ မလုပ်ခဲ့ရင် လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲရတော့မည့်အဖြစ်၊ သူတော်နှင့် အေးမြ .. တံတွေးစွက် ပက်လက်မျောရတော့မည့် အခြေအနေ၊ လုပ်ကို မလုပ်ရတော့မည်။

သူတော် ဘုရားမှာ သစ္စာပြုလိုက်သည်။

“ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤပညာရပ်ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်စားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ လိမ်ခြင်း၊ ညာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခု မလွဲသာ၊ မရှောင် သင့်ကြီးမားသော ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပါသောကြောင့် ဤ ပညာရပ်ဖြင့် လုပ်စားသမှု ပြုပါမည်။ မည်သူ့အပေါ်ကိုမှ စေတနာ၊ မေတ္တာ မထုတ်ခဲ့ပါ။ ဇနီးနှင့်အမျှ ဇနီးစဉ် ထာဝရ၊ ရိုသေစွာ .. မေတ္တာပို့ မေတ္တာ ပေးအားနှိုးနှီးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစကားသည် မှန်ကန်သော စကားဖြစ်ပါသည်။ မှန်ကန်သော စကားသည် “သစ္စာ” စကားဖြစ်ပါသည်။ ဤသစ္စာစကားသည် မှန်ကန်ပါ သောကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အပေါ်၌ “နက်မွတ်” ဘေးရန် မရှိပါစေ သော အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်း မရှိပါစေသော အထူးအားဖြင့် ရန်တံခါး ဖြင့် ဖိတ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား” ဟု ..။

သူတော်သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွက်တွင် အတုလံ၊ အတု မရှိသော အရှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား ဆီမီး ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် အလှူငှား ပေးပေး၍ ပူဇော်ပြီး “အောင်” အမွှေးတိုင်ဖြင့် နံ့သာပေး ပူဇော်ခါ ရေစင်၊

ရေချမ်းဖြင့် ဆက်ကပ်လှူတန်းပြီး သစ္စာဖြင့် လိုက်ပါတော့သည်။

“ပထမဆုံး အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နောင်... ဘယ်သောအခါမှ ဤပညာဖြင့် လုပ်စားခြင်း မပြုပါ” ဟု ဆိုဆင့် သစ္စာပြုပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူတော်မှ သည်... “လက်ပြတ် သူတော်” ဖြစ်လာရခြင်း၊ အကြောင်းသည်... ကား။

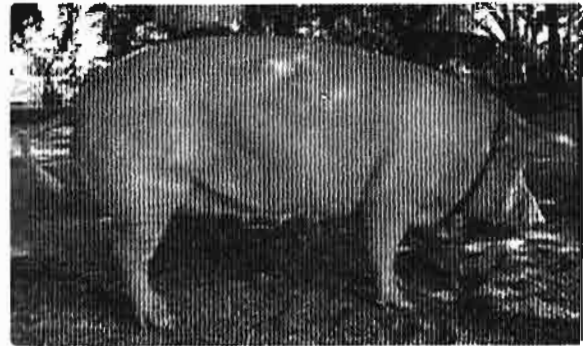
ခိုင်မာသော ဝက်တဲကိုလည်း ဆောက်ပြီးပြီ။

အကောင်းဆုံး မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဖြစ်သည့် ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ဝမှဝ၊ လှမလှ၊ ဖီးနေ အောင် ဝနေသည်။ ကြွားနေအောင် လှသည်။

သည်သို့ ဝနေ၊ လှနေသော (ရှယ်) ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် “လာကြည့်သူတိုင်း... ကြိုက်သွားစေရမည်၊ ခိုက်သွားစေရမည်”

ဤ “ရှယ်” ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ဝက်တဲတွင် ခပ်ကြွားကြွားနေရာယူထားပြီးပြီ။ သူတော် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဇနီးဖြင့် အေးမြသည်လည်း မြို့ပေါ်မှ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက်ကို ဝက်တဲရန် စပ်ထားပြီးပြီ။ သည်နေ့၊ မကြာမီ အချိန်အတွင်း လာကြတော့မည် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တရုတ်ပေါက်ဖော်များဖြစ်ကြသည့် ကျင်စိန်နှင့် ဟုတ်စိန်၊ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူတော်၏ဝက်ခြံကို သွားကြည့်ကြသည်။

“အားပါး... ဝကြိုက်သွားပြီ... ကြိုက်သွားပြီ။ ဝလည်းဝ၊ လှလည်းလှ၊ ဝကြိုက်တယ်၊ ဘီလောက်လဲ... ဘီလောက်လဲ ပြော.. ပြော” ဟု ဆက်

“သူ ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်မှ စကားစလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝကြိုက်တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ သည်ဝက်မျိုးက ရှာမှ ရှားဗျ၊ အတော့ရှိတယ်.. ရှားတယ်နော်၊ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဝက်၊ ကျွေးတာလည်း အလှပယ် ကျွေးထားတာလေ၊ ဒါကြောင့် လှနေတာ .. ဝနေတာ .. အထူးသည် ဝက်ကြီးတွေပေါ့ဗျာ”

ဟု သူတော်မှ အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏ ၊ “ပြော.. ပြော.. ဝ ဘီလောက်ပေးရမှာလဲ.. ပြော” “တစ်ကောင်ကို (x x) နှစ်ကောင်ဆိုတော့ (x x x) ပေါ့ဗျာ” “မိများဘူးလား.. လျှော့ပါဦး”

ဟု ကျင်စိန်မှ ဈေးဆစ်နေသေးသည်။ “မများပါဘူးဗျာ.. မများပါဘူး၊ ကျုပ်က ကြိုက်ဈေးရမှ ရောင်းမှာလဲ။ ဝ မယူလည်း နေပါ။ ကျုပ် ဝက်ကို ယူမယ့်သူက စပ်များများရယ်။ ဆက်တစ်ဦး ဆိုင်ထားသေးတယ်.. လာကြည့်ကြမှာ”

ဟု သူတော်မှ စပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သောအခါ - “အား.. မီလုပ်ပါနဲ့.. မီလုပ်ပါနဲ့.. ဝယူမှာပါ။ စင်ဗျား မီးမ ကိုယ်လိုင် လာကြည့်ပါ ပြောလို့ ဝလာတာလေ၊ ဘယ်သူမှ မရောင်းပါနဲ့.. ဝ ယူပါလား။ ဝ အခုပဲ ယူသွားတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဝက်နှစ်ကောင်ဖိုးအတွက် ကျသင့်ငွေကို အကုန်ချကာ ဝက်နှစ်ကောင်ကို ကြီးချည်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အသင့်ပြုလုပ်ထားသော ဝက်ခြံတွင် ဝက်နှစ်ကောင်

ကို အစာကျွေးပြီး ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ရွာမှ မြို့သို့ လာရသည်မှာ အတော်လေး ဝေးလှ၏။ ကျင်စိန်သည် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပင်ပန်းနေကြပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပဲ။ ဆာဆာနှင့် ထမင်းစားလိုက်ကြ၏။ တဝစားပြီးသည်နှင့် ခြေပစ်၊ လက်ပစ် အိပ်လိုက်သည်မှာ ည(၁၁)နာရီ ထိုးမှ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နိုးကြသည်။

ဝက်သံမကြားရ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး အလျှင်အမြင်အောက်ကို ဆင်းလိုက်၏။ ဝက်ခြံတံခါးကို ဖွင့်ခါ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ -

ပေါက်ဖော် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အံ့သြခြင်းမက အံ့သြနေကြလေ၏။ ဝက်ကြီးနှစ်ကောင် မရှိတော့ပါ။ ချောပေ၊ လှပေဆိုသော ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်၏ နေရာတွင် မြင်းကြားကြီးနှစ်လုံးသည် နေရာယူ၍ တရုတ်ပေါက်ဖော်နှစ်ယောက်အား မျက်စပစ်ပြနေသည့်အလား.. ရှိချေတော့၏။

ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ဒေါသပန် ထလေပြီ။

ခု ချက်ချင်းပင် သူတော်ဆီ လိုက်သွားချင်သည်။ ညဘက် အချိန်မတော်ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း။ ခရီးက ဝေးလွန်းသည်က တစ်ကြောင်း။ အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်လိုက်ချင်သော်လည်း မလိုက်နိုင်၊ စိတ်ကို ဂျော့လိုက်ရသည်။

ဒေါသမီးသည် တောက်လောင်ဆဲ .. ည(၁၂)နာရီကျော်နေလေ။ ပြန်အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့။ “မိုးရယ်.. မြန်မြန်လင်းလင်းတော့” ဟု ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ဆုတောင်းနေမိရုံကလွဲ၍ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

“အေးမြရေ.. တို့အပူတော့ ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒီမှာ ရော့ .. ငွေထပ်ကြေးရှင်ကို ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေ အကြေသာ ပေးလိုက်တော့။ ပိုနေတဲ့ ငွေလေးကို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် သိမ်းထားနော်.. အေးမြ”

“အေးပါတော် .. ကျုပ် အခု သွားပေးမှာပါ .. ပိုတဲ့ငွေကို ကျွန်ုပ်

ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် သိမ်းထားမယ် တော်”

“အေး.. အေး၊ တို့အပူတော့ အေးသွားပြီ။ အေးသေးတာက ဟို တရုတ်ပေါက်ဖော်၊ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ပဲ။ အခု ညဘက်ကြီးတော့ ဘယ်လိုမှ လာမှာ ဆိုတော့ သူ့.. မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်”

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်မှာ .. ဟုတ်လား ကိုသူတော်”

“ဟုတ်တယ် .. မိုးလင်းတာနဲ့ ရောက်မှာ။ ငါပြောမယ် .. မနက်ကို စောစောထ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ၊ လာတာတွေတာနဲ့ ငါ အိပ်နေဆဲမှာ ဝင်အိပ်နေမယ်။ အေးမြက ခြံထဲ ဆင်းနေ”

“ခြံထဲ ဆင်းပြီး ထင်းဖြတ်နေမယ် တော် .. မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ်။ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက် ဆုတ်လာပြီး ငါ့ကို ဘယ်မှာလဲလို့ မေးလိမ့်မယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်လို့ ပြော၊ နှိုးပေးပါဆိုရင် ကျုပ် မနှိုးရဘူး။ ရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် သွားနှိုးလို့ မဟုတ်ဘူး .. ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် တော် .. ပေါက်ပါတယ်။ တစ်ခါပြောတာနဲ့ ကျုပ် အလည်ပါတယ်”

“အေးပါ .. အေးမြ၊ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကဲ.. တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လည်း သောကတွေ ပင်လယ်ဝေနေလို့ အိပ်ပျက်ညတွေ များနေပြီ။ သည်ညတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကို အိပ်ပစ်လိုက်တော့ .. ပျော်ပျော် ခြေထောက် အိပ်တော့ အေးမြရေ .. မနက်ကျရင် စောစောထနော်”

အာရုံဦး အာရုံတက်၊ ဝေလီဝေလင်းအချိန်၊ ကျေးဇူး သာဓကတို့၏ ကျိုကျိုကျာကျာ တေးဆိုသံကိုလည်း ကြားနေရပြီ။ ကိုသူတော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်၊ စောစောနိုးနေကြပြီလေ။ အေးမြကျော်ဒေးသော

ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ကိုလည်း နှစ်ယောက်သား စားပြီးကြပြီ။

ရေခဲနွေးပူပူကို မှတ်၍ မှတ်၍ သောက်ကောင်းနေစဉ် -

“ဟယ် . . . ဘယ်အချိန်က ထပြီး ကဆုန်ပေါက် ရောက်လာတာလဲ မသိဘူးတော် . . . ဟိုမှာ လာနေကြတာရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက်”

“ကဲ . . . ကိုသူတော် . . . ရင်အိပ်ခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်ပေးတော့ . . . ကျွန်လည်း စားမဆွဲပြီး ခြံထဲ ဆင်းတော့မယ် မှန်ပါသည်။

မိုးတောင် ကောင်းကောင်း

မလင်းချင်သေး။ တရုတ်ပေါက်ဖော် နှစ်ယောက် ကဆုန်ပေါက် ရောက်လာကြသည်။

သူတော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အေးမြသည် စားမဆွဲပြီး ခြံထဲဆင်း၍ ထင်းဖြတ်နေသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ တရုတ်ပေါက်ဖော် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အေးမြ ထင်းဖြတ်ရာနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ခင်ဗျား ယောက်ျား၊ မိကောင်းဘူး၊ မိကောင်းဘူး။ ဝကို လိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ဝ အားကြီး စိတ်ဆိုးတယ်။ ခု သူ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်သူ့လဲ။ ပြော . . . ပြော ဝ စာရင်း အပြတ်ရှင်းရမယ်”

“ကိုသူတော် ဘယ်မှ မသွားဘူး။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ် ဟု အေးမြသည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“အိပ်နေတယ် . . . ဟုတ်လား။ ဝကို နှိုးပေး၊ ဝကို နှိုးပေး၊ သူနီဘူး စာရင်းရှင်းလို့ရမှာ . . .”

“ကျုပ် . . . မနှိုးရဲပါဘူးတော်။ သူ အိပ်လို့ လာနှိုးရင် ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ စာရင်းကို အပြတ်ပဲ ရှင်းရှင်း၊ မပြတ်တပြတ်ပဲ ရှင်းရှင်း

ပေါက်ဖော် ကိုယ်တိုင် သွားနှိုး”

“ဒါဆိုလည်း ဝ သွားနှိုးမယ်”

ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပါတော့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး အိပ်ခန်းဝသို့ အဝင်၊ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းသည်ကား သူတော်သည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လူသေ တောင်ကြီးအလား . . . စန့်စန့်ကြီး ရှိနေလေ၏။

“အင်း . . . ကြည့်ရတာ မသာကြီးကျနေတာပဲ။ သေချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား . . .”

ဟု တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် အတွေးဝင်မိသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်သည် သူတော်၏ ခေါင်းကို ခြေမဖြင့် ကုတ်၍ ကုတ်၍ အသံကုန်အော်ပြီး နှိုးလေ၏။

“ကိုသူတော် . . . ထ ထ၊ ဝ စာရင်းရှင်းမယ်၊ ထလေ ဗျာ”

ကိုသူတော်သည် တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ခြေမနှင့် ဆနာလေး ကုတ်ပြီး ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

“ကိုသူတော် ထဗျာ၊ ဝ စိတ်ဆိုးလာပြီ။ မြန်မြန်ထ . . . ဝ စာရင်းရှင်းမယ်”

ကိုသူတော် မတုန်မလှုပ်၊ မသာရုပ်အတိုင်းသာ ရှိနေ၏။ တတိယအကြိမ်မြောက် တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်သည် သူတော်ပေါင်ပေါ်တွင် ခြေမမိုးဖြင့် နာကျင်အောင် ဖိပြီး နှိုးပြန်သည်။

“သူတော် . . . ထဗျာ၊ ခင်ဗျား လွန်နေပြီ။ ထတော့လေဗျာ . . . အချိန်ဆိုတော့ဘူး။ ဝ စာရင်းရှင်းချင်လှပြီ။ ထပါဗျာ . . . ထပါ”

သူတော်သည် တစ်ချက်လေးမျှ အနေအထား မပျက်၊ မလှုပ် ဆူးချ မလှုပ် . . . မသာရုပ်ပဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ကဲ . . . မထူးတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မနှိုးနှိုးအောင် နှိုးမယ်” ဟု . . .

အတွေးဝင်ပြီး သူတော်၏ညာလက်ကို တရုတ်ကျင်စိန်သည် သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တအားကုန် ဆောင်ဆွဲပြီး -

“သူတော် ထဗျာ . . . ထ ထ” ဟု အော်ခေါ်ပြီး နှိုးလိုက်သည်တွင်။

www.burmeseclassic.com

သူတော်၏ လက်သည် တစ်တောင် ဆစ်မှနေ၍ တိတိရီရီ ပြတ်သွားသည်။ လက်ချောင်း ငါးချောင်းသည် တရုတ် ကျင်စိန်၏ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကုတ်တွယ်ထားလေသည်။

တရုတ်ကျင်စိန် အလန့်ကြီးလန့်ပြီး အထိတ်ကြီး ထိတ်သွား၏။ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကုတ်တွယ်ထားသော လက်ချောင်း လေးများကို ရွာသည်။ မကွာရေးမကွာ။ အခါခါ ရွာချလည်း ကွာမကျ။ ပို၍ ကုတ်တွယ်ထားသောကြောင့် ကျင်စိန် လက်မောင်းများ ပို၍ ပို၍ နာလာသည်။

တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်၏ အာရုံသည် လက်ပြတ်ကြီးတို့ ရှိနေ၏။ အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရွာချနေပါသော်လည်း လက်ချောင်းလေးများသည် ကွာကျ မလာတင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကုတ်တွယ်ထားသောကြောင့် တရုတ်ကျင်စိန်၏ လက်မောင်းသည် ပို၍ ပို၍သာ နာနေပါတော့သည်။

နာနေရင်းမှ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ရှိနေသည့်ကြားမှ သူတော်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် .. အလန့်အထိတ် ရှိနေရာမှ အကြောက်တရားတို့သည် အစွန်ဆုံး၊ အထွင်အထိတ်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

တရုတ်ပေါက်ဖော် ကျင်စိန် ပြူးသွားသည်။ (မျက်လုံး) အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားသည်။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များသည် ထိထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူတော်၏မျက်နှာသည် သူတော်မျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘဲ လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော မျက်နှာ၊ သူတော်၏ မျက်နှာ

ပျောက်ပြီး ဆိုးဝါးသော သရဲမျက်နှာ ပေါက်နေပါတော့သည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသည်။ သွားများဝေါ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်နေသည်မှာ ကြောက်လက်မခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်၏။ လျှာသည် အပြင်သို့ ထွက်နေသည်မှာ တစ်တောင်ရှိလိမ့်မည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်နေ၏။ နားသည် ကြီးမှ ကြီး၊ အကြီးကြီး.. နာခေါင်းသည် ပိပြားနေ၏။ နာခေါင်းပေါက်တော့ ရှိမည် ထင်။

ဤ.. သို့ လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ -

ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်သည် သူ၏လက်မောင်းတွင် ကုတ်တွယ်ထားသော လက်ပြတ် တန်းလန်းကြီးနှင့်ပင် အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး -

“အောင်မယ်လေး.. သရဲခြောက်တယ်” ဟု အော်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှသည် အပြင်သို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ခါ၊ ခြံထဲသို့ ကခုန်ပေါက် ပြေးသွားပါတော့သည်။

အော်ပြီး ပြေးဆင်းလာသော ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်ကို သူတော်၏ နှိုးအေးမြ မြင်လိုက်ရသောအခါ -

“ပေါက်ဖော်.. ရှင် ရှင် ကျွန်မ ယောကျ်ားလက်ကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ရှင်ကို ရဲတိုင်မယ်။ ဂါတ်ကို တိုင်ဖြစ်အောင် တိုင်မယ်” ဟု အေးမြသည် ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“မိဟုတ်ဘူး.. မိဟုတ်ဘူး.. ဝ မိဖြတ်ဘူး.. သူ့အလိုလိုပြတ်ပြီး လက်ထဲ ပါလာတာ”

“ဘာ ! .. သူ့အလိုလို ပြတ်တာလဲ။ မဖြတ်ဘဲနဲ့ မဖြတ်ဘူး။ ရှင် ဖြတ်လို ပြတ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ယောကျ်ား လက်ကို ရှင်ဖြတ်တာ။ ကံ.. ဘာကြောင့်မှာလဲ။ ဘာညာဦးလဲ.. ရှင်ကို ရဲနဲ့ တိုင်ကိုတိုင်ရမယ်”

“ဝ မိညာပါဘူး.. စိမ်းပြောဆို .. စိမ်းပြောပါတယ်။ တီကယ်ပါ.. ဝ မဖြတ်ဘူး..”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ပြတ်တန်းလန်းကြီးနှင့် ကြောက်

အားကြီးစွာဖြင့် ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တသားတည်း ကျအောင် ပြေးသွားခဲ့တော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ထချည် . . တစ်ခါ ထိုင်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် စောင့်နေရရှာသော ကျင်စိန်တပည့်၊ ဟုတ်စိန်သည် ယခုလို သူ၏ဆရာဖြစ်သူသည် လက်ပြတ်တန်းလန်းကြီးနှင့် ကဗျာသောပါး ထွက်လာပြီး ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးသွားသောအခါ . .

ဟုတ်စိန်လည်း မနေသာတော့။ ဘာရယ်၊ ညာရယ် မသိ၊ ဆေး၍ ယောင်၍ ဆရာနည်းတူ ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ဆရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်ပါတော့သည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်းလည်း လက်ပြတ်ကြီးကို ခါခါချနေမိသည်။ လက်ပြတ်ကြီးသည် ကွာမကျနိုင်။ ခိုင်နေသည် ထင်၏။ အတော်လှမ်းလှမ်း၊ ဝေးဝေးကြီး တစ်နေရာ လယ်ကွင်းအစပ်ရောက်မှ မခါချဘဲနှင့် ကွာကျလေတော့သည်။

အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ စွာချခဲ့စဉ်က ကွာမကျခဲ့။ အခုမှ မစွာချဘဲ ကွာကျလာသည်အဖြစ်က အဆန်းသား။ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းလွန်းပါတီတော့။ သည်တော့မှ ဆရာဖြစ်သူ ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်သည် လူဖော်စိတ်ပေါ့ ဖြစ်သွား၏။ လူလန်း၊ စိတ်လန်း ဖြစ်နေပြီ။ လက်ပြတ်ကြီးမှ ခေါ်တော့ဘဲကိုး။ သို့သော် . . ကြောက်စိတ်က မပြယ်သေး။

ဂန္ထီရဆန်လွန်းသော ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော လွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော ကိုယ်တွေ့ကြုံ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို ပေါက်ဖော်ကျင်စိန်သည် တပည့်ဖြစ်သူ ဟုတ်စိန်ကို လမ်းသွားရင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ . .

နားထောင်နေသူ ဟုတ်စိန်သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံသူ ကျင်စိန်ထက် နားထောင်ရင်း . . နားထောင်ရင်း၊ လမ်းသွားရင်း . . လမ်းသွားရင်း အကြောက်တရားတွေပိုခါ၊ ကြောက်ချီးများ ပါကုန်ပါတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် မြို့ပေါ်ရှိ အိမ်သို့ ရောက်သွားကြပါတော့သည်။ မိအေးနှစ်ခါ နာရုံသာမကဘူး။ သုံးခါပဲ နာနာ၊ နာချင် နာပါးတော့။ ဝက်နှစ်ကောင်ဘိုး ပြန်မရလည်း နေပါစေ၊ ဆုံးရင်လည်း ဆုံးပါစေ။

အဘိုး၊ ဂါတ်လည်း မရောက်ချင်ဘူး။ ရဲနဲ့လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူး။ အခုလည်း မပါတ်ချင်ပါဘူး။ သရဲ ရုပ်ပေါက်နေတဲ့ သူတော်မျက်နှာလည်း မိခင်ပြန်မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့ . .”

ဟု အကြောက်ကြီး ကြောက်၊ အလန်ကြီး၊ လန်ပြီး ရင်ထိတ်၊ နည်းတုန်ဖြစ်ခဲ့ကြသော ပေါက်ဖော် ကျင်စိန်နှင့် ဟုတ်စိန် . . ဆရာတပည့်မိသောကတို့သည် သူတော်ဆီသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်သွားကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

မြွေပါလည်း ဆုံး၊ သားလည်း ဆုံးချင်၊ ဆုံးပါစေတော့လေ။ သူတော်ဆီသို့ မသွားရေးချ၊ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပဉ္စလက်နည်း၊ သည်စားခြင်း အတတ်ပညာဖြင့် ပြုလုပ်လိုက်ရခြင်းကြောင့် သူတော်၏ ဆီထဲတွင် စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာ များစွာဖြင့် . .

ထိုမျက်နှာ . . ဟိုး . . . လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလ၊ စာရေးသူ မူလအားဖြင့် ကျောင်းသားဘဝ ရှိစဉ်က အစိုးပြောပြခဲ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းသည် ဂန္ထီရ ဆန်လွန်းသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသည်။ လျှို့ဝှက် နက်နဲသည်။ လွန်စွာမှလည်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလွန်းပါတီ။

သည်ကြောင့် အစိုးကို သတိရခြင်း များစွာ၊ များစွာဖြင့် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်၍ ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးသားအပ်ပါသည်။

သုခိ အတ္ထာနံ ပရိဟရန္တိ
မောင်လေးအောင်(သန်လျင်)

ရေနံမြေ ခရေ

ပုရိပ်

- ကျွတ်မလွတ်သူတစ်ဦး၏ ခြောက်လှန့်မှု
- အရက်သောက်ခြင်း၊ တရုတ်အမဲစားခြင်းကို မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ တစ္ဆေ
- ကြမ္မာဆိုးကဆိုးသောနေ့ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သော မိသားစုနှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ အတွေးမှား၊ အမြင်မှားမှားကြောင့်...။

။
 “မပေးနိုင်ဘူး...
 မောင်လေးအတွက်ပဲ
 ကျွန်တော့တယ်”
 “နှင့် လင်ငယ်ကျတော့
 စေတနာရှိတယ်ပေါ့... ငါ့ကျတော့
 စေတနာ မရှိဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

“ကိုဝင်းအောင်... ခင်ဗျား ရာထူးတက်လို့ ပဲခူးကိုပြောင်းရမယ်။ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

“ဘယ်တော့ ပြောင်းရမလဲ”

“ဒီလကုန် ပြောင်းရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား မရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ ပျင်းနေမှာပဲ”

ကိုဝင်းအောင်မှာ ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု ရာထူးတက်၍ ပဲခူးသို့ ပြောင်းမိန့်ကျလာသည်။ ကိုဝင်းအောင် အလုပ်ဆင်းသည်နှင့် အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူပြောင်းရမည့် အကြောင်း သူ့ဇနီးအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ ပြောင်းရမှာလဲ”

“ဒီလကုန်ရင် ပြောင်းရမယ်။ မင်းသိမ်းရောဂါတာတွေကို အကတည်းက သိမ်းထားလိုက်တော့”

ကိုဝင်းအောင်ဇနီး မလေးရွှေမှာ ဒီအိမ်က မပြောင်းချင်။ ဒါမယ် သူ့ယောကျာ်းသွားတဲ့နောက် သူလိုက်ရမည်။ ကိုဝင်းအောင်တွင် သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှ ကျောင်းမနေသေးဘဲ

...သောအခါ ကိုဝင်းအောင်တို့မိသားစု ပဲခူးကို ပြောင်းလာကြသည်။

ပဲခူးရောက်တော့ သူတို့ဌာနကပေးထားသော တိုက်ခန်းတွင် နေသည်။ သူတို့နေရမည့် တိုက်ခန်းမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်ပြီး အများကြီးရှိသည်။ မြကြီးမှာလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ သူတို့နေရပ်ကွက်မှာ ဆိတ်ငြိမ်၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နားအေးပါးအေးနေတတ်သော ကိုဝင်းအောင်တစ်ယောက်၊ သူ့မိကို သဘောကျသွားသည်။

“မိန်းမ... ဒီတိုက်ခန်းကို သဘောကျလား”

“သဘောကျပါတယ်... တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ”

ကိုဝင်းအောင်တို့ လင်မယား ထိုအိမ်ရောက်မှ စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ ယခင်နေခဲ့တဲ့အိမ်က ကျဉ်းပြီး အိမ်ချင်းကပ်နေသဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ဒီအိမ်ရောက်မှ နားအေးသွားသည်။ ကိုဝင်းအောင်မှာ ခွင့်တစ်လခွင့် ခွဲစားရသည်။

ရုံးကဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကလည်း ကိုဝင်းအောင်ကို လူသစ်သဘောမထားဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ ကိုဝင်းအောင် အလုပ်စတင်သည့်နေ့မှစ၍ မနားရပါ။ အိမ်ကိုမိုးချုပ်မှ ပြန်ရသည်။

“မိန်းမ... ကိုယ် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်။ အလုပ်မပြီးသေးဘဲ အိပ်ရင် အိပ်ရမယ်။ ကိုယ့်ကို စောင့်မနေနဲ့... အိပ်နှင့်ကြနော်”

“ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ အလုပ်ကို စိတ်ချလက်ချသာ လုပ်ပါ”

“ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်။ တံခါးကို သေချာပိတ်ထားဦး”
“ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုဝင်းအောင် မှာစရာတွေမှာ၍ ရုံးကိုထွက်ခဲ့သည်။ မလေးရွှေတို့ယောက် ည(၇)နာရီထိုးသောအခါ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးပေးသည်။ သူကတော့ ကိုဝင်းအောင်ကို စောင့်ရင်း(၈)နာရီထိုးသောအခါ ကိုဝင်းအောင်ကိုမစောင့်တော့ဘဲ၊ ထမင်းစားလိုက်သည်။

ည(၉) နာရီထိုးသောအခါ ကလေးတွေကို သိပ်ပြီး သူကတော့ အိပ်သေးဘဲ ကိုဝင်းအောင်ကို စောင့်ရင်း စာဖတ်နေသည်။ ည(၁၀)နာရီ

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက် က ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။

သူ လန်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား လူတစ်ယောက်က အခန်းဝတွင် လက်ထောက်၍ ကြည့်နေသည်။ အသားက မဲမဲ ခပ်ခပ် တစ်ခေါင်းလုံး ကောက်နေသည်။ အပေါ်ပိုင်း ဝလာအောက်ပိုင်း တောင်းဘိတ်တံထားသည်။

သူ့ကို ရီပြပြီး ကြည့်နေသည်။ သွားတွေက ဖွေးပြီးဖြူနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွားတွေက အပေါ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မလေးရွှေ လူတို့အော်လိုက်သည်။

“အမလေး..”

မလေးရွှေ အော်ပြီး မျက်လုံးမိုက်ထားလိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကြာတော့ မလေးရွှေ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ အခန်းပြင်ထွက်ကြည့်သော်လည်း အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရပါ။ တံခါးတွေကို လိုက်ကြည့်သော်လည်း တံခါးတွေ အကုန်လုံးပိတ်နေရတော့သည်။ သူ ပြန်အိပ်၍ မရ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၄)နာရီခန့် ဖြစ်နေပါပြီ။

ရောက်တော့ အိပ်ချင်တာပဲ။

“အင်း... ဒီအခန်းက ရောက်မှတော့ သူ မလာတော့ပါဘူး။ ငါလည်း အိပ်ချင်တာပဲ။ မစောင့်တော့ဘူး။”

မလေးရွှေ တံခါးဖွင့်ပြီး အကုန်ပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲသွားသည်။ မီးတွေကို ဖွင့်ထားသည်။ မလေးရွှေ မှေးခနဲ အိပ်ရာထဲသွားသည်။ ဘယ်လောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မလေးရွှေ စိတ်ထဲ သူ့ကို

ထို့ကြောင့် ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ ထမင်းအိုးတည်ထားပြီး လုပ်စရာတွေကို လုပ်ရင်း မိုးလင်းလာသည်။ နံနက်(၇)နာရီထိုးတော့ ကိုအောင် ရောက်လာသည်။ မလေးရွှေ ညက အဖြစ်ကို ကိုဝင်းအောင် ပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။ ပြောရင်လည်း ယုံမည်မဟုတ်ပါ။

နောက်နေ့တွေ ကိုဝင်းအောင် ရုံးက စောစောပြန်လာ၍ တော်တော် သည်းခံအိပ်နေတော့ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံရိပ်က အရှုမျက်စိထဲ ဆွဲနေသည်။ တခြား သူတို့မိသားစုကို နောင်ယုက်အကုန်ပိတ်ပြီး မရှိပေ။

နောက်နှစ်လကြာသောအခါ ရုံးက ကိုဝင်းအောင်ကို ရန်ကုန်ရုံးမှ ခုတ်ခွင့်ဖြင့် သွားရန် တာဝန်ပေးသဖြင့် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားရန် အိမ်ကို အစောကြီး ပြန်လာသည်။

“ကိုဝင်းအောင်.. ရှင် အိမ်ကို ပြန်လာတာ စောလှချည်လား။”

“ကို... မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ရုံးကို ရုံးကိစ္စနဲ့ သွားရမယ်။”

“ဘယ် နှစ်ရက်ကြာမှာလဲ။”

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မရဘူး။ ရုံးကိစ္စပြီးမှ ပြန်လာရမှာ.. ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်နော်။”

“စိတ်ချပါ.. ရှင်သာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်။”

ကိုဝင်းအောင် နောက်နေ့မနက်အစောကြီး ရန်ကုန်ကို ထွက်ခွာသည်။ အိမ်တွင် မလေးရွှေတို့ သားအမိသုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ နာရီ သားအမိသုံးယောက်၊ ထမင်းစားပြီး ကလေးတွေက ကစားနေကြသည်။ မလေးရွှေက စာဖတ်နေသည်။ ည(၁၀)နာရီထိုးတော့ မလေးရွှေ အိပ်ရာထဲသွားသည်။

“ကလေးတွေက မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ အမေ အိပ်ချင်လာပြီ။”

မလေးရွှေ အိမ်တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ပြီး ကလေးတွေကို ခေါ်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ မလေးရွှေ အိပ်၍ မကြာသေး.. လန်ပြီး နိုးလာသည်။ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ် မိုးပြီး လူတစ်ယောက် ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန်အော်လိုက်သည်။

“အမလေး.. လုပ်ကြပါဦး။”

www.burmeseclassic.com

သူအော်သံကြောင့် သူ အနားက ထွက်သွားသည်။ သူ အိမ်ထဲ
ရာမှထ၍ အပေါက်ဝကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကျောကိုပဲ မြင်
သည်။ ဒါပေမယ့် သူ သိသည်။ ဟိုနေ့က တွေ့လိုက်သော လူပါ။ အ
တံခါးကို ပိတ်ထားလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဝင်လာပါလိမ့်။ ထွက်သွား
လည်း အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်ပါ။

သူ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စိတ်တွေလည်း
တော်တော်နဲ့ မဖြေ။ အပြစ်လည်း သူ မထွက်ရဲပါ။ နောက်ဆုံး က
တွေ အိပ်နေသော ခုတင်ကိုသွား၍ ကလေးတွေနှင့်အတူ ရော အိပ်
လိုက်သည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် မနက်နေမြင့်မှ နိုးသည်။
ရွှေ ညကအဖြစ်ကို မြင်ယောင်ပြီး ကြောက်နေမိသည်။

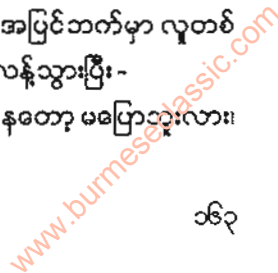
နေ့လယ်ရောက်တော့ ကိုဝင်းအောင် ပြန်လာသည်။ ကို
အောင် ပြန်လာမှ မလေးရွှေ စိတ်ချမ်းသာတော့သည်။ သူ ကြုံတွေ့
အဖြစ်ကို ကိုဝင်းအောင်အား ပြောပြချင်သော်လည်း ယုံမည်မဟုတ်
ကြောင့် အခု မပြောသေးဘဲ ကိုဝင်းအောင် ရုံးမှာ ညအိပ်တော့မှ ပြော
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မမ .. တံခါး ဖွင့်ပါဦး”
“ဘယ်သူလဲ .. ညမိုးချုပ်ကြီး”
“မမမောင် .. တင်ထွန်းပါ”
မလေးရွှေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
“မင်း .. ည မိုးချုပ်ကြီး ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”
“မမဆီကို တမင်လာတာ .. ဒီကိုအစောကြီး ရောက်နေတာ
လိုက်ရှာတာနဲ့ မိုးချုပ်သွားတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ .. အစ်မတို့ အိမ်
ရှာမတွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ”
“မင်း .. ထမင်းစားပြီးပြီလား”
“စားပြီပြီ .. ဆိုင်မှာ ဝင်စားခဲ့တယ်”
“မင့်အရက်တွေ သောက်လာတာလား .. အနံ့ကို ဖွန်နေတာ

‘အမလေး.. လုပ်ကြပါဦး သရဲ.. သရဲ..
အစ်မရေ.. သရဲခြောက်တယ်ဗျ’
ကိုဝင်းအောင်နှင့် မလေးရွှေတို့ သူအော်သံကြောင့် ပြေးလာကြသည်။
သူတို့ လှေခါးရင်းမှာ ဆုံကြသည်။

“အစ်မကလည်း နည်းနည်းလေး သောက်လာတာပါ။ ဒါနဲ့ အစ်မ
.. အစ်ကိုရော”
“မင့်အစ်ကို .. အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပြီ”
မောင်နမနစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်မှာ မည်မျှကြာ
သွားသည် မသိ။ နောက်မှ မလေးရွှေ နာရီကြည့်လိုက်ရာ -
“ဟာ ! .. (၁၁)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ အိပ်မှပဲ .. မနက် အစော
ထိုး ထရဦးမယ်”
“ကျွန်တော်လည်း အိပ်တော့မယ်။ မနက်စောစော ထပြီး ပြန်
တော့မယ်”
“ကဲ .. ဒါဆို အစ်မ အပေါ်ထပ် သွားတော့မယ်။ မင်းက အောက်
ထပ်မှာ ခုတင်ရှိတယ်။ စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အိပ်
တော့ ..”
မောင်တင်ထွန်း တစ်ယောက် အောက်ခုတင်ပေါ် ခြင်ထောင်ချ
ပြီး မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မောင်တင်ထွန်း မည်မျှကြာအောင် အိပ်
ပျော်သွားသည် မသိ။ သူ့ခုတင်ကြီး လှုပ်နေမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့ခြေ
ထောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာဆွဲနေသလို ခံစားရသည်။
သူ အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ခုတင်ကြီးကတော့ လှုပ်နေဆဲ
ပါ။ သူ့ခြေရင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ လူတစ်
ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ လန့်သွားပြီး -
“ဟေ့ .. အပြင်က ဘယ်သူလဲ .. မေးနေတော့ မပြောသွားလား။
ဘဲ .. မပြောနဲ့ဦးကွာ”

သူ ခေါင်းအုံးနှင့် အထဲကနေ ရိုက်နေသည်။ သူရိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင် အပြင်မှာ စောစောက လူရိပ် မရှိတော့ပါ။ သူ ခြင်ထောင်လှန်ပြီး အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် တံခါးဝကို လျှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်သည်။ အပေါ်အကျီ မပါ။ ဘောင်းဘီနဲ့ သူ တွေ့တဲ့ တံမြက်စည်းကို ကောက်ပြီး ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။

ကျောက် ထိသွားသော်လည်း ဂရုမစိုက် ပိတ်ထားသော တံခါးကို ဖောင်ထွက်သွားသည်။ သူ ကြည့်ပြီး ကြောက်သွားသည်။ မောင်တင်ထွန်း ကြောက်ကြောက်နှင့်အော်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြေးသွားသည်။

“အမလေး.. လုပ်ကြပါဦး၊ သရဲ.. သရဲ.. အစ်မရေ.. သရဲခြောက်တယ်ဗျ”

ကိုဝင်းအောင်နှင့် မလေးရွှေတို့ သူ့အော်သံကြောင့် ပြေးလာကြသည်။ သူတို့လှေခါးရင်းမှာ ဆုံကြသည်။

“ဟဲ့ .. တင်ထွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သရဲခြောက်တယ်”

“လာ .. ဒီမှာထိုင်ပြီး အေးအေးစေးစေး ပြောရအောင်”

မလေးရွှေတို့ သုံးယောက်၊ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ မလေးရွှေက ပြောပြီး-

“ကဲ .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

မောင်တင်ထွန်း သူ့ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ခြေပြလိုက်သည်။

“နေပါဦး .. ညနေက မင်းထမင်းစားတဲ့အထဲမှာ တရုတ်အမဲခံသေးသလား”

“ပါတယ်.. အစ်မ”

“ဟုတ်ပြီ .. အဲဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးတာ .. အစ်မတို့အိမ်က တရုတ်အမဲ စားလို့မရဘူး။ အရက်သောက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဟိုအစ်မခံ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်း တရုတ်အမဲ ဝယ်စားလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ်လည်း မသိပါလား။ ကိုယ့်ကိုလည်း မပြောဘူး”

“အစ်ကို .. ပြောလည်း မယုံမှန်းသိလို့ မပြောတော့ ..”

“တော်ပြီ .. အစ်မတို့အိမ် နောက်မလာတော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်”

“မပြန်နဲ့ဦး .. အခုမှ မနက် (၄)နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ မိုးတောင်လင်းသေးဘူး”

“မလင်းလည်း နေပါစေ။ လမ်းသွားရင်းနဲ့ လင်းသွားလိမ့်မယ်။ အစ်မတို့အိမ်မှာ တစ်နာရီတောင် မနေချင်တော့ဘူး .. သွားမယ်”

“တားလို့မရလည်း သွားတော့ ..”

မလေးရွှေမှာ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သူ့ကိုရည်စူး၍ အမျှဝေ၊ မေတ္တာ ဖို့သည်။ နောက်ထပ် သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မလေးရွှေ၏ ချက်စီထဲမှာတော့ သူ့ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တစ်နေ့ မနက် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် တစ်ဘက်အိမ်က အအော်ကြီးက သူ့ကို ထုမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“တူမတို့က ဒီကို ပြောင်းလာတာ .. မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အအော်၊ ဒီအိမ်ကို ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ အအော်တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းရင် ကျွန်မတို့အိမ် လာလည်ပါလား”

“အေးကွယ် .. နောက်နေ့မှ အအော်လာမယ်”

မလေးရွှေတစ်ဘက်ခြံက အအော်ကြီးနှင့် ခဏကြာအောင် စကားပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ နောက် (၁)ရက်၊ (၂)ရက်နေတော့ တစ်ဘက်ခြံက အအော်ကြီး သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“လာ..အဒေါ်..အိမ်ထဲဝင်ပါ။ ဂေဟနော်..အဒေါ်..ကျွန်မကော်စီ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

မလေးရွှေ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး အဒေါ်ကြီးအတွက် ကော်ဖီနှင့်ဖန် တွေ ယူလာသည်။

“အဒေါ်.. သုံးဆောင်ပါဦး”

“အားနာစရာကွယ်”

မလေးရွှေ အဒေါ်ကြီးနှင့် စကားပြောရင်းက ဒီအိမ်အကြောင်းတို့ မေးလိုက်သည်။

“အဒေါ်.. ကျွန်မတို့ မရောက်ခင်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ နေ သွားသေးလဲ”

“ဒီအိမ်မှာ တူမတို့ မရောက်ခင်က မိသားစု(၅)ယောက် နေသွား တယ်။ အဲဒီမိသားစုက တကယ် သနားစရာ ကောင်းတယ်။ ပြောရမှ တောင် စိတ်မကောင်းဘူး”

“ပြောပါ.. အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“အဖြစ်ကတော့.. ဒီလိုကွဲ့”

ဒေါ်ပုမတွင် သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးသားက မောင် တင်မြဖြစ်ပြီး အငယ်ဆုံးသားက မောင်တင်လှဖြစ်သည်။ မောင်တင်လှမှာ လူပျိုဖြစ်ပြီး မောင်တင်မြမှာ မိန်းမရှိပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ မောင်တင်လှမှာ ဈေးထဲတွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းသည်။

မောင်တင်မြမှာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိ၊ ကျပန်း အလုပ် လုပ်သည်။ ဒီကြားထဲ နေ့တိုင်း အရက်သောက်သည်။ အရက်သောက်ပြီး အိမ်သားတွေကို ရစ်သေးသည်။ တင်မြမှာ အလုပ်လုပ်၍ ရလာသော ပိုက်ဆံကို မိန်းမကို မပေးဘဲ အကုန်လုံး အရက် သောက်ပစ်သည်။

တစ်နေ့ ဒေါ်ပုမတို့ မိသားစုအတွက် ကံဆိုးသောနေ့ ဖြစ်လာ သည်။ အဲဒီနေ့က မောင်တင်လှ အိမ်ကို အစောကြီးပြန်လာသည်။

“ဟဲ့ သား.. ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

“ဒီနေ့ စိတ်တွေလေးပြီး ခေါင်းတွေ မူးနေလို့ အစောကြီး ပြန် လာတာ”

“ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါလား”

“ဆေး မသောက်သေးဘူး။ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ဦး မယ်”

မောင်တင်လှ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မောင် တင်လှ ရေချိုးနေစဉ် တင်မြရောက်လာသည်။ အရက်တွေလည်း အရမ်း မူးလာသည်။

“မိန်းမ.. ငါ ဝိုက်လာတယ်။ ထမင်း စားမယ်”

“ခဏစောင့်ပါလား။ ရှင့်ညီ ရေချိုးပြီး အားလုံး အတူတူ စားမယ်”

“မစောင့်နိုင်ဘူး.. ငါ့ကို အရင်ခူးပေး”

“ဒါဆိုလည်း ခူးပေးမယ်

တင်မြ မိန်းမ ထမင်းခူးပေးလိုက်သည်။

“ဟင်းက နည်းလှချည်လား”

“နည်းနည်းပဲ ရမှာပေါ့.. ဒီဟင်းတောင် ရှင်နဲ့ မောင်လေးအတွက် ရျက်ထားတာ။ အမေနဲ့ ကျွန်မတို့က ဖြစ်သလို စားရတာ”

“ဒါတွေ ငါမသိဘူး.. ငါ့ကို နောက်ထပ် ဟင်းထပ်ထည့်ပေးဦး”

“ကိုတင်မြ.. ရှင် မရစ်နဲ့နော်။ ထမင်း အေးအေးဆေးဆေး စား”

“ရစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ.. အခု ငါ့ကို ဟင်းထပ်ထည့်ပေး”

“မပေးနိုင်ဘူး.. မောင်လေးအတွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နှင့် လင်ငယ်ကျတော့ စေတနာရှိတယ်ပေါ့.. ငါ့ကျတော့ စေတနာ မရှိဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား”

“ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြော.. သူက ကျွန်မတို့ မိသားစုကို လုပ် ကျွေးနေတာ.. ရှင်က လုပ်ကျွေးလို့လား။ ရှင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှင် အရက် သောက်လို့ ကုန်ပြီ”

“နှင့်က.. လင်ငယ်ကိုတော့ အကောင်းပြောတယ်။ ငါ့ကိုတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

ကြာတော့ ဒေါ်ပုမ မနေသာတော့ ဝင်ပြောရသည်။

“ဟဲ့ . . တင်မြ မတော်
သေးဘူးလား။ မူးရင်း သွားအိပ်
တော့ လာရမ်းမနေနဲ့”

“သူ ပြောတာ ကောင်း
လား . . ကျွန်တော်က သူ့ကို လုပ်
မကျွေးဘူး။ သူ့လင်ငယ်က လုပ်
ကျွေးတယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“သူ ပြောတာ မဟုတ်လို့
လား . . မင်း ဘာလုပ်ကျွေးလို့
လည်း ရသမျှ အားလုံး အရက်
သောက်ပစ်တယ်။ တင်လှ လုပ်

ကျွေးနေလို့ ငါတို့ မငတ်တာ”

ရေချိုးနေသော မောင်တင်လှမှာ အပြင်က ဆူညံသံတွေကြောင့်
အပြင်ကို ထွက်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေစိုအဝတ်မလဲနိုင်အောင်
ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ထွက်လာသည်။

“အစ်မ . . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဲဒီမှာ မင်းအစ်ကိုလေ . . မင်းအတွက် ချွန်ထားတဲ့ဟင်း။ သူ့
ပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတယ်။ အစ်မက မပေးလို့ အစ်မကို ရန်လုပ်နေ
တယ်”

“ကဲပါ . . သူ တောင်းတာ ပေးလိုက်ပါ အစ်မရယ်။ နားညည်း
တယ်။ ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး”

“အော် . . နင်က လင်ငယ်ကို ပြန်တိုင်နေတယ်ပေါ့”

“အစ်ကို စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြော။ ကျွန်တော် သိက္ခာကို
မစော်ကားနဲ့”

“စော်ကားတော့ ဘာဖြစ်လဲ . . မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

တင်မြတစ်ယောက်၊ မောင်တင်လှ၏ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်း
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အစ်ကိုဖြစ်လို့ သည်းခံနေတာ”

“သည်းမခံတော့ မင်း
က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

တင်မြ . . မောင်တင်လှ
၏ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်
သဖြင့် မောင်တင်လှလည်း စိတ်
မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကို
လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။
တင်မြ နောက်ကို ဖင်ထိုင်လျက်
လဲကျသွားသည်။ တင်မြမှာ လဲ
နေရာမှ ထ၍ တင်လှကို ထိုး
လိုက်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊
သူ တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးနေကြသည်။

“ကဲ . . တော်ကြပါတော့ . . ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ”

မိခင်ဖြစ်သူက တားသော်လည်း မရ ဆက်ဖြစ်နေကြသည်။
နောက်ဆုံးပြောမရသဖြင့် တစ်ယောက်စီ ဝင်ဆွဲရသည်။ မရီးက သူ့ယောက်ျား
ကို ဆွဲထားသည်။

“ဖယ် . . နင် ငါ့ကို မဆွဲနဲ့။ လူပါးဝတဲ့ကောင် . . ငါ့အကြောင်း သိ
မယ်”

တင်မြ သူ့မိန်းမကို တွန်းဖယ်၍ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ဓားဆွဲယူလာ
သည်။ မိခင်က ဆွဲထား၍ ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရန်သွား
နေသော တင်လှကို နောက်မှ ထိုးလိုက်သည်။

“ကဲဟာ . .”

“အား! . .”

ဒေါ်ပုမနှင့် မရီတို့ဆွဲရန် အချိန်မရလိုက်ပါ။ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေ
ကြသည်။ တင်လှမှာ အောက်ကိုစွေကျသွားပြီး နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီး သေ
သွားသည်။ တင်မြမှာလည်း ဓားကြီးကိုင်ပြီး ကြက်သေ့သေနေသည်။ ဒေါ်
ပုမ သတိရလာပြီး တင်လှဆီကို ပြေးသွား၍ ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“အမလေး သားလေးရဲ့ . . အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ အမေ့ တစ်

ယောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီလား။ အမေ့ကို ဘယ်သူ လုပ်ကျွေးမှာလဲ”

ဒေါ်ပုမ တစ်ယောက်ရှိရင်း အသက်ပါ ပျောက်သွားသည်။ သူ့မှာ နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေသဖြင့် ကြာတော့ နှလုံးရောဂါ စွဲလာပြီး ယခုလို နှလုံးရပ်၍ သေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ရဲ တွေ ရောက်လာပြီး အလောင်းတွေကို ဆေးရုံသယ်သွားပြီး တင်မြက် ဖမ်း ၍ ရဲစခန်းခေါ်သွားသည်။

မရီနှင့် ကလေးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ မရီမှာ ယောက္ခမလည်း ဆုံး မတ်လည်း ဆုံး၊ ယောကျ်ားလည်း ထောင်ကျနှင့် ဖြည့်မဆည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကျိုးမပေးသော အရက်ကြောင့် သူတို့မိသားစု ဘဝ လေး ပျက်စီးသွားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၍ အသုဘကိစ္စ အဆင်ပြေစွာ ပြီးသွား သည်။ မရီ တစ်ယောက် ရက်လည်ပြီးသောအခါ တိုက်ကို ရောင်း၍ သူ့ သမီးလေးကို ခေါ်၍ ရွာကို ပြန်သွားရာသည်။

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲကွယ်”
“သူတို့အဖြစ်က သနားစရာ ကောင်းပါတယ်”
“ကဲ..အဖော်လည်း ပြန်ဦးမယ်။ သမီးတို့ရုံးက ပြန်လာတော့မယ်”
တစ်ဘက်ခြံက အဖော်ကြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ မလေး

သူတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

“သူ မကျွတ်သေးလို့ ငါတို့ကို ပြတာ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကို ကျွတ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ မောင်တင်ထွန်း အိမ်လာတုန်းကလည်း သူ မကြိုက်တဲ့ အရက်တွေ သောက်လာလို့ ခြောက်လွှတ်တာ .. သူ ဒီဘဝက ကျွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကျွတ်မလဲဆိုတာ အစ်ကို့ကို ပြောပြီး တိုင် ဆင် ကြည့်ဦးမယ်”

နောက်နေ့ မနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကိုဝင်းအောင်တို့ ဤအိမ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ .. သူတို့ကျွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘုန်းကြီး (၅)ပါးလောက် ပင့်ဖိတ်ပြီး အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေး အမျှဝေ လိုက်ပေါ့”

ကိုဝင်းအောင် ရုံးအားရက်တွင် အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး (၅)ပါးပင့်ဖိတ် ၍ ဆွမ်းကျွေးပြီး အမျှဝေလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မလေးရွှေတို့ ပြောင်း သွားသည်အထိ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မလေးရွှေ၏ မျက်လုံး ထဲတွင် သူ့ပုံရိပ်ကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေပါတော့သည်။

မှတ်ချက်။ (ဖြစ်ရပ်မှန်)

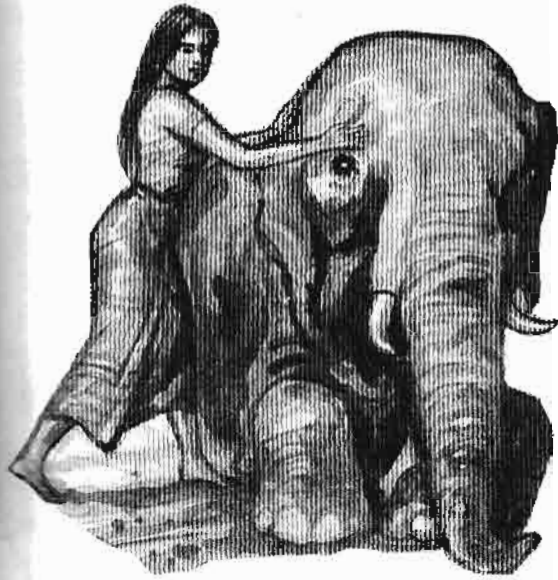
ရေနံမြေ ခေရ

စိတ်ရိုင်းဝင်တဲ့ ဆင်မေတ္တာ

ရှစ်ခွင်ကျော်
ဖောင်တော်သိ

။
'တဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင်နေတဲ့
ချစ်ပိုရဲ့ ဒေါသမီးကို
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
မေတ္တာရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်
လိုက်ပါပြီ။

အော် ..
ချစ်ပို မျက်ရွယ်တွေ တွန့်
လို့ပါလား။

ကျွန်တန်း ခံစစ်စခန်းတွေမှာ တပ်တစ်တပ်နဲ့ အချိန်းအပြောင်း
လုပ်တဲ့အခါ ရိက္ခာလက်ကျန်၊ ခံစစ်နယ်နိမိတ်၊ ရန်သူ့သတင်းနဲ့ အလေ့
အထ၊ နယ်မြေအခြေအနေ၊ ဒေသခံတွေရဲ့ သဘောထားစတာတွေကို
စာရင်းဇယား အသေးစိတ်ကအစ နောက်တာဝန်ယူရမယ့် စစ်ခေါင်းဆောင်
ကို လက်မှတ်ထိုး လွှဲပြောင်းပေးရတဲ့ ထုံးစံ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် စစ်မှုထမ်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
မရှိတဲ့ လွှဲပြောင်းလက်ခံခြင်း အပိုဆောင်းတစ်ခု လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ခံ
ရတာ ကြုံဖူးပါတယ်။

(၁၉၆၇)ခုနှစ် ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးထွက်စဉ်က ရှမ်း၊ ကချင်
တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ အခြေချနေထိုင်တဲ့ "မရမ်း" အမည်ရှိတဲ့ နွား
စစ်စခန်းထိုင်စဉ်က လတရ (၁) တပ်ခွဲမှူးဆီက "ချစ်ပို" အမည်တွင်တဲ့
ဆင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ကို လက်ခံရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း (၈၉)ရဲ့ရှေ့တန်းဌာနချုပ်ကတော့ မိုးကောင်း

...ပြီး ဆားမုတ်ခွင်၊ ကားမိုင်းခွင်၊ ဖားကန်ခွင်၊ မရမ်းခွင်၊ မိုးကောင်းခွင်
... တပ်ခွဲတစ်ခွဲစီ တပ်ဖြန့်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော် ဦးစီးတပ်ခွဲ (၄)ခွင်ကတော့ မရမ်းခွင်ပါ။
(၁၉၆၇) ခုနှစ်ဝန်းကျင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကတော့ မန္တလေး
...နား စာပို့ရထားနဲ့ မြစ်ကြီးနား နဘားလော်ကယ်ရထားပဲ ရှိပါတယ်။
...လမ်းတစ်မျိုးနဲ့ပဲ ခရီးသွားရကြောင်း ဆိုလိုတာပါ။ ကားလမ်းတွေရှိ
...နယ်မြေမအေးချမ်းလို့ရော လမ်းပေါင်းလမ်းကြမ်းဖြစ်နေလို့ရော
...အသုံးမပြုပါဘူး။

ခုတိယတပ်ခွဲမှူး ဦးစီး တပ်စိတ် တစ်စိတ်လျှော့ တပ်ခွဲကို မရမ်း
...ဆိုတဲ့ လတရ (၁) - တပ်ခွဲမှူးဆီက စခန်းကို အကြမ်းဖျင်း လက်ခံထား
...ခံရက် ကြုံလွှတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကတော့
...နားရှိ တပ်မဟာ(၇)မှူးကိုယ်တိုင် လာရောက် တွေ့ဆုံစစ်ဆင်ရေး
...ပြောမှာကို နာခံဖို့အတွက် စောင့်ဆိုင်းပြီး နောက်တစ်နေ့ စာပို့
...နဲ့မှ လိုက်ဖြစ်ပါတယ်။

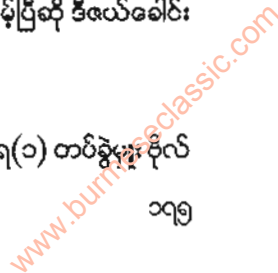
မရမ်းဘူတာကို ရထားဆိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်စေ့နောက်စရာ
...တပ်စရာနဲ့ ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့ရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် တိရစ္ဆာန်တွေဆိုလို့ အိမ်မွေး ကြောင်၊ ခွေးတောင်
...တတ်ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန် မချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမှ ကျွန်တော်
...ထိန်းကျောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပိုက နောက်တန်းပြန်
...ရ(၁) ရဲဘော်တွေ လိုက်ပါမယ့် ဒီဇယ်ရထားကြီးတွေက ပိတ်ဆို့ထားဆီး
...ရထားကြီးက တဘူဘူ တဘော်ဘော် .. ဥဩဆွဲမောင်းထုတ် စက်
...မောင်းတွေ အောက်ဆင်းချိန် လတရ(၁) ရဲဘော်တွေ ရှိရာ စစ်တွဲ
... .. ပြုတင်းပေါက်ကနေ နာမောင်းကြီး ထိုးတင် ..။

ရဲဘော်တွေက လူသားမိတ်ဆွေချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလို
...ကြီးကို ဝိုင်းဆွဲနှုတ်ဆက်၊ ရထားကြီး ဘီးလိုမဲ့ပြီဆို ဒီဇယ်ခေါင်း
...ပြီး လမ်းပိတ်ဆို့နေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

"ဝိုင်းကြီး .. ခဏစောင့်ဗျာ"

ကျွန်တော်တို့ အမှာစကား ပြောနေတဲ့ လတရ(၁) တပ်ခွဲမှူး ဝိုလ်

ကြီးသိန်းဝင်းဦးဟာ စကားဖြတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဆင်ပေါက်ကြီး
ခေါ်.. စက်ခေါင်းမောင်းတွေကို မိနစ်ပိုင်းစောင့်ဖို့ သွားပြောတာပါ။

ဗိုလ်ကြီးသိန်းဝင်းဦးနဲ့ ကပ်ပါလာတဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီးဟာ
စောကလိုပဲ ရထားပြုတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် နာမောင်းကြီးထိုးသွင်း
ဘော်တွေက နှုတ်ဆက်ရင်း-

“ချစ်ပို ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆိုတာပေါ့ကွာ”

“လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်”

“နောက်ရောက်တဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်း
ချစ်ပိုရယ်”

ဆင်ပေါက်ကြီး မျက်ရည်တွေ ယိုစီးရင်း ခေါင်းငြိမ့်ပါတယ်။ ခေါင်း
တွေ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ပေါ့။

“ချစ်ပို.. သားကြီးအတွက် နေရေး ထိုင်ရေး စားရေး သောက်
အကုန်လုံး ဒီက ဗိုလ်ကြီးကို မှာခဲ့တယ်။ ငါ့သားကြီး ဘာမှမပူနဲ့.. တို့
မျက်ရည်မကျချင်ဘူး”

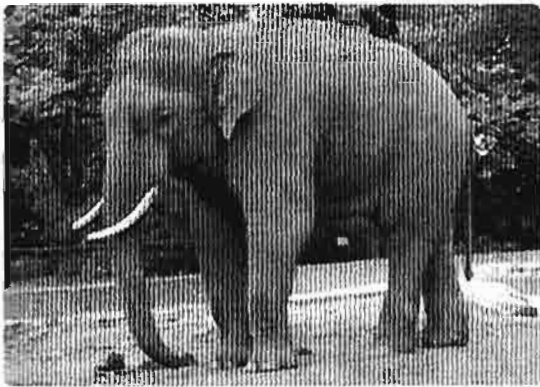
ဗိုလ်ကြီးသိန်းဝင်းဦးဟာ ဆင်ပေါက်ကြီး ခေါင်းကို ပွတ်သပ်
သူ့သားသမီးကို အမှာစကားပြောသလို ပြောနေချိန်မှာတော့ ဆင်ပေါက်
ကြီးဟာ လေးကန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ခေါင်းငြိမ့်ပါတယ်။

တိရစ္ဆာန်မချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြား အ
အလှန်ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒီဆင်ပေါက်ကြီးကို စစ်ဆင်ရေး
တစ်လျှောက် စားရေး သောက်ရေး တာဝန်ယူရတော့မှာဖြစ်လို့ လထူ
က ရဲဘော်တွေလို ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို သံယောဇဉ်ထားရင်
အခန့်မသင့်လို့ စိတ်ရှိုင်းဝင်ရင် ကိုယ့်ဆင်ဦးစီးကိုတောင် နင်းသတ်တဲ့
အလားကို သတိထားမိတော့လဲ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးကြီး ရွက်ရတော့မှာပါ။
အသိစိတ်ကြောင့် စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဆင်ပေါက်ကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဗိုလ်မှူး

အောင်ဦးစီးတဲ့ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့က မေ့ဆေးသေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခဲ့
တာပါ။ အရိုင်းကို ဆင်ယဉ်တွေနဲ့ ယဉ်ပါးအောင်သင်.. ရုန်းကန်လို့ ပေါက်ပြ
အနာတွေပျောက်.. ဆင်ယဉ်ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ လုပ်ငန်းခွင်
ဆင်ပေါက်တွေ ဆင်ဖြစ်နေပါတယ်။

ကနဦး တောသဘာဝအတိုင်း နေစဉ်က သစ်ငုတ်စူး ခံထားရတာ
ပဲ။ ဦးပိုးတွေ ဝေလက်ကိုက် အနာရင်း.. ရောဂါဟောင်းက ခြေတစ်ဖက်
ပေါ်နေ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဖြစ်နေလို့ စခန်းထိုင် တပ်ခွဲမှူးကို
အနာနာ ပြန်မတောင်းတော့ဘဲ ရဲဘော်တွေနဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း
အသားဇဉ်တွေ ရှည်လျားပြီး ကျွန်တော့်လက်ထက်ထိတိုင်အောင် ဝင်း
ဝင်းပိုင်ကြီး ရာထူး ဆက်ခံနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မရမ်းစခန်းကို လက်ခံပြီး တစ်ပတ်ကြာအထိ လတ
(၁) ဘဲရဲဘော်တွေနဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီး ဘာကြောင့် ဒါလောက် သံယောဇဉ်
ဖြစ်လဲဆိုတာ စဉ်းစားပါတယ်။ မရမ်းရွာခံတွေဆီကလည်း မေးမြန်းပြီး
မြေရှာပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာတွေ သိရသလို၊ ယုတ္တိမတန်တာတွေ
လည်း သိရပါတယ်။

နောက်တန်းပြန် လတရ(၁)မှာ မရမ်းရွာသူ ငါးယောက်ပါသွား
တယ်။ အဲဒါ ဆင်ပေါက်ကြီး အောင်သွယ်ပေးတာပါတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မရမ်းရွာတပ်စခန်းဟာ မရမ်းရွာကြီးရဲ့ တောင်
မန္တလေး- မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တည်ရှိပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနဲ့ရထားလမ်းကြား ကျေးရွာချင်းဆက် ဝေးဝေး ခင်းလမ်း ရှိပါတယ်။ နံနက်ခင်းဆို ဈေးသွားဈေးလာတွေ မပြတ်တမ်း မတွေ့ရပါ တယ်။

“ချစ်ပို . . . ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ဆံပင် အင်္ကျီ အဖြူရောင်နဲ့ မိန်းမကို ဒီစာသွားပေး”

လို့ ရဲဘော်ကမိုင်း . . . ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပိုက နာမောင်းသား ရည်းစားစာကို ညှပ်ပြီး လိုက်ပေး။ အဲဒီအချိန်မှာ စာပေးတဲ့ ရဲဘော်က မေးတာ မှန်းသိအောင် တပ်စခန်းရှေ့မှာ လမ်းသလားပြု၊ စာပေးခံ အမျိုးသမီးက ကြောက်တာရော၊ ရှက်တာရော မယူမချင်း တထောင့် ကောက်လိုက်နေတာကြောင့် ပေးစာကိုယူ အဲလိုနဲ့ သုံးလေးကြိမ်ခြောက် တော့ သမီးရည်းစားဖြစ်။ ရဲဘော်တွေနဲ့ညား ဝန်ကန်တန်းပြန်တော့ လိုက် ကုန်ရာရေလို့ သိရပါတယ်။

ရဲဘော်တွေဘက်ကရော ဆင်ပေါက်ကြီးကို ဘာအကျိုးပြုမှာ ကျင်ပြည်နယ် ဆားမှော်ရွာနဲ့ နမ္မတီးရွာကြီးတွေမှာ သကြား တွေ ရှိပါတယ်။ သကြားချက်ဖို့ ကုန်ကြမ်းကတော့ ကြံပါ . . . ဟိုပင်၊ ဝေဏ် မင်းဓသာ မင်းကုန်းရထားပေါ်က ကြည့်ရင် ကြံစိုက်ခင်းတွေမှ မျက်စိ တဆုံးပါ။

ရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိတဲ့ တပ်တွေဟာ နေ့စဉ်ရက်စဉ် ဆိုသလို လမ်းလှုံခြုံရေး ယူရပါတယ်။ တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ စခန်းပြန်တဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကြံလေးငါးချောင်း ပါလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကြံ ဟာ ဆင်ပေါက်ကြီးကို ကျွေးဖို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်ပေါက်ကြီးကလည်း ရဲဘော်တွေကိုချစ် . . .

ရဲဘော်တွေကလဲ ဆင်ပေါက်ကြီးကို ချစ်လို့ . . .

“ချစ်ပို” အမည်ပေးထားကြောင်း သိခွင့်ရပါတယ်။

“ဟ . . . ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ရဲဘော်တွေ . . . မင်းတို့သူများ နေထိုင် ပျက်ဆီးအောင်လုပ်တဲ့ ရဲဘော်တွေပဲကွ”

မြစ်ကြီးနားဘက်က မီး ခုထားလမ်း လှုံခြုံရေး တာဝန် ပြီး ဆုံးလို့ စခန်းပြန်လာတဲ့ ရဲဘော်တွေ ကြံတွေ ထမ်းလာတာမြင်လို့ အပြစ် တင်စကား ဆိုလိုက်ခြင်း ပါ။

“ကြံခင်းပိုင်ရှင်တွေ တိုယ်တိုင်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဒါလောက် အများကြီး . . . ဟုတ်ရော ဟုတ်ကြရဲ့လားကွာ”

ကျွန် တော် ရဲ ဘော် အားလုံး ခြုံငုံပြောနေစဉ်မှာ တပ်စု များ ဒု ဗိုလ် ဝင်းအောင်က -

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တပ်စွဲမှ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းအပြန် ကြံခင်း ဝိုင်ရှင်တစ်ယောက်က ရဲဘော်တွေ ခင်ဗျားတို့စခန်းက ချစ်ပိုအတွက် ကြံ တွေ ယူသွားပေးကြပါဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင် ခုတ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ချစ်ပိုက အသိအကျွမ်းတွေ များလှချည်လား”
တပ်စုမှူး ဒုဗိုလ်ဝင်းအောင်ရဲ့စကားကို လက်ခံ ယုံကြည်မိလို့ ကျွန်တော် လေသံပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က “ချစ်ပို . . . ဂိတ်ဝမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပေရပ်နေတာပါလိမ့်” လို့ အတွေးစရဲ့အဖြေကတော့ ရဲဘော်တွေကို မျှော်တာပါ။ ရဲဘော်တွေ ပြန် လာပြီဆိုတော့လည်း ခေါင်းတခါခါ၊ နာမောင်းတရမ်းရမ်းနဲ့ ပျော်ပါးနေတာ မြင်ရသူ ကျွန်တော်အတွက် ကြည်နူးစရာပါ။

တစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ်၊ တစ်လဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကျော်လွန် လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချစ်ပိုအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်ပို ခစားရ မသောက်ရမှာ ပူပင်လာတတ်ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ -

“မီးပုံပွဲမှာ စုကာ ဝေးကာ အပေါင်းအဖော်များနဲ့ ပျော်ပါတယ်”
ကျွန်တော် တပ်စွဲရုံးဝိုင် နေရှင်နယ် ပန်နာဆိုနစ် ဝေဒီယိုက ရုပ်ရှင်

မင်းသားကြီး ဝင်းဦးရဲ့ မီးပုံပွဲ သီချင်းလာလို့ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲရုံး ရဲဘော်တွေ ကပါ သံပြိုင်လိုက်ဆိုနေစဉ်မှာ စခန်းဂိတ်ဝ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်က-

“ချစ်ပိုကြီး ကနေတယ် ဟေ့”

လို့ အော်ပြောလိုက်လို့ စခန်းရှိ ရဲဘော်အားလုံးက ထွက်ကြည့် ပါတယ်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သီချင်းဆိုရင်း အားပေးမှန်းသိလို့ ချစ်ပို ကြီး ခေါင်း နှာမောင်း လက်တွေ စီးဝါးကိုက် လှုပ်ရှမ်းကပြမှုဟာ ပိုပြီး သွဏ် လက်လာပါတယ်။

မိဝေး ဖဝေး . . . ဇနီးသားသမီးတွေနဲ့ ကွဲကွာ ကင်းဝေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ပျော်ရွှင်မှုရစေဖို့ ကပြအသုံးတော်ခံတဲ့ ချစ်ပိုတို့ ကျွန်တော့် ရဲဘော်တစ်ယောက်လို့ သံယောဇဉ်စတွယ်တော့တာပါပဲ။

ချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်ရွှင် ဖန်တီးပေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် မစွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့အပြင် စိတ်သောကရောက်အောင် ဖန်တီးနေသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော် မရမ်းရွာထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲ သွားသွား၊ နောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ပါတတ်ပါတယ်။ ပြန်ပါဆိုလို့လည်း မပြန်ဘူး။

ချစ်ပိုဟာ စကားမပြောတတ်တာကလွဲလို့ သူ့အသိစိတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေနဲ့အပြိုင် ပျော်ရွှင်တယ် ဝမ်းနည်းပူဆွေးတတ် ချစ်တတ် မှန်းတတ် စိတ်ဒေါသဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

မရမ်းရွာလယ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ ပိုင်ရှင်က တော့ တင်မေချစ်နဲ့ တင်မေစစ် အမြွှာညီအစ်မ အမျိုးကြီးတွေပါ . . . ကျွန် တော်က တင်မေချစ်နဲ့ အပြန်အလှန် ချစ်ကျွမ်းဝင်နေပြီဆိုတာ သိနေသလို ပါပဲ။

ဖို - မ ချစ်သူတို့ဘဝ . . . ကျွန်တော် တင်မေချစ် လက်ကို ကိုင်ချင် ပါတယ်။ တင်မေချစ် သွယ်လျတဲ့ ကိုယ်လေးကို ဖွေဖက်ချင်ပါတယ်။ တင်မေချစ် ပါးပြင်ကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝပါဘူး။

ပြောရရင် တင်မေချစ် အနား ကပ်ခွင့်တောင် မနေရပါဘူး။ ချစ်ပို နှောင့်ယှက်နေလို့ပါ။ တင်မေ ချစ် အနားကပ်ရင် နှာမောင်းနဲ့ တွန်း ပြီး ခွာထုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဆင့်၊ ကျွန် တော် အသက်၊ တင်မေချစ် အရှက်၊ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက်ဟာ မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဖိန်းတွေဖို့ မသင့်ပါဘူး။ သိက္ခာရှိ ရုံနဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာ တွေ့ဆုံကြပြန် တော့လဲ ချစ်ပို နှောင့်ယှက်တာနဲ့ ချစ်စကားလှလှလေးတောင် တုံ့လှယ်ပြောဆိုခွင့် မရှိပါ။

ရက်မှလ အလီလီပြောင်းပြီး ချစ်သက်တမ်းလေးတွေ ရှည်ကြာ လာတဲ့ထိ ချစ်ပို အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလာပါတယ်။ ချစ်ပို တင်မေချစ်ကို ချစ်နေပြီဆိုတာပါပဲ။

တစ်မိမိပေါက် မောင်နှမအရင်းအချာ အချစ်မျိုး . . . အသည်းနှင့် အောင် ချစ်ရတဲ့ အစ်မ (သို့မဟုတ်) ညီမလေးကို အစ်ကိုကလွဲလို့ ဘယ် သောကျားကိုမှ မချစ်စေချင်တဲ့ မောင်နှမချစ် (၅၂၈) ကိုလေသာကင်းစင် တဲ့ အချစ်မျိုးလား။

ကျွန်တော်လို့ပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ (၁၅၀၀) အချစ်မျိုးလား။

“ကို . . . ချစ်ချစ် သဘောကို သိချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ . . . ကိုကို”

အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်မေချစ် ချက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ ကျွန်တော်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

“ချစ်ချစ် . . . ချစ်ပိုအပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောထားကို ပြောတာပါ”

“ကိုကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ သိချင်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ချစ်ပိုဟာ အကိုလိုပဲ ချစ်ချစ်ကို ချစ်နေသလားလို့ပါ”
“အော် .. ကိုကိုရယ် .. ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါများ စိုးရိမ်စရာလား။ ချစ်ချစ်က မနုဿလူသား။ ချစ်ပိုက တိရစ္ဆာန် .. မဖြစ်နိုင်တာမတွေ့စမ်းပါနဲ့”

“တကယ်လို့ ချစ်ပိုဟာ လူဖြစ်နေရင်ကော”

“ကိုကိုနော် ..”

ကိုကိုနော်လို့ ပြောတဲ့ လေသံ .. ၊ ခပ်စူစူ နှုတ်ခမ်း .. ၊ ခပ်စွေစွေ မျက်စောင်းတစ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် သဝန်တိုရန်ကောလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေပါတယ်။

သဝန်တိုတာ အချစ်လို့ ခေါ်ရင် တင်မေချစ် အပြစ်ဆိုမှုကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖြူကျေနပ်စွာ လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး တွေးပါတယ်။ ချစ်ပိုဟာ တိရစ္ဆာန်ပါ စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီဆို သူ့သခင် ဆင်ဦးစီးကိုတောင် နင်းသတ်တဲ့အထိ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ အသိကြောင့် အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်တော့ကြောင်း နားလည်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးကာလ ကုန်ဆုံးဖို့ တစ်လတောင် မလို့တော့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ တင်မေချစ် သူက ပိုချစ်တယ်။ ကိုယ်က ပိုချစ်တယ်လို့ အချစ်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေချိန် .. ၊ အချစ်ရဲ့ အထွဋ်အထိပ်ကို ရောက်နေချိန် .. ၊ နောင်ရေးအတွက် စိုင်းပြင်းနေချိန်မှာတော့ ချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တင်မေချစ်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် မရမ်းရွာထဲသွားရင် ကျွန်တော့်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တတ်တဲ့ ချစ်ပို ခုတလော မလိုက်တော့ပါဘူး။ ရဲဘော်တွေ ကင်းအိပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုး။ ရဲဘော်ချင်း စကားများရန်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို လာတိုင်၊ ရဲဘော်တွေ အစာမကျွေးရင် နာမောင်းကြီးနဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နဲ့ သတင်းပို့၊ ရေဒီယိုက မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းလာရင် ကျော့ကျော့ မော့မော့ ကခုန်တတ်တဲ့ ချစ်ပိုဟာ လေးလံတိုင်းတိုင်းလို့ နေပါတယ်။ လူလိုဆိုရင် စိတ်ဖိစီးမှု ခံစားနေရသလိုပါ။

ချစ်ပိုဝေဒနာကို ကျွန်တော် မျှဝေခံစားတတ်ပြီဖြစ်လို့ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ချစ်ပိုကို ချော့ပါတယ် မပျော့ပါဘူး။ ချစ်ပိုကို မြှောက်ပါတယ်

မမြှောက်ပါဘူး။ လတ်ဆတ်တဲ့ ကြံတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခုတ်ပိုင်း ကျွေးပါတယ် မစားပါဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ မမှိတ်မသုံ မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေခြင်းဟာ ကောင်းသော လက္ခဏာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ကြံကြံနေတဲ့ သဘောပါ။

စစ်ဆင်ရေး ကာလပြီးဆုံးပြီး နောက်တန်းပြန်နားမှ နောက်တစ်ခေါက်လာပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ကိစ္စ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိစ္စဟာ မသေချာ မရေရာတဲ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားဘဝဟာ ခုအမိန့်ချမှတ်ချင်း တာဝန်ကျရာကို အချိန်မဆိုင်း သွားရတဲ့ဘဝပါ။

ကျွန်တော် တင်မေချစ်နဲ့ ညှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောဆိုတာ ကြောင့် ခိုးကောင်းရှေ့တန်း ဌာနချုပ်ကို သွား။ ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှတော့ အကျိုးအကြောင်း တင်ပြပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံတာ အလွယ်တကူပဲ ခွင့်ပြုပါတယ်။ အခြေအနေပေးရင် တပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချိန်တွင် မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။

“ဗိုလ်ကြီး မောင်ဘိုကြီး နှင့် မတင်မေချစ်”

မင်္ဂလာမကျွပ် နဖူးစီး စာတမ်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လိပ်ပြာမလုံပါ။ စိတ်မသန့်ပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တင်တောင်းတဲ့ ငွေကြေးပမာဏဟာ မည်ကာမတ္တပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့တင်တောင်းငွေကို နှစ်ဆတိုး နားဖောက်ချိန်မှာ လူလယ်ကောင်ထုတ်ပြတဲ့ တင်မေချစ်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ပေးသလို၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ချီးကျူးထောပနာပြု ခံချင်တဲ့ သဘောဖြစ်တာကြောင့် လိပ်ပြာ မလုံတာပါ။

မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်၊ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံး မတင်မေချစ် တာဝန်ယူတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မိန်းမရက်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အထုတ်ခြေ သတင်းပေါက်သွားရင်တော့ အရှက်ရစရာပါပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းချုံးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မတင်မေချစ်ဟာ ငွေကြေးပြည့်စုံလှတဲ့ မျက်နှာကြီး တောသူဌေးဖြစ်တာကြောင့်

အကျယ်ချဲ့ပါတယ်။

ရွာလေ့အတိုင်း ဝက်သားဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါတယ်။ မတင်မေချစ်ဟာ ဂုဏ်ပကာသန ငွေကြေးကြွယ်ဝသလို၊ မိတ်သင်္ဂဟလည်း ပေါပါတယ်။ မနက် ခုနစ်နာရီမှ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီထိလို့ ကြေညာထားပေမယ့် မနက် မိုးလင်းပြီဆိုထဲက ဧည့်ခံကျွေးမွေးလာတာ ရှစ်နာရီကျော်၊ ကိုးနာရီထိုးချိန်မှာတော့ ဧည့်ခံ မကူပဲတောင် မဆဲဘဲ ပရိသတ်ပြိုဆင်းလာပါတယ်။

“အခါတော် ပေးတာက x x x နတ်ရေးငယ် ရွှေစာ”

ကျယ်လောင်လှတဲ့ အသံချဲ့စက်က မင်္ဂလာအခါပေး သီချင်းသံဟာ .. “လာကြပါ .. ကြွရောက် သုံးဆောင်ကြပါလို့ ဖိတ်ကြားနေသလိုပဲ” မရမ်းရွာကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာပွဲအရှိန်ကြောင့်လို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။ နေမြင့်လို့ အချိန်ရင့်ပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိသတ်ဟာ ကျဲပါးမသွားဘဲ မကူပဲတွင်း အိမ်မကြီးပေါ်ဘေးအိမ်နီးချင်း အိမ်တွေမှာပါ ပြည့်လျှံလို့ တောင်နေပါတယ်။ မရမ်းရွာကြီးရဲ့ “အစည်ကားဆုံးသော မင်္ဂလာပွဲ” လို့ တောင် ပြောစမှတ်ပြုရမယ့် ပွဲလို့တောင် မှတ်ချက်ပြုခံရတဲ့ပွဲပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ -

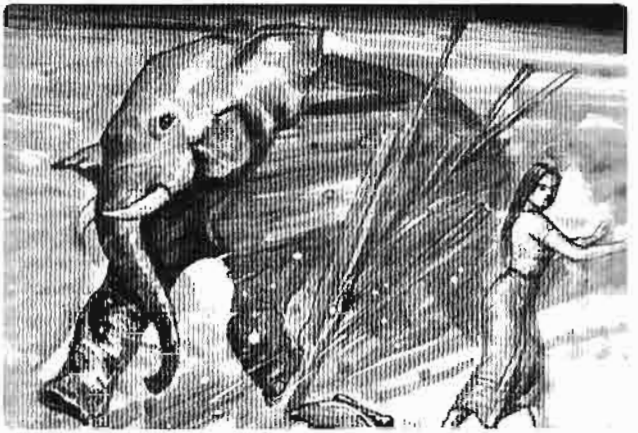
“တပ်ထဲက ဆင်ပေါက်ကြီး ချစ်ပို ပြေးလာတယ်ဗျို့”

ချစ်ပိုလာတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် အော်ဟစ်ပြောဆိုသူရဲ့ လေသံမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့ စိုးရိမ်မှုသဘောဆောင်နေလို့ ကျွန်တော်ရော မတင်မေချစ်ပါ မကူပဲအပြင် ထွက်ကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် .. ပုံမှန်ခြေလှမ်းနဲ့ လာခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး ဝမ်းရှူးထိုးနဲ့ အပြေးလာခြင်းပါ။

“မီးဖိုထဲ ဝင်သွားပြီ”

“ပြေးကြ ပြေးကြ”

ပွက်လောရိုက်သံတွေနဲ့အတူ ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့တွေ ဘေးလွတ်ရာကို ထွက်ပြေးချိန်မှာတော့ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဝက်သားဟင်း မိုးငြိဒယ်အိုးကြီးကို နာမောင်းနဲ့ ထိုးလှန်ပစ်ပါတယ်။ မီးဖိုဘက်မှာတော့ အဆီတင်းဝင်း အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ဝက်သားတုံးတွေ ပြန်ကျကုန်ပါတယ်။

“ချစ်ပို .. ချစ်ပို”

“ချစ်ပို မလုပ်ပါနဲ့ .. တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်အသံကြားရင် စိတ်ပြေတန်ကောင်းရဲ့လို့ အသံပေးကြည့်ပါတယ်။ မတင်မေချစ်ကလည်း သူတောင်းပန်ရတန်ကောင်းရဲ့လို့ အထင်နဲ့ တောင်းပန်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ်ကို တစ်ချက်ငွေကြည့်ပြီး ထမင်းတွေထည့်ထားတဲ့ တောင်းတွေကိုမှောက်၊ ထမင်းတွေကို နင်းခွေပါတယ်။

“ချစ်ချစ် ပြေး .. ပြေး။ အိမ်ပေါ် တက်ပြေး ..”

ချစ်ပိုဟာ ထမင်းတောင်းတွေ သွန်မှောက်နင်းခွေပြီးလို့လည်း စိတ်မပြေနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ဘက် ဦးတည်လာလို့ မတင်မေချစ်ကို တွန်းလွှတ်ပါတယ်။

အရေးထဲ မတင်မေချစ် လဲကျသွားလို့ ဆွဲထူနေစဉ်မှာ ချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်မမူဘဲ မင်္ဂလာမကူပဲဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ မကူပဲထဲက ဧည့်ပရိသတ်တွေ အစုအပြုံလိုက် အလဲလဲအပြိုင်ပြီး ထွက်ပြေးကြပါတယ်။

“ချစ်ပို .. စိတ်လျော့ပါ”

“ချစ်ပို .. ငါတို့ကို မသနားတော့ဘူးလား”

ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ် အသံပေး တောင်းပန်ပေမယ့် မရပါ

ဘူး၊ မင်္ဂလာသီချင်းတွေ သီကျွေးနေတဲ့ အသံချဲ့စက် ဟွန်းကြီးနှစ်လုံးကို ဆွဲဖြုတ်၊ လမ်းမပေါ်က ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ထုခြေ၊ ခြေထောက်နဲ့ ထပ်နှင်းပြီးတော့ မလှုပ်တိုင်တွေ ဆွဲနှုတ်ဖြိုဖျက်ပစ်လို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပါပြီ။

သတို့သား ကျွန်တော်နဲ့ သတို့သမီး မတင်မေချစ်ကလွဲလို့ အနီးဝန်းကျင်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

နံနက်ပိုင်းဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲဟာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အပျက်အစီးတွေနဲ့ အတူ ကျက်သရေကင်းမဲ့တဲ့ တစ်ပြင်ကြီးလိုပဲ။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ဘယ်သူကပြောပြီး သတင်းပို့လိုက်တယ် မသိ။ ကျွန်တော့် ရဲဘော် ဆယ်ယောက် သေနတ်ပစ်ဖောက် ခြောက်လှန့်ပြီး ပြေးလာကြပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အပျက်အစီးတွေမြင်ပြီး ချစ်ပိုကို ပစ်သတ်ကြတော့မှာပါ။

“ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လာခဲ့ပါ”

“မမချစ်... ဗိုလ်ကြီးနဲ့အတူ ဒီဘက်ကို လာခဲ့ပါ”

ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေ ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ်ကို အော်ခေါ်ရင်း သေနတ်နဲ့ချိန်တဲ့လူက ချိန်၊ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ခတ်ရင်း ခြောက်သူက ခြောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်ပိုဟာ ရဲဘော်တွေရှိရာဘက် ခေါင်းလှည့်ထားပါတယ်။ နဖူးတည့်တည့် ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်လိုက်ရင် ဘိုင်းကနဲ လဲပြီး သေပွဲဝင်တော့မှာပါ။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်... မပစ်ကြပါနဲ့ရှင်”

“ချစ်... ချစ်...”

မတင် မေချစ်
ဟာ ရဲဘော်တွေကို
တောင်းပန်ရင်း
ချစ်ပို ရေပြေး
ထွက်သွားလို့
ကျွန် တော်

လိုက်ဆွဲတာ မမှီလိုက်ဘဲ ချစ်ပိုရှေ့က ကာလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ချစ်ပိုနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ပါ အသေခံမယ်ဆိုပြီး ရဲဘော်တွေရဲ့ ပစ်ကွင်းကို ကာကွယ်လိုက်ပါတယ်။

“ဗိုလ်ကြီး... မမချစ်... မစွန့်စားချင်ပါနဲ့။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အတွက်နဲ့ အသက် ဆုံးရှုံးမခံပါနဲ့”

“ဖယ်... ဖယ်... ပစ်တော့မယ်နော်”

“ဗူး...”

ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မေချစ် မျက်လုံး စုံမှိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ စက္ကန့်... မိနစ် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျှော် လင့်သလို၊ ဖြစ်မလာလို့ ချစ်ပိုရှိရာ နောက်ကျောက် လှည့်ကြည့်ချိန်မှာတော့ ရင်နင့်အောင် ခံစားရပါတယ်။

ချစ်ပို မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်နေလို့ပါ။

တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့ ချစ်ပိုရဲ့ဒေါသမီးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မေတ္တာရေခွဲ ငြိမ်းသတ်လိုက်ပါပြီ။

အော်... ချစ်ပို မျက်ရည်တွေ တွဲခိုလိုပါလား။

“ချစ်ပိုရယ် နောက်ဘဝဆိုတာများ ရှိခဲ့ရင်...”

မတင်မေချစ်ဟာ ချစ်ပို ဦးကင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ စကားဆိုပါတယ်။ အသံတိမ်ဝင်သွားလို့ ဘာမှမကြားရတော့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားလက်ကျန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရအဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ရပါတယ်။

ချစ်ပိုနဲ့အပြိုင် မတင်မေချစ်ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့်ပါ။

ရွှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်တော်သီ

တင့်လွင်
(ဘုရားနီ)

ဘီလူးရုပ်တုနှင့် ကြမ္မာဆိုး

||
 “အ... အ... လုပ်...
 လုပ်ပါ... ဦး”
 ဒုတိယအကြိမ် မပီမသ
 အော်သံကြောင့် အားလုံးပြန်ထည့်
 နိုးလာကြသည်။ စိုးထိန်
 မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် တုန်
 ခေါ်မရ ဖြစ်၍နေသည်။

စေတီပျက်နား ဝှေးနီ မကြာခင်က ငှက်ပစ်လာတတ်သည်။
 ပေါင်းစုံ နေထိုင်ကျက်စားရာ နေရာဖြစ်သည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ရိပ်များ
 ဆိုင်း ညိုမှိုင်းလျက်ရှိသည်။

ကြီးမားသော ညောင်ပင်၊ ကုက္ကိုပင်၊ ရေသဖန်းပင်၊ ထမင်း
 ထနောင်းပင်များပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များအတွက် လွတ်လပ်သော သဘာဝ
 တစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

ထနောင်းပင်ပေါ်မှ တွန်ကျွေးနေသော ရှိုးမောင်နံဆီ ဝှေးနီ
 ပင် အကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းနေသည်။ လက်ထဲ၌ ခွနှင့် လောက်စာ
 အစဉ်သင့်ပစ်ရန် ပြင်ထားသည်။

“ဖလန်း... ဖလန်း”
 ရှိုးနစ်ကောင် တောင်ပံခပ်ကာ ထပျံသွား၏ ။
 “တောက် !... ပစ်ခံနီးမှကွာ”
 ရှိုးနစ်ကောင်ကို မပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် တောက်ခေါ်
 ပြောဆိုနေလေ၏ ။
 “ဪ... ဒင်းကြောင့်ကိုး”
 ရှိုးနစ်ကောင် လန့်ဖြန့်သွားခြင်း၏ အဓိကတရားခံကို

ပျက်စီးရက် တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ဝါးပင်ထိပ်ဖျားနားဆီမှ လက်မောင်းလုံး
 အောက် လင်းမြေကြီးတစ်ကောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့
 ဖြစ်ရသည်။

“ဝှစ်... ဖောက် !... ဝှစ်... ဖောက် !”
 မြန်မြန်ဆန်ဆန် လေးစွဖြင့် နစ်ချက်တိတိ ပစ်လိုက်သည်။ လင်း
 မြေကြီး၏ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။ ဝါးပင်ထိပ်ဖျားမှ အောက်သို့
 ကျကျသွားသည်ကို ဝှေးနီမြင်လိုက်ရ၏ ။
 ဝှေးနီ လင်းမြေပြုတ်ကျရာ နေရာသို့ အလျင်အမြန် ရောက်ရှိ
 သွားသည်။ ခေါင်းသာ မူးနေောက်သွားပြီး မြေကို လုံးဝ ရှာမရ ဖြစ်သည်။ သူ
 ကိုယ်သူလည်း ဒေါသ ထွက်နေသည်။

“မသေဘဲနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာ ထင်တယ်”
 မကျေနပ်သေး၍ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရှာမိသည်။
 “ဘာလေးပါလိမ့် !...”
 မြေကြီးပေါ်တွင် ကြေးရောင်အဆင်းရှိသော မပီမသ ရုပ်တုလေး
 တွေ့ရှိပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘီလူးရုပ်တုလေးပါလား”
 နစ်လက်မနီးပါးရှိ ဘီလူးရုပ်တုလေး ဖြစ်နေသည်။ တကယ့်ကို
 ဘီလူးရုပ်တုလေးနှင့် တိုက်ခိုက်တော့မည့် ဟန်အမူအယာအပြည့် လက်ရာ
 မြောက်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ပုံဖြစ်လေသည်။ စိတ်ထဲတွင် လိုချင်စိတ်များ
 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ လောက်စာလုံးထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ
 အိတ်ထဲသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ဘီလူးရုပ်တုလေးကို လွယ်အိတ်ထဲမှထုတ်၍ အသေအချာ ကြည့်
 မိ၏ ။ ကြက်သီးမွေးညှင်းထလောက်အောင် လက်ရာမြောက်လှသည်။
 ကြည့်ရင်း... ကြည့်ရင်း လွှင့်ပစ်ရမှာကို နှမြောစရာ ကောင်းနေသည်။
 အလွယ်တကူ နီးစပ်ရာ သစ်သားပေါင်ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

“လူလေး... မနက်စောစော တောင်ပေါ် တက်ရမယ်နော်၊ အိမ်
 မိတော့လား”
 အမေအော်လိုက်သော အသံကြောင့် အိမ်ရန် မျက်လုံးဖိုတ်လိုက်

မိသည်။ မကြာလောက်သောအချိန်အတွင်း
တခေါ်ခေါ် ဟောကံသံထွက်ကာ ဝှေးနီ အိမ်
ပျော်သွားလေသည်။

“ကယ်ကြပါဦး ! ..
ကယ်ကြပါဦး.. အ.. အ..
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သော်
နေသာ သန်းခေါင်ယံအချိန်

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖိုးထိန်အိပ်ရာဆီမှ အလန်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့်
ဝှေးနီနှင့်အတူ မိသားစု လန်နီနီခွဲရလေသည်။

“ဖိုးထိန်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရုပ်ဆိုးဆိုး လူကြီး လည်ပင်းညစ်နေလို့အော်မိတာပါ.. အဖေ
အကြောက်လွန်ပြီး မျက်နှာငယ်နှင့် တုန်တုန်ရီရီ ပြောဆိုသော
သော ဖိုးထိန်စကားကို အားလုံး နားထောင်နေကြသည်။

“မင်းကလည်း.. ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လည်း ကြောက်
ရာ မလိုပါဘူးကွာ.. မင်းက ပက်လက်လှန်အိပ်တော့ ထမင်းလုံး တစ်
ခြောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

အဘက ဖိုးထိန်ကို အပြစ်ပြောဆိုနေသည်။ ဖိုးထိန်ကတော့
အကြောက်လွန်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့
ဘူးခဲ။ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်မို့ စိတ်စွဲလန်း၍ မက်သော
အိပ်မက် မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရသည်ကို စဉ်းစားမရ ခြင်း
နေသည်။

“ကဲ.. ကဲ.. ပြန်အိပ်တော့.. အငယ်ကောင် ဝှေးနီ.. တောင်မ
တက်ရဦးမယ်”

အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ရောက် အိပ်ကြလေသည်။ ဖိုး
ထိန် မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေသော အရုပ်ဆိုးဆိုး လူကြီးကို မျက်လုံး
ထဲမှ ဈေးကန်မရ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“အ.. အ.. လုပ်.. လုပ်ပါ.. ဦး”

ဒုတိယအကြိမ် မပီမသအော်သံကြောင့် အားလုံးပြန်လည် နိုးလာ
ကြသည်။ ဖိုးထိန် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် လှုပ်မရ။ ခေါ်မရ ဖြစ်၍နေ
သည်။ တခဏအတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသော အကြောင်းအရာသည် အစ်ကို
ဖြစ်သူ ဖိုးထိန် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

အော်သူအော်၊ ငိုသူငိုနှင့် ဝမ်းနည်းစွယ်အဖြစ်အပျက်က မယုံ
နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ဝှေးနီ အကြိတ်ကာ အစ်ကိုအလောင်း
ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျမိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းသည် သူယူ
ထားခဲ့သော ရုပ်ထုကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟု ပူဆွေးသောကများ ဖြစ်မနေလေ
တော့သည်။

နွားပျောက်၍သာ စေတီပျက်နား ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဒီနေရာကို
လာချင်း ကိုယ့်စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဧရာမ
သစ်ပင်ကြီးတွေက လူသုံးလေးယောက်ဖက်စာ လောက်ရှိသည်။ သစ်ပင်၊
သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် လင်းဆွဲကြီးများက ဖောက်ထိုးတွဲလောင်းတန်းစီ
နေကြသည်။ အသည်းယားစရာ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။

အုတ်ကျိုး၊ အုတ်ခဲများက တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေ၏။ အချို့သော
အုတ်များဆို မြေကြီးထဲ ကျုံ့ဝင်နေသည်။ ဘယ်ခုနစ်၊ ဘယ်မင်း လက်ထက်
လှုပ် တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်သမိုင်းက ဝိုင်လုံသော အထောက်
အထား မရှိပေ။

ရွာထဲမှ လူကြီးသူမများ ပြောဆိုနေသံကြားရသည်က အမိဋ္ဌာန်
ဖြင့် လာရောက်ကျင့်ကြံကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ မကြာခဏ လာရောက်
ကြသည်ကို သိထားကြရသည်။

သာဝ အသက်(၃၀)အထိ စေတီပျက်တွင် မည်သူမျှ တွေ့မြင်
ခြင်းမရှိပေ။ စေတီပျက်နားမှ ခပ်ဝေးဝေး တောအုပ်ကြီးဆီသို့ ပျောက်
သော နွားကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အရိပ်အယောင် မတွေ့မြင်ရ။ အခြား
အရာများသို့ သွားရှာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ခြေမနှင့် အရာဝတ္ထု တစ်ခု ထိလိုက်မိသည်။ လက်ဖြင့်ကောင်
ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဘီလူးရုပ်ထုပါလား”

ရုပ်ထုလေးကို ခါးပိုက်ထောင်ထဲ ထည့်ပြီး သာဝအိမ်ကို ယူလာ
ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် ဘီလူးရုပ်ထုလေးအား ခေါင်းမိုးသက်ကင်
ပစ်များကြား ထိုးထားလိုက်လေသည်။

“အ..အ..လုပ်..ကြ..ပါ..ဦး၊ ကြောက်ပါပြီဗျ!”

အိမ်ဦးခန်း အဘအိပ်ရာဆီမှ အော်လိုက်သော အသံကြောင့်
အိပ်နေသူများ နိုးသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..အဘ”

“အောင်မလေး..ကြောက်စရာကြီး”

“ဘာမှ..မရှိပါဘူး”

သာဝက ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသော အဘကို ပြန်လည်
ပြောဆိုနေသည်။ အဘသည် ဟိုဒီကြည့်ရင်း ပျာပျာသလဲဖြစ်နေ၏။

“ဘာကို တွေ့လို့လဲ..အဘ”

အဘသည် တော်တော်မောနေသည်။

“ငါ အိပ်နေတုန်း ငါ့လည်ပင်းကို ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် လာညှစ်
နေလို့..ငါ အော်လိုက်မိတာ”

“အဘ အိပ်မက်မက်နေတာ နေမှာပေါ့”

သာဝ..အဘကို သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးပြီး ပြန်လည်အိပ်
ကြလေသည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် မိသားစုအားလုံး အိပ်ပျော်သွား
ကြသည်။

“သေ..သေ..သေ..ပါပြီ..အစ်..အစ်..အစ်”

အဘ ဘီလူးလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အား
ခြင်းမမျှသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို စောင့်မိသည်။

“အဘ..အဘ..အဘ”

အဘ မျက်လုံးပြူးကာ သေဆုံး
နေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်ကို မိသားစု
နား မသိလိုက်ရချေ။ သားသမီးများ
နီးယိုနေကြသည်။ အဘ သေဆုံးပုံက
သူးဆန်းနေသည်။ ရောဂါဖြစ်၍
သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၏။

သာဝ သူ့ခေါင်းကို
လက်သီးဖြင့် သုံးလေးချက်
ထိုးလိုက်မိသည်။ သူ သံယော
ဇဉ်ရှိသော အဘသည် မထင်
မှတ်ဘဲ သေဆုံးရခြင်းသည် သူ့
အယောဂကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု သာဝ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

ပွင့်ဖြူ ထင်းချောက်များ ကောက်ကာ စုပုံထားလေသည်။ အေး
ကြည်မနှင့် ထွေးရီ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထင်းလိုက်ကောက်နေကြ၏။

“ဟယ်!..”

ပွင့်ဖြူ ထင်းချောက်များ စုစည်းနေစဉ် မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ
ထွက်နေသော အချွန်အတက်အား ဓားမဖြင့် တူးဆွလိုက်သည်။ ရုပ်ထု
တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ရွှေလိုအရောင် မတောက်ပ၊ ရုပ်ထုကို လက်ဖြင့် ပွတ်
ထိုက်လိုက်၏။ ဘီလူးရုပ်ထု ဖြစ်နေသည်။

အေးကြည်မနှင့် ထွေးရီ ထင်းချောက်များ ရွက်ပြီး လာနေကြ
သည်။ ပွင့်ဖြူ ရရှိထားသော ဘီလူးရုပ်ထုကို ခေါင်းဖုထဲထည့်ကာ ထင်း
ညှင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်ပြီး သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရွာသို့ ထွက်ရွာ
လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ ထင်းစည်းကိုချပြီး ခေါင်းဖုထဲမှ ဘီလူး

ရုပ်ထုလေးကို သူမ သနပ်ခါးလိမ်းသော ကျောက်ပြင်နား၌ ထားလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းတော့လည်း သူ့ထားသော ဘီလူးရုပ်ထုလေးကို သတိမရ၊ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေသည်။

နေ့စဉ် အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်... အိမ်၏တာဝန်များသည် သူမ၏ အလုပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် သူမပေါင်းမှ မိသားစုသုံး သာ ဖြစ်သည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်း၊ မြက်ရိပ်၊ နွားစားကျွေးလုပ်ငန်းများသည် အဖေနှင့်တန်းတူ တတ်နိုင်သလောက် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်လို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ထင်းရှာသည်ကအစ ပွင့်ဖြူက အလုပ်ကို ဖယ်ဆက်သလို၊ မပြတ်လုပ်နေရသူ ဖြစ်သည်။

မအိပ်ခင် ဘုရားရှိခိုး အမျှအတန်းဝေ၊ မေတ္တာပို့ပြီးတာနှင့် အဖေနှင့်အမေကို ဦးချကန်တော့ပြီးမှ ပွင့်ဖြူ အိပ်တတ်သော သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

“ဟာ... ဘီလူးကြီးပါလား”

ကြောက်လန့်ကာ ပွင့်ဖြူ ပါးစပ်မှ ထွက်သွားမိသည်။ သူမ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော အငြိမ့်ဇာတ်ပွဲတွေထဲက ဘီလူးတွေနှင့် မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေသည်။ အဝတ်အစားတွေက ဖြိုးဖြိုးလက်လက်၊ ပါးစပ်တွင် အစွယ်နှစ်ချောင်းကို တွေ့မြင်ရ၏။ အရပ်အမောင်းကလည်း လူသုံးလေးယောက် စာလောက်ရှိ၏။ ပွင့်ဖြူ အကြောက်လွန်၍ သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“အဖေ့! ..”

ရှည်လျားသန်မားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွင့်ဖြူ လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်ပြီး ဆွဲမလိုက်သည်။ အရုပ်လေးတစ်ရုပ် မသလို ဖြစ်သွား၏။ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော ပါးစပ်ကြီးဟလိုက်သည်။

“မ... လ... အာ... အ”

ပွင့်ဖြူ ပါးစပ်မှ မပီမသ အသံသာ ထွက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို

ဝါးစားတော့မည်။ အနီး ခတ်ဝန်းကျင် တွင် ကျည်ကြမည် သူတစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မမြင်ရ။ သူမအဖြစ် တကယ်မဲ့သူ ဝေးကွာနေသည်။ နောက်ဆုံး စိတ်ထဲမှ ဘုရားသာ တနေမိသည်။

“ခုတ်!..”

ပွင့်ဖြူလည်ပင်းကို ညှစ်ထားသော ဘီလူးကြီးလက်ကို မဲနက်နေသော ဘုတ်တစ်ချောင်းရိုက်သံက မိုးခြိမ်းသံတစ်မျှ ကျယ်လောင်သွားသည်။ ဘီလူးကြီး လက်နာသွားသဖြင့် ပွင့်ဖြူကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

“သမီးကို ကယ်ပါ... ကယ်ပါ... အဘရယ်”

ထစ်ထစ်ဒေါ့ဒေါ့ အသံဖြင့် ဘုတ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်သော ဒေါက်ချာအောင်း ရေသေ့ကြီးကို လက်အုပ်ချီ ဝိုက်အသနားခံနေမိသည်။ ဘီလူးကြီး အဝေးသို့ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“အေး... အေး... ငါ့သမီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်တော့ အဘရီနေပြီလေ... ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

ပွင့်ဖြူ ကျေးဇူးတင်လွန်းစွာဖြင့် အဘရေသေ့ကို ကန်တော့နေမိသည်။

“သမီး ကောက်ရခဲ့တဲ့ ဘီလူးရုပ်ထုရဲ့ ကိုယ်ပွား ဘီလူးပေါ့။ ငါ့သမီး ဉာဏ်စဉ်နဲ့တော့ မရှိနိုင်၊ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ့”

အဘရေသေ့ ပြောစကားကြောင့် သူ့ကောက်ရခဲ့သော ဘီလူးရုပ်ထုကို ရုတ်တရက် သတိရမိသွားသည်။ “ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား” စိတ်ထဲမှလည်း အသံထွက်သွားအောင် ဘုရားကို တမိသွားသည်။

“သမီးရလာခဲ့တဲ့ ရုပ်ထုက အောက်လမ်းအစွမ်းတွေနဲ့ စီမံထု

လုပ်ထားတဲ့ လူသတ်ဘီလူးရုပ်ထုပေါ့။ အဲဒီရုပ်ထုကို မြင်တွေ့သူတိုင်း အိမ်ကို ယူသွားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာအောင် စီမံထားတယ်”

“သမီးကိုယ်တိုင်တောင် ဘာရယ်မသိဘဲနဲ့ ယူသွားသေးတာပဲ။ မိသားစုထဲက .. သူ့လုပ်နိုင်တဲ့သူကို ညဘက်မှာ သတ်တော့တာပဲ။ ဒီရုပ်ထုကြောင့် ဘာမှမသိတဲ့ သတ္တဝါတွေ သေကြေခဲ့တာ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး”

အဘရသေ့ပြောပြနေသော ရုပ်ထုအကြောင်းကို ပွင့်ဖြူ စိတ်ထဲ စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဒီရုပ်ထုလေးကို ရန်သွားပြီး သမီးကောက်ရတဲ့စေတီပျက်မှာ မြေမြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ နစ်ကာလတွေ ကြာလာတော့ ပြန်ပေါ်လာပြီး ကံကြမ္မာငင်တဲ့သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရုပ်ထုရရှိသွားတယ်။ သမီးက နောက်ဆုံး ရရှိသွားသူပေါ့။ သမီးက ငါးပါးသီလမြတ်တဲ့သူဆိုတော့ .. အဘကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ထူညီရတာလေ”

အဘရသေ့ စကားများများ ပြောလိုက်ရသဖြင့် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။

“သမီးရထားတဲ့ ရုပ်ထုကို အလင်းရောင် မရောက်သေးတဲ့ မနက်စောစောအချိန်မှာ စေတီပျက်အုတ်ပုံပေါ်ကို သမီးကိုယ်တိုင် ပြန်တင်ထားပေးပါ။ နောင် ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်ရှိရအောင် အဘ တာဝန်ယူမိတယ်။ အဘပြောတဲ့အတိုင်း မနက်စောစော လာသာထားပေးတော့ သမီး”

အဘရသေ့ ပွင့်ဖြူမျက်စိရှေ့တွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားသေးသည်။

မိုးမလင်းခင် ပွင့်ဖြူ စေတီပျက်ဆီသို့ အရဲစွန့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ စေတီပျက်ဆီ ပွင့်ဖြူ လုံးဝ မသွားချင်ပါ။ အိပ်မက်ထဲမှ အဘရသေ့ ပြောဆိုသွားသည့် စကားကို တာဝန် ကျေအောင် လုပ်ဆောင်ပေးမည့် ကတိကို ပွင့်ဖြူပေးခဲ့သော

ကြောင့်သာ သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘုရားရေ ..”

ပွင့်ဖြူ နှုတ်ဈေးမှ အသံထွက်သွားသည်။ စေတီပျက်အုတ်ပုံများတွင် ဆီမီးများ ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩရသည်က ပွင့်ဖြူ ညတန်းကအိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အိက်ဇရာဆောင်း အဘရသေ့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

“ခု .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ .. ခု .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ .. ခု .. ဝေ .. ဝေ ..”

အဘရသေ့ ကြေးစည်ထုသံကို ကြားနေရ၏။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ ပွင့်ဖြူ ဘီလူးရုပ်ထုကို အဘရသေ့ရှေ့မှာ တရိုတဝေသ ရထားလိုက်သည်။ စေတီပျက်ကို ဦးသုံးကြိမ် ကန်တော့ပြီး အဘရသေ့ကိုလည်း ကန်တော့လိုက်သည်။

“ငါ့ သမီး တာဝန်ကျပါပြီ။ ငါးပါးသီလကို နေ့စဉ်မမေ့ မလျော့ပါနဲ့။ သမီးက အနာဂတ်အချိန် သာသနာပြုမယ့်သူ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် အဘနဲ့ တွေ့ဆုံကြရဦးမှာ။ ကဲ .. ငါ့သမီး ပြန်ပေးတော့”

အဘရသေ့နားမှ ပွင့်ဖြူ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် အဘရသေ့ကို လက်တွေ့တွင် ဘာကျေးဇူးမှ မဆပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် မျက်ရည်များ ကျနေမိသည်။ အဘရသေ့ကြောင့် ပွင့်ဖြူ အသက်အန္တရာယ် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ အဘရသေ့ ကျေးဇူးက အလွန်ကြီးမားလှပေသည်။

အဘရသေ့သည် သာမန်လူများထက် အဆပေါင်းမြောက်မြားစွာသာသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းမပြုလုပ်နိုင်သော အလုပ်များကို အဘသည် မမြင်ကွယ်ရာမှ ပြုလုပ် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။

အဘရသေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သလို၊ ဘီလူးရုပ်ထုကြောင့် ကြမ္မာဆိုများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကိုလည်း ပွင့်ဖြူတစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့ချေ။

တင့်လွင် (ဘုရားနီ)

- တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်ပညာများစွာရခဲ့သော
ထူးခြားဆန်းကြယ်ဂန္ဓာဂီခရီး။
- အကြည်တော်မင်းခန့်အိစိတ်စွမ်းအင်အသုံးပြုပုံများ
- ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့ဆုံမှုများနှင့်..။

ထူးခြားဆန်းကြယ်ဂန္ဓာဂီခရီး(၂)

နေမထူး

-ယခင်လမှ အဆက်

||

“ခင်ဗျား.. စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ သွားတဲ့ခရီးနဲ့ တကယ့်ခရီးနဲ့ တူရဲ့လားဗျာ”

“သစ်ပင်၊ ချောက်ကမ်းပါး၊ လျှိုမြောင်း၊ အတားအဆီးကအား မလွဲဘူးဗျ.. ကျွန်တော် ကြိုရောက်ပြီး ခရီးလမ်းကို သိနေတာ စိတ်စွမ်းအား သမာဓိပါဗျာ”

ဗားမဲ့ဆရာတော် ဂါထာတော်

ဦးကောင်းကျော်နှင့် အကြည်တော်မင်းခန့်တို့သည် ကျောက်ပေါ်ကျလာသော လူသေအလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝပ်လျှိုးနေကြသည်။ မှ လူနှစ်ဦးက စေတ္တ ရပ်စောင့်ကြည့်သည်။ သယ်ယူရမည့် ဝန်စည်တို့များကို နေ့စစ်တကျ ထုတ်ပိုးပြင်ဆင်သည်။ အားလုံးအသင့်ဖြစ်လျှင် ထိုခရီးသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဦးကောင်းကျော်သည် မူလကတည်းက စိတ်မြန်လက်မြန် ဖက်ဖက်မတ်မတ်ဖြစ်သည်။ ထိုလူနှစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး မခံချိမခံဘဲ သဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မျက်လုံးစိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ရန် ဟန့်တားပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသည့် ထိုကြောင့် ထိုလူနှစ်ဦးက ထွက်သွားသည်အထိ ရိပ်မိသိရှိခြင်း မရှိ။

ဦးကောင်းကျော်တို့နှစ်ဦးသည် ကျောက်ဖျာပေါ်မှ လူကို လေ့လာကြည့်သည်။ အသက်မရှိတော့သည်မှာ သေချာသည်။ ဦးကောင်းကျော်တို့က ဂူအပြင်သို့ထွက်ပြီး လေ့လာစူးစမ်းသည်။ လူရိပ်လူယောင်

တွေ့ရချေ။

အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်တို့က ရနိုင်သမျှ ကျောက်ခဲ၊ မြေစိုင်ခဲ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့ စုဆောင်းပြီး အလောင်းကို အုပ်ထားလိုက်သည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၊ အလွယ်တကူ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ရန် စီမံပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကြောက်စရာပဲ ဗျာ.. လူတွေရဲ့ လောဘစိတ်မှာ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုး၊ မိဘ မရှိဘူးဗျာ.. ရယူလိုစိတ်တစ်ခုသာ .. အဓိကပဲ၊ နာမကျန်းတဲ့လူကို သုတ်သင်ပစ်တာ တွေတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးကောင်းကျော်”

“ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တယ်။ မတရားမှုကိုတော့ မကြည့်ရတ်ဘူးဗျာ”

“သူများ အရှုပ်ထဲ ကိုယ်မပါရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ.. ခင်ဗျားကို တျှုပ်တို့က အိုကြပြီလေ။ သဘာဝက ပေးထားတဲ့ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့နေပြီ။ သူတို့က သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အကောင်းဆုံးအရွယ်ပဲ။ ပြီးတော့ တောထောင်ထဲ လာရဲတာကိုက သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုယ် အရည်အသွေး မညံ့ဘူးဗျာ”

“သူတို့ မညံ့တိုင်း ကျွန်တို့ ညံ့ရမှာလားဗျာ”

“ကျုပ်စိတ်က ထောင်းကနဲ ဖြစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား.. တျှုပ်ကိုကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က ထူးခြားတယ်။ ခင်ဗျားက ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို တစ်ခုခုနဲ့ ဖိထားသလိုပဲ။ ထပ်ပြီး မတိုးဝေ့နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ကိုင်ထားတာ ညင်ညင်သာသာလေးပဲ။ ကျွန်တော်သိတယ်.. အိပ်မေ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒေါသကြောင့် ဆူပွက်လာတဲ့သွေးတွေက ခဏချင်းမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သွားသလိုပဲ.. ဘယ်လို ထူးခြားချက်ကြောင့်လဲ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က စေတ္တတွေ့ဆည်း ပြောသည်။

“အတိုရှင်းဆုံး ရှင်းရရင် “စိတ်တန်ခိုး” လို့ မှတ်လိုက်ပါဗျာ။ ပါဝါ သုံးတာပါ။ သူတို့အတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ.. သူတို့ စိတ်စေတနာက သူတို့ကို ရှင်းသွားမှာပါ။ အလောင်းက ပစ္စည်းရာယူတဲ့ လူကိုကြည့်.. ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံ၊ အမူအရာ၊ စိတ်သဘောထားတို့ကို လေ့လာရင် သေသူရဲ့ပစ္စည်းတို့ ရယူဖို့ မမူဘူးဗျာ.. မကျွန်ခိုဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်ချိန်မှာ ဒီပစ္စည်း

တွေကို သူပိုင်မယ်လို့ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဗျ.. ဒီလူက ကျန်တဲ့လူထက် အသက်ကြီးတယ်။ သေသူကို လက်ရဲဇက်ရဲ သတ်သူဖြစ်လို့ ပိုပြီး ရက်စက်တယ်။ ခဏတွေတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ .. သူ ဦးဆောင်တာဖြစ်လို့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ စိတ်ပိုင်းရော ရုပ်ပိုင်းပါ ကျန်လူကို စိုးမိုးဦးသားဖြစ်လို့ ခရီးဆုံးမယ် မထင်မိဘူးဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်၏ ပြောဆိုချက်များက သဘာဝကျသော်လည်း ဦးကောင်းကျော်က လက်မခံနိုင်ချေ။ နှစ်ဦးသဘောတူ ပူးပေါင်းကြံစည်ပြီး တိတ်တဆိတ်ကြီးပွားနေသူများ တွေ့ကြုံခဲ့သူဖြစ်၍ သံသယရှိနေ သည်။ မည်သို့ဆိုစေ တက်အမြင်တွင်ပင် ထိုလူနှစ်ဦး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ထူးခြားမှုအချို့ကို မှတ်သားနိုင်သမျှ မှတ်သားထားမိသည်။ သို့သော် .. အကြည်တော်မင်းခန့်ကိုတော့ လျော့မတွက်ရဲချေ။

မိုးရွာထားသဖြင့် ခရီးက မတွင်လှချေ။ နေသာသော နေ့ကဲ့သို့ သွက်လက်ဗျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်။ အကြည်တော်မင်းခန့်သည် သူ၏ ညှပ်ဖိနပ်ကို ခါးတွင်ထိုးပြီး ဝလာခြေသက်သက်ဖြင့် လျှောက်လျှော် ရှိသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ကင်းပက်ဖိနပ်နှင့် ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေသော်လည်း ကပ်လာသော ရွှံ့များကို ခွာချနေရသောကြောင့် မနိမ့်လှပေ။

အကြည်တော် မင်းခန့်လောက် မသွက်ချေ။ အကြည်တော် မင်းခန့်က ခြေသွက်သဖြင့် လိုက်မိရန် အတော်ကြိုးစားရသည်။ အချို့ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ကမ္ဘားများ တက်နေသည့်အခါ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေလှချေ။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သွက်လက်စွာ ရောက်နေသည်က များသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အတော်လေး အားယူ ကုတ်ဖဲ့တက် ရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးမကူညီရင်း ခရီးရောက်အောင် ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် အသက်အရွယ်ရလာပြီး အထိုက်အလျောက် ပင်ပန်းလာသဖြင့် ဦးကောင်းကျော်က ပြောမိသည်။

အကြည်တော် မင်းခန့်က ပြုံးနေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က မေးသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်အရပ်ဒေသကို ဦးတည်နေတာလဲဗျ..”

“လူ အသွားအလာနည်းတဲ့ နာဂတောင်တန်းဒေသကိုလေ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လဲ .. ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“ဂန္ဓာရီ ခရီးလေဗျာ .. ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမယ်လို့ မျှော်မှန်းထားသလို မမေ့ရှုလင့်တာတွေလည်း တွေ့ကြုံရတာပဲလေ .. ယူတတ်ရင် ဘာတွေပေါ့ဗျာ”

သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်က မြင့်သဖြင့် ဆက်မမေးတော့ချေ။

သို့သော် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ခရီးသွားစဉ် ထူးခြားမှုလေးများ ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခရီးသွားရသော်လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိချေ။ ညအချိန် အကြည်တော်မင်းခန့်က အညှစ်ခွာလှုပ်သည်ကို သိရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဦးကောင်းကျော်က အိပ်ပျော်သွားသည်က များလေသည်။

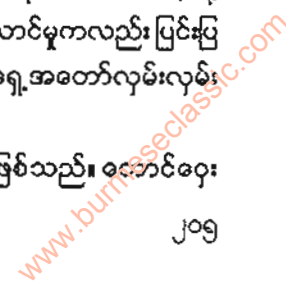
သို့သော် ထူးခြားသော အသံများ ကြားနေသည်က သေချာသည်။ ဤအသံများကြားရလျှင် ရင်ထဲတွင် ပီတိဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ နေရောင်ထိုးသည့်မှာ အကြည်တော်မင်းခန့်အတွက် အထိုက်အလျောက် ဖြစ်ခဲ့ရုံသည်ဟု သုံးသပ်သည်။

“နာဂတောင်တန်း၊ စာရာမေတီတောင်၊ အနောက် ရိုးမတောင်တောင်စွယ်တို့ဟာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ အနွယ်တော်တွေပဲဗျာ .. သူတော်ကောင်း၊ သူမြတ်လောင်းတွေဟာ ဟိမဝန္တာမှာချည်း ရှိတယ်ဗျာ .. ဒီလိုနေရာနဲ့ နေရာဒေသအနဲ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဆန္ဒရှိရင် ပီဇာမလိုဘဲ ဟိမဝန္တာတောင် သွားလို့ရတယ် .. ဒီလမ်းခရီးကို အသုံးပြုနိုင်တယ်”

ဦးကောင်းကျော်က ဘာမျှ မပြောနိုင်။

နေ အနည်းငယ်ထွက်လာ သဖြင့် လမ်းခရီး သာယာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ နေကလည်း မြင့်လာသောကြောင့် ဆာလောင်မှုကလည်း ပြင်းပြလာသည်။ ထိုစဉ် ဦးကောင်းကျော်သည် သူတို့၏ရှေ့ အတော်လှမ်းလှမ်း ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ရွှေဝါရောင်သင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ဘောင်ဝေး

တစ်ချောင်းကို လက်တွင် ကိုင်ထားသော်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာဟန်က သွက်လက် မြန်ဆန်လှသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ပြော အကြည်မင်းခန့်က မြင်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ နှစ်ဦးသား အမိလိုက်လည်း မမိနိုင်ချေ။

နေမြင့်လာပြီး ဗိုက်ကဆာလာသဖြင့် ခေတ္တရပ်ပြီး ဦးကောင်းကျော်က ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဆာပြေစားနှင့်ဗျာ .. ကျွန်တော် အမိလိုက်ဦး .. ဘယ်နနာရီ ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်တစ်နာရီခွဲဗျ .. ဝေးဝေးမသွားနဲ့ဗျို၊ လူကွဲသွားရင် ကျွန်တော် မသွားတတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ .. ခင်ဗျား မြင်ကွင်းမှာ ရှိမှာပါ”
အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သွက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။ အကြည်တော်၏ သွားနှုန်းက မယုံနိုင်စရာထောက်အောင် လျှင်မြန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မကြာမီ မြင်နေရသော ရဟန်းအမိလိုက်နိုင်သည်။ အကြည်တော်သည် ဝတ်ပြုပြီး သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။

သူ့တွင်ပါသော သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းနှင့် ရေစင်ကို ကပ်လက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်သည် မတ်ရပ်လျက် ဘုန်းပေးသည်လားလက်ခံသည်လား မမြင်ရချေ။ ရဟန်းတော် ကွယ်နေသဖြင့် မြင်ကွင်းပျောက်နေသည်။ များစွာ မကြာမြင့်သောအချိန်တွင် ဦးကောင်းကျော်ထလိုက် သွားသည်။ အကြည်တော် မင်းခန့်ကဲ့သို့ ရဟန်းတော်ကို ခုလို၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရရီးတစ်ဝက်ခန့်တွင် ရဟန်းတော်က ဆက်လက်ပြောဆို မြန်း သွားလေပြီ။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဦးစိုက်မာန်လျော့ ဝတ်ပြုကျန်ခဲ့သည်။ ဦးကောင်းကျော် ရောက်သောအခါ အကြည်တော်မင်းခန့်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုရင်း ဝတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အနောင့်အယုက် မဖြစ်စေလိုသဖြင့် ငြိမ်ပြီး ရပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ၏ ဆွမ်း

ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူပြီး သက်သတ်လွတ်တော်မင်းခန့်နှင့် ဧရကို အနည်းငယ် နှိပ်ရင်း ထရပ်သည်။

“ခင်ဗျားက ရဟန်းတော်ကို ဖူးလိုက်သေး .. ကျွန်တော်က မမိုလိုက်ဘူးဗျာ။

“ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ”
“ဂါထာတစ်ပုဒ်ပါ ..”

“စောစောက ရဟန်း ချီးမြှင့်သွားတာလား .. ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိရင် ရွတ်ပြဦးဗျာ”

အကြည်တော်က မဆိုင်းမတွ ရွတ်ပြောသည်။

“ဧက စိတ္တံ ဝိစိန္တေတွာ၊ ဧက ဓမ္မံ သုနိဿတိ၊

ဧသကေသေမော့ လောကေ၊ ဧက ဘာတိပါက င္ဍော၊

ဧသတိ သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓံ၊ ဧသတိ ဓမ္မ မုတ္တမံ၊

ဧသတိ မဂ္ဂ မုဂ္ဂယ၊ ဧသတိပန တေနမော”

ဦးကောင်းကျော်သည် နှုတ်တိုက် လိုက်ပါ ရွတ်ဆိုသည်။ သုံးကြိမ်ခန့် ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ အလွတ်ရလုနီးနီး ဖြစ်သွား

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ ဦးကောင်းကျော်သည် ကြက်သီးကုလားများ တဖြန်းဖြန်းထလာသဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်ကို တအံ့အမူးမေးမိသည်။

“ဒီဂါထာကို ကျွန်တော် မှတ်မိ ရွတ်ဆိုဖူးသလိုပဲ”
“ခင်ဗျား ရွတ်နေကျ ဂါထာဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒီဂါထာက ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ နည်းဝင် ဂါထာတော်”

အကြည်တော်မင်းခန့်က မအံ့သြသလို တိတ်တဆိတ်နေသည်။

ရေတစ်ဝိုင်းသောက်ပြီးနောက် ဦးကောင်းကျော်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက အဝေးကြီးက လူမဟုတ်ဘူး။ အနီးနားက ပုဂ္ဂိုလ်”

“ဗားမဲ့ဆရာတော်လား... မဟာဂန္ဓာရီ ဗားမဲ့ဆရာတော်”

သက္ကရာဇ် (၉၇၂) မှာ တွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီတဲ့”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ သူ၏ ပစ္စည်း

ကို သိမ်းယူပြီး စနစ်တကျ ထားသိုရင်းမှ ပြောသည်။

“ကဲ... ရာသီဥတု သာယာတုန်း ဆက်ထွက်ကြစို့... ဦးကောင်းကျော်ရေ”

နေပြောက်မတိုးသော တောအုပ်ကြီးအတွင်း ဆက်လျှောက်ကြသည်။ နေမင်း၏ အလင်းရောင်ရှိ၍ တော်သေးသည်။ အကယ်၍ မိုးရွာပြီး မိုးမှောင်ကျလျှင် ကျိန်းသေ တစ်နေရာ၌ နားရမည် ဖြစ်သည်။ တောအုပ်ကြီးအတွင်း အလင်းရောင်ရသော်လည်း တောင်စောင်းအထိ လျှောက်ရသည်။ တစ်ခါတရံ ခပ်ပြေပြေလေး တက်ရသည်။

အကြည်တော်မင်းခန့်သည် သစ်ပင်တို့၏ အနေအထားကို ကြည့်သည်။ ချောက်ကမ်းပါး၊ လျှိုမြောင်း၊ ရျိုဝှမ်းများကို ကြိုတင် ရှောင်တတ်ခြင်းဖြင့် နိုင်သည်မှာ တောကျွမ်းမှ ဆိုးကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်အပေါ် ယုံကြည်မှု ထစ်တည်းဖြင့် လိုက်ပါလာရသော်လည်း ကြာသော် စိုးရွံ့ပူပန်မှု ဖြစ်လာသည်။ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် လူသူကင်းမဲ့ သော ဒေသတွင် မည်ရွေမည်မျှ ရှဦးမည် မသိချေ။

“ခင်ဗျား... ကွန်ပတ်တို့၊ မြေပုံတို့မပါဘဲ သွားနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ။ တော်ရုံ အတွေ့အကြုံနဲ့ မလွယ်ဘူးဗျ”

“စိတ်အာရုံပါဗျာ”

“ဘယ်လို...”

“ခင်ဗျားပါတဲ့အတွက်... ဆင်ကန်းတောတိုး မသွားပါဘူး။ အရပ်မျက်နှာ ထိန်းသိမ်းပြီး အချိန်နဲ့ အကွာအဝေးကို တွက်ချက်ပါ”

ဥပမာ... တောင်ပေါ်လမ်းမှာ တစ်နာရီ နှစ်မိုင်၊ တောင်ပတ်လမ်းဆို ဘယ်နှစ်မိုင်၊ မြေပြန့်မှာ ဘယ်လောက်၊ အတားအဆီး ဖြတ်ကျော် ကြာမြင့်မျှန် စသည်ဖြင့် ပေါ့ဗျာ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ မြောက်အရပ်ကို ဦးတည်လျှောက်နေတာဗျ။ ခင်ဗျား... မယုံမကြည်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကွန်ပတ်နဲ့ မြေပုံဆောင်ထားပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စိတ်စွမ်းအင်ကို လေ့ကျင့်ရင်း သွားနေတာဗျ... ယုံကြည်တဲ့အတွက် မသုံးတာပါ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ၏ လွယ်အိတ်တွင်းမှ တစ်စုံတရာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပလပ်စတစ်အိတ်ဖြင့် သေသပ်စွာ ထည့်ထားသော ကွန်ပတ်စ်နှင့် မြေပုံစာရွက် ဖြစ်သည်။

ဦးကောင်းကျော်သို့ လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွမ်းကျင်ရင် သုံးလို့ရပါတယ်... ဒီလို နေပြောက်မတိုးတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ မြေပုံမူမှန်ချဖို့ မလွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်ပေးသည့် အိတ်တို့ လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း ပြောသည့်စကားကို လက်ခံလေသည်။ ပြီးတော့ ဤသို့သော ခရီးကြမ်းကို တစ်ကြိမ်မျှ မသွားဖူး။ အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် အခက်အခဲ ရှိနိုင်လေသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ဘယ်လိုသွားလဲ”

“ကျုပ်သွားလိုတဲ့ ခရီးအတိုင်းအတာကို မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတာ ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ စိတ်နဲ့ သွားကြည့်တယ်... အနစ်အိတ်၊ အသေးစိတ် ဖြစ်နိုင်သမျှ မှတ်သားတယ်။ အာရုံခံပြီး ထပ်ခါ ထပ်ခါ သွားကြည့်တယ်။ မှတ်သားတယ်။ အတားအဆီးတွေကို ကျော်လွှားတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲ... တစ်ညလုံးနီးပါးပဲ”

“ခင်ဗျား... စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ သွားတဲ့ခရီးနဲ့ တကယ်ခရီးနဲ့ တူရဲ့လားဗျာ”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခရီးအမှတ်အသား... သစ်ပင်၊ ချောက်ကမ်းပါး၊ လျှိုမြောင်း၊ အတားအဆီးကအစ မလွဲဘူးဗျ... ကျွန်တော် ကြိုလျှောက်ပြီး ခရီးလမ်းကို သိနေတာက စိတ်စွမ်းအား သမာဓိပါဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလည်း သွားရင်း လေ့ကျင့်ကြည့်ပါ . . ဒီနေရာကနေ ထမံသီကို ပြန်ကြည့်ပေါ့ဗျာ . . ဘယ်နေရာ၊ ဘာရှိတယ် . . ဘယ်ကွေ့မှာတော့ ဘယ်လိုအမှတ်အသား . . စသည်ဖြင့် ပြန်သွားကြည့်ပေါ့၊ ခရီး ရှည်ရှည် မမှတ်မိရင် ခရီးတိုပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ဆန့်ထုတ်တာပေါ့။ ရောရောမွေ့မွေ့ ရောက်ရင် ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာပါ”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏ စကားကို လက်ခံသော်လည်း မစွမ်းသာဟု ထင်သည်။ ထွက်လာခဲ့သော ဂူနေရာသို့ပင် လျော့လျော့လျှူလျှူ မဖြစ်ချေ။ ဖြစ်ပြီးသား အတိတ်ကိုပင် ဝေဝါးဝါးဖြစ်နေလျှင် မဖြစ်ချေ၊ မတွေ့ရသေးသော အနာဂတ်ခရီးကား မှန်းဆရန် ခက်လှသည်။

သို့ဆိုလျှင် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်ကား တူနှိုင်း မယှဉ်သာအောင် အလှမ်းဝေးလှသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ မှတ်ဉာဏ်၊ သမာဓိ၊ စိတ်စွမ်းအား အားနည်းကြောင်း ဦးကောင်းကျော် ဝန်ခံမိသည်။ ရင်တွင်းမှ တွေးခေါ်သုံးသပ်ရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ . . ဆရာတော်တစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို မိန့်မှာဖူးတယ်”

“အသက်ကြီးမှ ကြောက်လန့်ပြီး နှင်းကန် တရားအားထုတ်လေ့ကျင့်နေရင် မသာပေါ်တာသာ အဇာတင်မယ် . . လုပ်သင့်တဲ့ အချိန်မှာ လုပ်ရမှာ . . မလုပ်သင့်တဲ့အချိန်မှာ သင့်ရုံ နလုံးသွင်းရမှာလို့ အမိန့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်သားထားတာကို ပြောတာပါဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးလေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမိပြန်ပါသည်။

လောဘသားကောင်များ

ဂူမဟုတ်သော်လည်း တောင်စောင်း၊ မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်သဖြင့် လေကွယ် မိုးကွယ်လေသည်။ ရာသီဥတုနှင့် မြေပြင်အခြေအနေအရ

ညနေ သုံးနာရီသာသာခန့်တွင် စခန်းချသည်။ ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းပြီး မီးဖိုထားသဖြင့် ညအတွက် အဆင်ပြေသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ပြီး ဦးကောင်းကျော်က ရသမျှ ဂါထာရွတ်၍ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မော ကျသွားသည်။

နံနက်ရှစ်နာရီခန့်တွင် ခရီးသွားရန် အသင့်ဖြစ်နေချေပြီ။

တွေ့မြင်နေရသော လူသွားလမ်းလေးသည် တောင်စောင်းအတိုင်း တည်ရှိသည်။ အဆိုပါ လမ်းအတိုင်းသွား၏ ၊ နှစ်နာရီခန့် တက်မိလျှင် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း တောင်တန်းတစ်လျှောက် ခရီးသွားရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။ လိုရာခန့်ပေါက်လေသည်။

“ကျွန်တော် အမှုထမ်းဘဝမှာ . . ထာဝရ ကား၊ မီးရထား၊ လေယာဉ်ယုံတွေနဲ့ ခရီးသွားတာများတော့ . . လမ်းလျှောက်ခြင်း အရသာတို့ သိပ်ပြီး မသိဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲပြီး လေးငါးရက်လောက် လမ်းလျှောက်ရတာ လေးနဲ့ အသက်ရှူကောင်းပြီး အမောခံနိုင်သလိုပဲဗျ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောဖူးပါတယ်၊ လူတွေဟာ ခရီးသွားရင်း တိုးတက်ကြီးပွားလာတဲ့ အကြောင်းလေ။ ကမ္ဘာဦးကတည်းက အခုလို ခရီးသွားရင်း အသစ်အဆန်းတွေ တွေ့တယ်။ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတယ်။ တီထွင်မှုတွေ လုပ်ရတယ်။ နယ်မြေသစ်တွေ ရှာဖွေတယ်။

မြို့ပြ အဆောက်အဦတွေ တည်ဆောက်ကြတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် အငြင်းပွားတယ်။ စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတွေ ကြီးထွားလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာ

တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ တိုးတက်ကြီးပွားရာကနေ ရှိယွင်း ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပူလောင် ယိုယွင်းလာတယ်ဗျ”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏စကားကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ လတ်တလော စောဒေကတက်ရန် မတွေ့သေးသဖြင့် ငြိမ်နေစဉ် အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ် (လွိုင်ကော်ဆရာတော်) ရေးတာ ထင်တယ်။ ကြာပြီဗျ.. စကြာဝဠာနဲ့ နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာ၊ ဂြိုဟ်ဆယ်ဂြိုဟ်ဖွား တွေက အားပြုပြီး နက္ခတ်တာရာအကြောင်း အတော်စုံတယ်။ စာအုပ်က အရည်အသွေး မြင့်လွန်းပြီး ကျွန်တော်က စာသင်သားအရွယ် ညံ့တော့ လိုက်မမီဘူး”

“အနစ်ချုပ်ရရင် စကြာဝဠာအကြောင်းနဲ့ နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာအကြောင်း ရေးတာ .. ဘယ်ကျမ်းတွေကို ကိုးကားတာလဲတော့ မမှတ်မိဘူး။ ယနေ့ ခေတ် သိပ္ပံပညာ လိုက်မမီသလို .. သိပ္ပံပညာ ရှေ့ပြေးဖြစ်နေတာတော့ မှတ်သားမိတယ်။ ဆိုလိုတာက “ဂန္ဓာရီခရီး” ဆိုတာ မြေကမ္ဘာမှာ သာမက ဘူး .. ရှေးကဆိုရင် စကြာဝဠာအနဲ့ ဖြန့်ကျက်သွားလာ လေ့လာခဲ့ကြ ကြောင်း ပြောတာဗျ .. ခင်ဗျား ယုံကြည်လား”

“ယုံတယ်ဗျ .. ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောင်း အရာတွေဟာ လက်ရှိ စကြာဝဠာနဲ့ သိပ္ပံနယ်ပယ်က တီထွင် တွေ့ရှိချက် အတော်များများနဲ့ ကိုက်ညီတယ်ဗျ။ မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေ ကိုလည်း သိပ္ပံပညာ လိုက်မမီသေးတဲ့ အကြောင်းအရာများအဖြစ် မှတ် သား ထားဖူးတယ်”

ခင်ဗျား စာအုပ်ကိုတော့ မဖတ်မိတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဥပမာ ဗျာ .. စက်ရုပ်လူသား (Robot) က မနေ့တစ်နေ့က ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာ့အတွေးအခေါ်မှာ စက်ရုပ်ဆိုတာ စစ်ကြိုခေတ်က “စက္ကောမ” ရုပ်ရှင်ကားမှာ တွေ့ပြီးပြီလေ .. ဝိဇ္ဇာပညာရပ်မှာ သိပ္ပံပညာရပ်ထက် ရှေ့ ပြေးတာ အများကြီးပါဗျာ”

“အဲဒါတွေကို “ဂန္ဓာရီအစွမ်း” လို့ မြင်တယ်။ သိပ္ပံပညာထက် ရှေး ကျတယ်လို့ သုံးသပ်ရင် ခင်ဗျား လက်ခံလား”

“ခင်ဗျား ပြောသလိုပြောရရင် လိုက်မမီတဲ့အတွက် မသိဘူး ဆိုဗျာ”

အကြည်တော်မင်းခန့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ ရာသီဥတု သာယာပြီး လမ်းခရီး ကောင်းမွန်သဖြင့် ခရီးတွင်ရန် ခရိုက်ဟန်ရှိသည်။ ခပ်သွက်သွက်လေး သွားနေသည်။ အတန်ကြာ လမ်း ဆွှာကပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

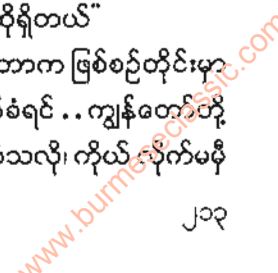
“ခင်ဗျားကို စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး .. အတော်များများ ဆွေးနွေးဖူးတယ်။ ရှေးတုန်းက ဈာန်ရ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဈာန်ရ ရဟန်းတော်တွေ ဆည်း တစ်ဝိုင်း တစ်ကဏ္ဍမှာ စိတ်စွမ်းအင်ပါတယ်ဗျ။ ဈာန်လျောတာ ဆည်း စိတ်စွမ်းအင်ပဲ။ ပဋိတ္တရားမင်းသား ဝါးရုံပင် ခေါင်းညှပ်တာလည်း စိတ်စွမ်းအင်ပါတယ်ဗျား။ တရားတော်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးက ဈာန်နဲ့ ဆွမ်းခံ ကြတယ်။ အောက်က မာတုဂါမကို တွေ့လို့ ဈာန်လျောပြီး ခြေလျင် ပြန်ရ သာ ကြားဖူးတယ်”

“ဘတ်စ်ကား မပေါ်သေးလို့ နေမှာပေါ့”
အကြည်တော်မင်းခန့်က ပြုံးလေသည်။

“ခင်ဗျားက လူနောက်ပဲ .. ကောင်းပါတယ်။ ပျော်ရတာပေါ့ .. ဆူးက အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာဆိုတာတွေ ကြားဖူး ဖတ် ဖူးတယ်။ သံသယနဲ့ လက်ခံထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုင်းစတိုင်းရဲ့ “ကိုယ် ဆောက် စွမ်းအင်” ကိုတော့ လက်မခံလို့မရဘူး”

“ဒီလာဒဲဇီယားစမ်းသပ်မှုမှာ အိုင်းစတိုင်းက အင်အားကြီးမား ခဲ့ သံလိုက်စက်ကွင်း (Magnetic Field) ထုတ်လွှင့်ပြီး ဖျက်သင်္ဘော (S.S. Andress Funseth) နဲ့ သင်္ဘောတွေ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဖွဲ့ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းရှိခဲ့တယ်ဗျ။ ပျောက်သွားတဲ့ သင်္ဘော သားတွေ အချိန်တန်လို့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာ ရှေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်တဲ့ လူ တွေ့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသူတွေ ရှိတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်”

“အဖြေကိုတော့ ရှင်းမရဘူး ... ဆိုလိုတာက ဖြစ်စဉ်တိုင်းမှာ အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တယ်” ဆိုတာ လက်ခံရင် .. ကျွန်တော်တို့ ဆက်တွေ့မြင်သိနေရတဲ့ သိပ္ပံပညာရပ်ကို လက်ခံသလို၊ ကိုယ် လိုက်မမီ

တဲ့ကာလက ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ရဲ့ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုတွေကိုလည်း လက်ခံသင့် တာပေါ့ဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က ဘာမျှ ပြန်လည် မဆွေးနွေးချေ။

ခရီး အတန်လှမ်းသဖြင့် ခေတ္တနားရန် ကြံသည်။ နေရာကောင်း တစ်ခုတွင် အကြည်တော်မင်းခန့်ထံ ရွင့်တောင်းပြီး နားရန် စိတ်ကူး သည်။ ထိုစဉ် လမ်းဘေးမှ ပလပ်စတစ်ဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုပ်တစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟာ !.. ကွန်ပတ်စ်နဲ့ မြေပုံအိတ်ပဲ။ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်သ တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို မနေ့က ပေးလိုက်တယ်လေဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်က ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ညက အကြည့်အထိ မင်းခန့် ပြန်လည်နှိုက်ယူသွား၍လားဟု ထင်မိသည်။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ညက တည်းက စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ယခု ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့် သောအခါ မတွေ့ရချေ။

မကျေနပ်သော်လည်း အကြည်တော်မင်းခန့်က ညအချိန် စိတ် စွမ်းအင်ဖြင့် “ခရီးသွားသည်” ဟူသော အချက်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ တစ်စုံတရာ တွေးမိလိုက်သည်။ “သက်သေပြခြင်း” ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ သော အချိန်တွင် မည်သည်ကိုမျှ အထွန်မတက်တော့ချေ။ ခပ်မဆိတ်ဆဲ ပြီး ခေတ္တ အနားယူလိုက်ရသည်။

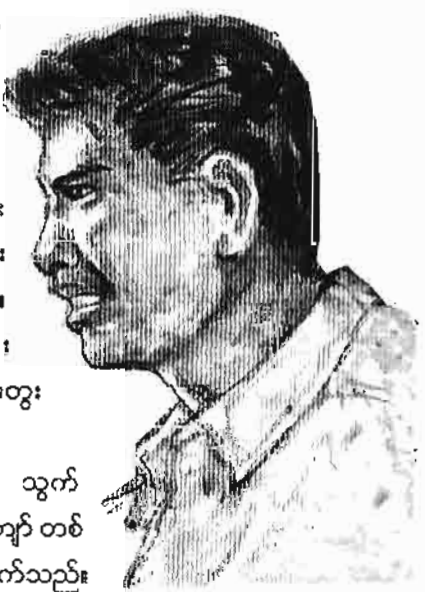
“ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ ရွာမရှိဘူးလားဗျာ.. လူ မနေဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆက်သွားရင် နာဂရွာ တွေလိမ့်မယ်။ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ရက်ခရီးပဲ။ ကံရော၊ နောက်ညို၊ နောက်ချို၊ ကျူရှမ်း၊ ဒဲင်၊ ဖားချက်၊ နန်းယွန်းစတဲ့ ရွာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဦးကောင်းကျော်က တက်ကြွသွားသည်။ နားသည်မှာ အထိ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ အကြည်တော်က ညှပ်ဖိနပ်ဖြင့် ဖြစ်သော်လည်း သွက်သည်။ ဖိနပ်မဲ့ ခြေဗလာသက်သက်ဖြင့် သွားသော်

မိမ့်ပြန်သည်။ ဦးကောင်းကျော် အလိုက်မပိုနိုင်ချေ။

သည် အခြေအနေ အလည်း မဆန်းပေ။ အကြည် တော်မင်းခန့်က ပိန်ပါးပါး။ ဦး ကောင်းကျော်က ဖွံ့ထွားထွား ခြေဖြင့် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ မင်းခန့်က တတ်သည် မှာလည်း တွန့်ပါရောဟု မိမိကိုယ်ကို တွေး စတာ အပြစ်တင်မိသည်။

တစ်နာရီသာသာခန့် သွက် သွက်သွားမိလျှင် ဦးကောင်းကျော် တစ် နှစ်စာကို တွေ့မိဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မမြင်မိဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဦး ကောင်းကျော်က မအောင်အီးနိုင်သဖြင့် လှမ်းပြောမိသည်။

“ဒီမှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဗျာ၊ အဲ... သွေးတွေ ပေနေတယ်၊ နှာသားတွေ ပစွည်းလား.. မသိဘူး။ ယူသွားရအောင်”

“တိုင်းရင်းသားတွေက ဒီကျောပိုးအိတ်မျိုး မသုံးဘူးဗျာ။ ရွာသား တွေ ပစွည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေရဲ့ အိတ် ဖြစ်မယ်။ သေချာတာက အိတ်ကြီးကြီးဆိုတော့ ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ ဆင်းရဲဆောင်တင်ရတဲ့လူ ပစွည်းဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လို !..”

ဦးကောင်းကျော်က အံ့ဩစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အကြည်တော်မင်းခန့်က ကျောပိုးအိတ်ကို တွေ့ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက် ဆော့ပြီး ဦးကောင်းကျော်အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ကျော ပိုးအိတ်အနီးမှ သွေးကွက်ကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဒီနေရာမှာ စာရင်းရှင်းကြတာ ဖြစ်မယ်။ ငယ်တဲ့လူက လက်ဦး

www.burmeseclassic.com

တယ်ဗျ၊ ကြီးတဲ့လူက ခံရတယ် .. ဒါပေမယ့် ငယ်တဲ့လူလည်း အထိုက်အလျောက် ပေးဆပ်ရပုံ ဝေခက်တယ်။ သွေးကွက်တွေက လမ်းတစ်လျှောက်ပဲ .. ခင်ဗျား မယုံရင် လျှို့ဝှက်ဆင်းကြည့်လိုက် .. အဲဒီလူရဲ့ အလောင်း ငွေရမယ်”

“သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ ပစ္စည်းတွေကို စူးစမ်းချင်လို့ ဖြစ်စေ၊ ငါ့ချင်လို့ဖြစ်စေ ကြည့်လိုရတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးရှိတာကတော့ ဟိုလူယူသွားပြီနော်။ ကျုပ်ကတော့ ဘာကိုမှ မလိုတဲ့အတွက် ဘာမှ မသိချင်ဘူးဗျာ”

ဦးကောင်းကျော်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကိုင်ကြည့်သည့်လက်မှာမှာ တွန့်သွားသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့် ပြောသကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ဆင်းကြည့်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ လျှို့ဝှက် အဆုံးအစ မရှိသလိုပင်။ ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်ကုန်မက ဆင်းရမည့် အခြေအနေရှိသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့် လိုလားသည့်အတိုင်း ပါးနပ်စွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဦးကောင်းကျော်ကို လှည့်မကြည့်ပေ။ လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်။

“ကျုပ်တို့ မိုးမချုပ်မီ ရွာရောက်ဖို့လိုတယ်။ မှောင်သွားရင် ခင်တယ်။ အဆင်မသင့်ရင် ရွာက ခူးလေးစာမိနိုင်တယ်”

အကြည်တော်၏စကားကြောင့် ဦးကောင်းကျော် လန့်သွားသည်။ မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် သွေးစက်များ တွေ့ရသည်။ တောင်ကျွတ်တစ်ခုတွင် သွေးကွက်၊ သွေးစက်များ ပျောက်သွားသည်။ အတန်သွားမိသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ထူးဆန်းသည်။ မြို့သိပ်မထားနိုင်သဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်ကို မေးရသည်။

“သွေးစက်တွေ ပျောက်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာ သက်သာသွားလား မသိဘူး”

“ဒဏ်ရာ သက်သာသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်ကျွတ်မှာ တောင်အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတာဗျ။ ဟိုမှာ လဲနေတဲ့ အပင်တွေနဲ့ စွပ်ကြောင့် ရာကို မတွေ့ဘူးလား။ သူ့မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ခါထဲ ပါသွားပြီလေ။ သွေးတွေက မဲလာတယ် .. ညစ်လာတယ် .. ချက်ကောင်း ထိလာ

လူတွေမှာရှိတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာတွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူလောင်လာတယ်လို့လေ။ ကမ္ဘာကြီးက ချေ မြေ လေ၊ မီးစတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ပုံရတယ်။ အဲဒါ .. ဇာတ်တူသားစားလို့ ဟင်္သာကိုးသောင်းပျက်တဲ့ ပုံပြင် ချိုးဗျ။ မယုံရင် ဟောဒီတောင်စွယ်က ဆင်းကြည့် .. မျက်မြင်တွေ့ရမယ်”

နေရောင်ပျောက်ပြီး တောင်ရိပ်ကျလာသော အခြေအနေကြောင့် မှောင်စပျိုးလာသည်။ ဦးကောင်းကျော်က တွေ့ဝေပြီး မနေနိုင်။ စိတ်လိုစိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ အရေးကြီးသည်က ရွာသို့ အမြန်ရောက်ရန် ဖြစ်သဖြင့် ဆက်လျှောက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က ဆက်သွားသည်။

“ဒီဘက်မှာ လူမသိ သူမသိ .. ရွှေတို့၊ ကျောက်စိမ်းတို့ ထွက်တယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်လည်း ကံသင့်ရင် ရတယ်။ ဒီလူတွေက ဘူမိဗေဒ တွမ်းတဲ့လူနဲ့ အခြားပညာရပ် ပြည့်စုံတဲ့လူတွေပါတယ်။ သူတို့ ဒီနေရာကို ဘစ်ကြိမ်မက ရောက်ဖူးကြတယ်လို့ ထမံသီလူကြီးက ပြောတယ်။ အခု ဘာက အလိုကြီး အပွကြဲရင်း ဖြစ်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးကောင်းကျော်တို့သည် မိုးချုပ်လုနီးနီးတွင် နာဂရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က မည်သို့ စည်းရုံးသည် မသိချေ။ နာဂ ရွာလူကြီးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ သူ့အိမ်တွင် တည်းခွင့်ရသဖြင့် ဦးကောင်းကျော် ပျော်သွားသည်။

အမိုးအကာမရှိ၊ တောထဲတွင် နေ့တစ်ခု အိပ်ခဲ့ရသဖြင့် အမိုးအကာ အောက်တွင် ဇိမ်နှင့် အိပ်ရတော့မည်ကို တွေးပြီး ပျော်နေမိသည်။ ညမှောင်ရီတရောအချိန်တွင် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့်အတူ ရွာတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်မိသည်။

အိမ်တိုင်းတွင် မီးဖိုများနှင့် မီးအလင်းရောင်ကို တွေ့ရသည်။ သက်ကယ်မိုး အိမ်များဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ရွာလယ်တွင် အကာမဲ့တဲကြီးတစ်လုံး တွေ့ရသည်။ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး လူမရှိသဖြင့် ဦးကောင်းကျော်က အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ နာရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံများကို မလေ့လာမိသဖြင့် ခန့်မှန်းမရနိုင်ချေ။

“ဒီတဲကြီးက” ပန်” လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ လူပျိုအပျိုတွေ တွေ့ကြတဲ့ နေရာပေါ့။ အထူးသဖြင့် လပြည့်နေ့မှာ တွေ့ရတယ်ထင်တယ် .. သိချင်ရင်တော့ မြို့ရောက်မှ အသေးစိတ်ပြောပြတာပေါ့ .. ပြန်ကြရအောင်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် အကြည်တော်မင်းခန့်နှင့် ဦးကောင်းကျော်တို့သည် တည်းခိုရာ လူကြီးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အကြည်တော်က မည်သို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသည် မသိချေ။

ဆီမပါသော ကြက်ပြုတ်ရည်နှင့် ကြက်သားစားရသည်။ အသားခြောက်နှင့် တောင်ယာဆန်ကြောင့် ထမင်းမြိန်လှသည်။ ခေါင်ရည်နှင့် ကြက်ဥက အတော်အားရှိသည်။ ဦးကောင်းကျော်က အားပါးထရစားသောက်ပြီး အိပ်လိုက်မိသည်။ မိုးက တစ်ညလုံး သဲသဲမဲမဲ ရွာသဖြင့် အိပ်ကောင်းလေသည်။

ဦးကောင်းကျော်က နေအတော်မြင့်မှ နိုးလေသည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်က သူကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က ဆုံထောင်းသံများ ကြားသဖြင့် မျက်နှာသစ်ရင်း ကြည့်မိသည်။ ကလေးမိခင်များက ရင်ဘတ်ပုဝါစီးပြီး နာဂအပျိုမများက ပုဝါမဲ့ဖြင့် စည်းချက်ကျကျ ဆန်ထောင်းနေကြသည်။

ညိုချော မြန်မာနွယ်များမို့ မိသားစုကဲ့သို့ ချစ်ခင်မိသည်။

“ကဲ . . . ဦးကောင်းကျော်ဇေ၊ အသင့်ဖြစ်ရင် စားသောက်ဦး သွားကြစို့၊ ခင်ဗျား ရိက္ခာပြတ်ပြီမို့လား။”

ဦးကောင်းကျော်က စားသောက်ရင်း စပ်ဖြူဖြူနှင့် ရီကြဲကြဲလှစ်နေသည်။ အကြည်တော်က ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သူကြီးက ရိက္ခာလုပ်ထားတယ်။ ကဲ . . . သွားကြရအောင်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ခရီးထွက်ရာတွင် ဦးကောင်းကျော်နှင့် အကြည်တော်မင်းခန့် နှစ်ဦးတည်း မဟုတ်ချေ။ သူကြီးပါ လိုက်လာသဖြင့် အံ့သြမိသည်။

“သူကြီးက လမ်းပြပေါ့ဗျာ . . . သုံးယောက်ဆိုတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ကဲ . . . သွားကြမယ်။ မိသားစုအားလုံးကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ တျားစူးတင်ပါတယ်”

လမ်းပြပါ၍လား မသိ။ လမ်းခရီးက သက်တောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ပြေပြေပြစ်ပြစ် သွားရသည်။ အတက်အဆင်း မရှိ။ မြေပြန့်သွားရသကဲ့သို့ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်လေသည်။ ဦးကောင်းကျော်က လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောမိသည်။

“လမ်းပြပါတုန်း . . . မနေ့က လူကျတဲ့နေရာ ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ။ ဘာပစ္စည်း ပါသလဲလို့ပါ”

“ညက မိုးတွေရွာတော့ ခြေရာလက်ရာ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ . . . ဒါပေမယ့် မှတ်မိပါတယ်။ မမြင်ရ။ မတွေ့ရတာတောင် စဉ်းစားတွေးတောနေရင် ပစ္စည်းတွေရှင်တော့ လောဘထွက်မှာ သေချာတယ်။ အခုလို အေးငြိမ်းသာယာစွာ သွားရတော့ စိတ်မချမ်းသာဘူးလား . . . ဦးကောင်းကျော်”

ဦးကောင်းကျော်က ရက်သွားသဖြင့် ပြန်မပြောမိချေ။ အရှက်ပြေ “နောက်တာပါ . . .” ဟု ပြောပြီး ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ အကြည်တော်မင်းခန့်ကမူ တိတ်တိတ်မနေနိုင်။ ဦးကောင်းကျော်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို မနေ့က ပြောဖူးတယ်။ လူတွေမှာ ရှိတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာတေ့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူလောင်လာတယ်လို့လေ . . . တွန့်တော် ဦးကုလား ရာဇဝင်တော်ကြီးလား။ မှန်နန်းလားတော့ မမှတ်မိဘူးဗျာ။ နီဒါန်းမှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

ကမ္ဘာကြီးက ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးစတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖျက်စီးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘယ်နှကြိမ် မျက်ပြီးပြီဆိုတာမသိဘဲ ခော်ပြထားတယ်။ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့်

ပေါ့ဗျာ၊ အလုံးစုံပျက်စီးတာတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူးဗျ။ ခြုံငုံကြည့်ရင် သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်၊ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်ရာ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေး အခင်း အကျင်းတွေကြောင့်လည်း ပါဝင် ဆက်စပ်မယ် ထင် တယ်”

“သေချာတာက လူတွေရဲ့ အဂတိတရား(၄)ပါးကြောင့် ကမ္ဘာ ကြီးဟာ ဟောပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမယ် ထင်တယ်။ အဲ့ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း ဆင်ခြင်သင့်သလားလို့ပါ။ ခင်ဗျား ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် လမ်းပြ ကြီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ်က ဘာမှ မလိုတဲ့အတွက် မလိုက်တော့ဘူး။ စိတ်စွမ်းအင်ဆိုတာ ဒီအချက်လည်း ပါတယ်နော်”

ဦးကောင်းကျော်က အကြည်တော်မင်းခန့်၏ စကားကို နားထောင် ရင်း ရှက်မိသွားသည်။ သူ ပြောလိုက်သော စကားရပ်သည် . . သာမန် စကားရပ်ဖြစ်သော်လည်း အကြည်တော်မင်းခန့်တွင် ထူးခြားသော အတွေ့ အမြင်ရှိသဖြင့် အံ့ဩ တုန်လှုပ်မိသွားသည်။ ပြောသည့်စကားက ဝေးတာ လား၊ မြင့်တာလား မပြောတတ်ပေ။

သေချာသည်က အလွန် ကွာလှမ်းသော ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဆီ သို့ မျှော်မှန်းကြည့်နေမိသကဲ့သို့ ထင်မိပါသည်။

(ဆက်လက် ဖော်ပြပါမည်)

နေမထူး

